Kauno
technologijos
universiteto
Gimnazija

1999
METŲ KNYGA

Kauno technologijos universiteto
Gimnazija

1999

Metų knyga

Kaunas 1999

UDK 888.2-8
Me277

Sudarė: Rima Lukaševičienė,
Birutė Vaičekauskienė,
Rūta Kulikauskaitė,
Ignas Limanauskas

Techninis redaktorius: Mantas Dubauskas

KAUNO TECHNOLOGIJOS UNIVERSITETO GIMNAZIJA
1999 METŲ KNYGA

SL 1757. 1999 05 25. 8 sp.l. Tiražas 400 egz. Užsakymas 703.
Leidykla „Naujasis LANKAS“.
Spaustuvė „MORKŪNAS ir Ko“, Studentų g. 54, LT-3031 Kaunas.

ISBN 9986-896-75-4

Turinys

Jau dešimt metų mes skrydyje.....8
1998/1999 mokslo metų Gimnazijos abiturientai.....9
„Metų knygos" rėmėjai.....11
Vasario 16-osios premija.....11
1998/1999 mokslo metais Gimnazijoje dirbo šie mokytojai.....11
Moksleivių savivalda 1998/1999 mokslo metas.....12
Taip KTU Gimnazija pasirodė olimpiadose:
1990-ieji metai.....12
1991-ieji metai.....12
1992-ieji metai.....13
1993-ieji metai.....13
1994-ieji metai.....13
1995-ieji metai.....14
1996-ieji metai.....15
1997-ieji metai.....16
1998-ieji metai.....18
1999-ieji metai.....19
Krepšinio varžybos.....21
Prezidento rinkimai.....22
Spauda.....22
Matematikos stovykla.....23
Autostopo varžybos.....23
Gimnazijos žygeivių klubas.....23
Krikštynos.....24
Šimtadienis KTU Gimnazijoje.....25

VYTAUTO DAUKŠO (3B)
Piešinys.....27
AGNĖ PAČKAUSKAITĖ, BUVUSI GIMNAZISTĖ
Ar jūs nesijaučiate truputį?.....28
LIUTAURAS ULEVIČIUS, BUVĘS GIMNAZISTAS
Senas.....29
Niekam nematant.....29
Pirmoji meilė – 1.....29
Pirmoji meilė – 2.....29
Vakar, šiandien, rytoj.....30
Transformacijos.....30
Prakeikimas.....31
VIKTORIJOS CHMIELIAUSKAITĖS (1B).
Piešinys.....32

VYTENIS DAPKEVIČIUS, BUVĘS GIMNAZISTAS
Buvome pašėlusi karta 33
VIKTORIJOS CHMIELIAUSKAITĖS (1B)
Piešinys 35
{* PROGRAMOS AUTORIUS: SANYRUAL
program AD_1999_05_18 36
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys 39
TOMAS MRAZAUSKAS, BUVĘS GIMNAZISTAS
(Kaip didvyris!) 40
(Ar galima) 40
(Kai ugnelė panosėj rusena) 40
(Tau nepatinka) 40
(geltonoj pievoj geltonas drugelis) 41
(Violetinė) 41
(Žiūriu į veidrodį) 41
(Reikia pabandyti) 41
(Užstrigęs liftas) 41
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys 42
VITA POŠKUTĖ, BUVUSI GIMNAZISTĖ
Sapnas (arba Animus ir Anima) 43
REMIGIJUS STANIULIS, 4HP, JURGIS PRALGAUSKIS, BUVĘS GIMNAZISTAS
Ištraukos iš dienoraščio 44
ADOMAS MICKEVIČIUS (VERTĖ AUŠRA GRIGARAVIČIŪTĖ, MOKYTOJA, BUVUSI GIMNAZISTĖ)
Regėjimas 45
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys 47
KĘSTUTIS MORKŪNAS, 4A
Vaikystė 48
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys 50
GEDIMINAS PAULAUSKAS, 4HP
Gyvatė žino 51
Pavasario vaizdas 51
Grįžus iš žygio 52
Piešinys pieštuku 52
Ženklai 53
LAUROS VALENTINAITĖS (1A)
Piešinys 55

JUSTĖ PAČKAUSKAITĖ, 4HP
Nuotrupos....56
VILTĖ SAMĖNAITĖ, 4HP
Stebėjimai....58
JUSTINAS JUKNYS, 4A
Ramybės paslaptis....59
(Aš nesakysiu, kad)....59
(...tas sapnas kur klajoja pievose)....59
(sukniubusios rankos prašo šviesos)....59
LAUROS VALENTINAITĖS (1A)
Piešinys....61
JURGA RUKŠĖNAITĖ, 4A
Pirmasis sniegas....62
(Aš ieškau namo su žiburiu lange)....62
EGLĖ MORKŪNAITĖ, 4HP
None....64
Juventus – status quo....64
Bendžeminas....65
Mirties link....66
JURGOS RUKŠĖNAITĖS (4A)
Piešinys....69
JURGOS RUKŠĖNAITĖS (4A)
Piešinys....74
ASTA ŽIEMYTĖ, 4HP
Aš norėčiau....75
Paprastas nepaprastumas....75
Ištraukos iš dienoraščio, rasto senoje palėpėje....75
Aidas....76
Myliu pasaulį....77
JURGOS RUKŠĖNAITĖS (4A)
Piešinys....78
ŽAVINTA JAKUNTAVIČIŪTĖ, 3A
Našlaitė ir Skausmas....79
Lašeliai iš jausmų jūros....79
LIUDVIKAS PAŠKEVIČIUS, 3C
(Laisvo paukščio giesmė)....81
JURGOS RUKŠĖNAITĖS (4A)
Piešinys....82
RIMANTĖ PAULAUSKAITĖ, 3B
222–oji mėnulio pilnatis....83
VIKTORIJOS CHMIELIAUSKAITĖS (1B)
Piešinys....84

MARTYNAS VASILIAUSKAS, 3A
Pūkelis.....85
Piešinys.....87
JOLITA JANUŠAUSKAITĖ, 3A
Tyla.....88
(Plyname lauke auga storas šimtametis ąžuolas).....88
Nereikalingas.....88
VIKTORIJOS CHMIELIAUSKAITĖS (1B)
Piešinys.....90
VISMANTĖ PLĖŠTYTĖ, 2B
Ledo žemė.....91
Mintis mintelė.....91
Gyvenimo laisvė – mirtis.....91
Kai verkia dangus.....92
Geriausiam draugui.....92
Mintis mintelė.....93
Nakties jausmai.....93
Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys.....96
JUSTINA ANDRIUŠKEVIČIŪTĖ, 2B
(Ant mano stalo).....97
(Tavo šešėlis).....97
(Lemputės atspindys).....97
(Aiškiaregės nakties akys).....98
(Aukštyn suliniuoti).....98
(Naktimis mes apleidžiame daiktus).....98
(Rytais visas pasaulis trinasi akis).....99
(Geltona žalčio uodega).....99
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....100
JUSTINA ANDRIUŠKEVIČIŪTĖ, 2B
(Jau dvi dienos žegnotis nemoku).....101
(Rausvas katerio žvynas).....101
(Kareivinėse dainuoja).....102
(Kreivas moters šešėlis).....102
(Sekmadienio apmusiję langai).....102
(Nuo vidurio kiemo).....103
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....104
INDRĖ SENKUTĖ, 2B
(Nedrįsk stovėti prie mano kapo ir verkšlenti).....105
VIKTORIJA CHMIELIAUSKAITĖ, 1B
(Vien šypsenos).....106

Šalta.....106
Rytas.....106
Vakaras.....106
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....108
TOMAS TAMULEVIČIUS 1A
(Tu neliūdėk prie mano kapo).....109
RŪTA DANILEVIČIŪTĖ, 1A
Paskutinis traukinys.....110
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....112
MILDA ŽUKAUSKAITĖ, 1A
Aš ir Gimnazija.....113
MILDA BRAŽINSKAITĖ, 1B.
Neatskyrei.....114
Ateik kada.....114
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....116
JUSTĖ CIMERMANAITĖ, 1A
Jemandes Glück in der Trauer.....117
Kažkieno laimė liūdesyje.....117
Nur einfache Vögel.....117
Tik paprasti paukščiai.....118
Valentino diena.....118
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....119
GIEDRĖ TALLAT-KELPŠAITĖ, 1A
Aš dar norėčiau.....120
Gyvenimas ir mirtis.....120
DOVILĖ MAKAREVIČIŪTĖ, 1B
Nakty.....122
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....123
AKVILĖ DAGILYTĖ, 1B
(Sapnavau).....124
AGNĖ MEŠKUOTYTĖ, 1A
Malūno sparnai (pagal ,,Baltaragio malūną").....125
GABRIELĖS SAVICKAITĖS (1B)
Piešinys.....127
BRONISLOVAS BURGIS
Kažkodėl gimęs bemiegę gruodžio naktį.....128

Jau dešimt metų mes skrydyje...

Dabar jau aišku: mes niekada nieko nespėsime, nieko neužbaigsime, nieko neįtvirtinsime, nieko nepaneigsime. Ar tai blogai? Turintis šaknis negali skristi. Siekti aukščio ir greičio nėra praktiška, bet gražu. Netiesa, kad aukštai virš kalnų sklandantis erelis visada ieško maisto. Kartais jis tiesiog gyvena danguje.

„Ereliai sklando po vieną, tik žvirbliai buriasi į pulkus", – rašė poetas Rasulas Gamzatovas. Jau dešimt metų Kauno technologijos universiteto Gimnazija yra vienintelė tokia mokykla Lietuvoje (Europoje? Pasaulyje?). Dabar mes jau neįtikinėjame, kad tai gera mokykla, dabar mes tiesiog gyvename nuolatiniame skrydyje: pasikeisdami, įsibėgėdami, įsiklausydami, nusivildami, pasigėrėdami...

Paskaitykite mūsų jubiliejinių metų knygą. Gal ankstesnės buvo geresnės? Gal vėlesnės bus brandesnės? Pamatysime.

Gimnazijos direktorius Bronislovas Burgis

1998/1999 mokslo metų Gimnazijos abiturientai:

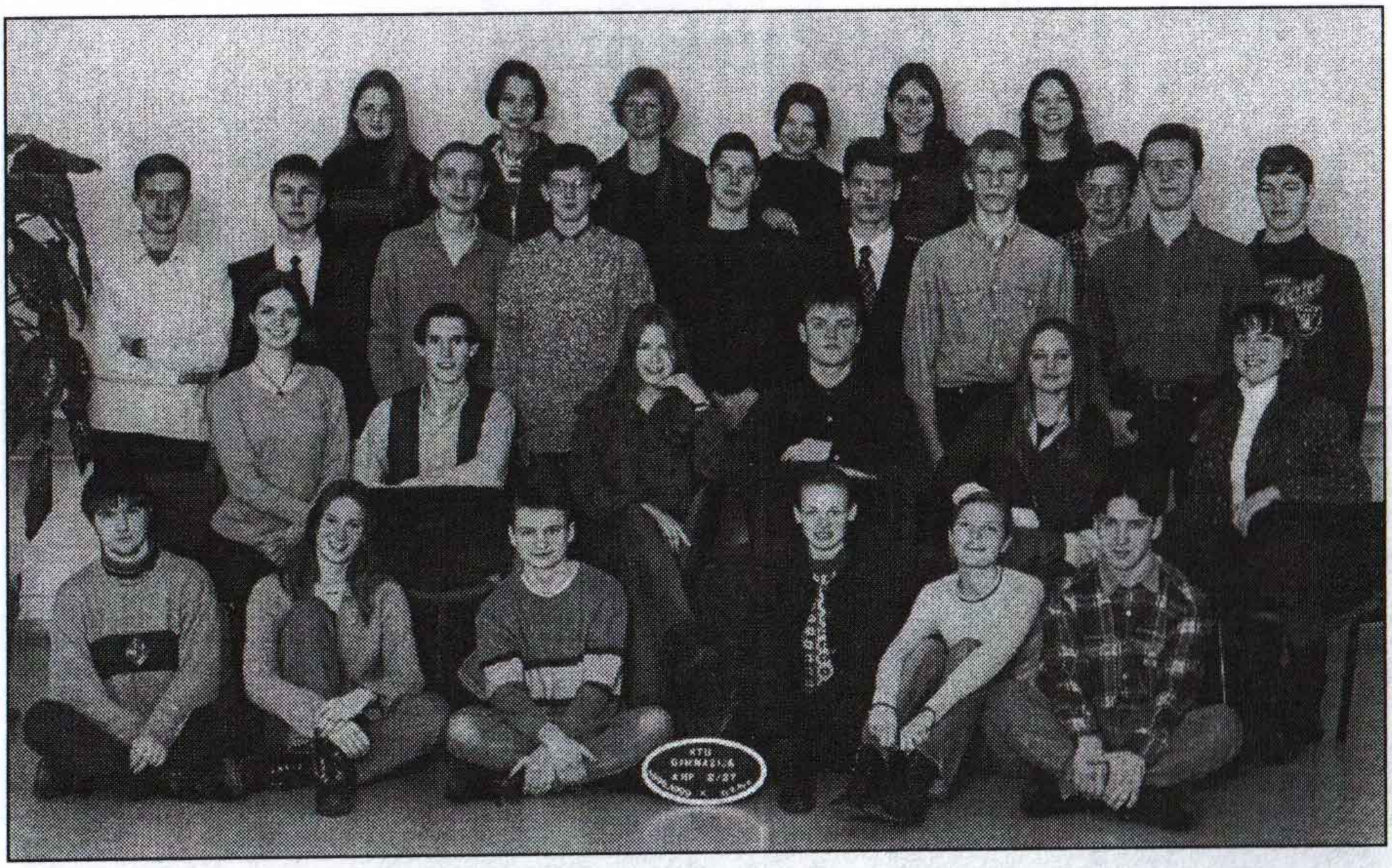
4a

4b

4HP

4a

Linas Adamonis, Laura Atmanavičiūtė, Giedrė Augulytė, Martynas Barkauskas, Laimonas Grikštas, Justinas Juknys, Julius Kaluževičius, Asta Karpavičiūtė, Lina Laurynaitė, Ignas Limanauskas, Mantas Lukoševičius, Rūta Makūnaitė, Rūta Malkevičiūtė, Paulius Matiušovas, Loreta Mikšėnaitė, Kęstas Morkūnas, Gintarė Neiberkaitė, Vilius Poderys, Jurga Rukšėnaitė, Kristina Slušnytė, Justinas Šaltys, Tadas Šarūnas, Vygandas Tulaba, Jurgita Urbikaitė, Robertas Vyšniauskas.

4b

Aistė Adamkevičiūtė, Giedrė Almonaitytė, Andrius Banelis, Inga Blažytė, Agnė Burauskaitė, Aušra Gložeckaitė, Eglė Jonkutė, Viktoras Jucikas, Laimutė Kalvaitytė, Mindaugas Karčiauskas, Ieva Kličmanaitė, Paulius Liekis, Andrius Linauskis, Mindaugas Matulaitis, Viktoras Mickūnas, Neringa Mordaitė, Saulius Pakėnas, Vilius Plepys, Aras Pranckevičius, Paulius Ramantauskas, Giedrė Stabingytė, Laura Šarkinaitė, Gediminas Šidlauskas, Jūratė Urbonaitė

4HP

Gediminas Aleknavičius, Rūta Asadauskaitė, Tomas Bucevičius, Lina Dagilytė, Aušrinė Jančiauskaitė, Giedrė Jankauskaitė, Indrė

Jankauskaitė, Mindaugas Kazlauskas, Andrius Kriučkovas, Rytis Krivickas, Tomas Kubilius, Ina Kunigiškytė, Donatas Ladyga, Evaldas Liaugodas, Vytis Lisauskas, Laurynas Matulevičius, Rūta Misiūnaitė, Eglė Morkūnaitė, Nerijus Nedzinskas, Justė Pačkauskaitė, Gediminas Paulauskas, Viltė Samėnaitė, Remigijus Staniulis, Eglė Stasytytė, Julius Stulpinas, Vytautas Štreimikis, Asta Žiemytė.

„Metų knygą" remia:

Bronius ir Vitalija Kalveliai
Leopoldas Limanauskas
Vaidotas Rabačius
Stasys Stasiūnas
Rūta Stulpinaitė
Asta Žiemytė

Vasario 16-osios premija

Pernai įvesta demokratiška premijos skyrimo sistema buvo sėkmingai pritaikyta ir šiais metais. Premiją šimtadienio metu Tadui Šarūnui (4a klasė) įteikė „Alnos,, atstovas Kaune. Tadas nėra olimpiadų nugalėtojas, tačiau nevalia pamiršti jo vertingų spektaklių, tiek 1998-ųjų pavasarį, tiek ir rudenį, jo meniškų nuotraukų, puošiančių ketvirtąjį Gimnazijos aukštą.

Šiais metais išaiškėjo gimnazistų požiūris į Vasario 16-osios premiją – ji turi būti skiriama veikliam, matomam ir, žinoma, gerai besimokančiam gimnazistui. Tai netiesiogiai buvo įtvirtinta premijos skyrimo nuostatais, kuriuos su neesminėmis pataisomis patvirtino Moksleivių taryba ir Gimnazijos pedagogai.

1998/1999 mokslo metais Gimnazijoje dirbo šie mokytojai:

Regina Balandienė, Robertas Bekeris, Janina Degutytė, Ina Dirgėlienė, Deima Grevienė, Aušra Grigaravičiūtė, Alvydas Jotautis, Laima Kalvaitienė, Diana Kardelienė, Eglė Klimaitė, Rūta Kulikauskaitė, Rimantas Leitanas, Narimantas Listopadskis, Rima Lukaševičienė, Romas Markauskas, Juozas Mažeika, Vitalija Milienė, Bronė Narkevičienė, Leonas Narkevičius, Ramūnas Naujokaitis, Vitalija Paurazienė, Vita Poškutė, Aušra Pundzevičienė, Angelė Repčienė, Delija Rutkūnienė, Margarita Ruzgienė, Regina Sazanskienė, Kęstutis Simonavičius, Jonas Smolinskas, Laurynas Stančikas, Afimija Stepanianienė, Daiva Sutkevičienė, Janina Šulčienė, Algirdas Šulčius,

Birutė Vaičekauskienė, Audrius Vaičiūnas, Roma Vaitiekaitienė, Viktorija Vilkauskaitė, Virginija Virbaitienė, Liuda Žilėnaitė, Vytautas Žilinskas, Rita Žilinskienė.

Moksleivių savivalda 1998/1999 mokslo metas

Prezidentas:

Remigijus Staniulis, 4HP

Moksleivių taryba:

Rūta Danilevičiūtė, 1a
Ilona Gurčinaitė, 1b
Kotryna Sokolovaitė, 2a
Vismantė Plėštytė, 2b
Justas Sadzevičius, 2c
Martynas Vasiliauskas, 3a (iždininkas)
Dominykas Blyžė, 3b
Sabina Mackevičiūtė, 3c
Ignas Limanauskas, 4a (pirmininkas)
Jūratė Urbonaitė, 4b
Viltė Samėnaitė, 4HP

Taip KTU Gimnazija pasirodė olimpiadose

1990-ieji metai

J.Matulionio matematikos konkursas:

Andrius Žilinskas, 10a	I vieta
Julius Žilinskas, 10b	II vieta

Respublikinė matematikos olimpiada:

Julius Žilinskas, 10b	III vieta
Andrius Žilinskas, 10a	III vieta

1991-ieji metai

J.Matulionio matematikos konkursas:

Antanas Danys, 10c	I vieta
Dovilė Karčiauskaitė, 10c	II vieta
Mindaugas Kavaliauskas, 10a	III vieta
Džeiranas Jogminas, 11c	prizininkas

Respublikinė matematikos olimpiada:

Mindaugas Kavaliauskas, 10a	I vieta
Julius Žilinskas, 11b	III vieta
Aleksandras Gutmanas, 10a	III vieta
Andrius Žilinskas, 11a	prizininkas
Dovilė Karčiauskaitė, 10c	prizininkė
Antanas Danys, 10c	prizininkas

1992-ieji metai

Pasaulinė informatikų olimpiada Vokietijoje:

Marius Alaburda, 11b	bronzos medalis
Giedrius Meinorius, 11c	bronzos medalis

J.Matulionio matematikos konkursas:

Julius Žilinskas, 12b	I vieta
Tomas Rastenis, 10a	II vieta
Andrius Žilinskas, 12a	II vieta
Gundas Vilkelis, 10c	III vieta

Respublikinė matematikos olimpiada:

Nerijus Žumbakys, 10a	I vieta
Mindaugas Kavaliauskas, 11a	II vieta
Aleksandras Gutmanas, 11a	II vieta
Lina Dimšaitė, 10c	III vieta
Dovilė Karčiauskaitė, 11c	III vieta
Julius Žilinskas, 12b	III vieta
Andrius Žilinskas, 12a	III vieta
Gundas Vilkelis, 10c	pagyrimo raštas

Respublikinė fizikos olimpiada:

Petras Aštrauskas 11b	II vieta

1993-ieji metai

Pasaulinė informatikų olimpiada Argentinoje:

Marius Alaburda, 12b	bronzos medalis
Giedrius Meinorius, 12c	garbės raštas

Lietuvos jaunųjų fizikų čempionatas:

Aleksandras Gutmanas, 12a	II vieta
Petras Aštrauskas, 12b	III vieta

1994-ieji metai

Geografijos respublikinė olimpiada:

Eduardas Valaitis, 12c	II vieta

Respublikinė fizikos olimpiada:

Tomas Juknevičius, 11b	III vieta
Martynas Brijūnas, 11c	III vieta
Audrius Alkauskas, 10b	III vieta

Tarptautinė komandinė „Baltijos kelio" matematikos olimpiada Švedijoje:

Giedrius Alkauskas,
Vaidotas Šileika,
Ramūnas Augulis
sudarė Lietuvos komandos branduolį — II vieta

Moksleivių poezijos pavasaris „Pimosios kregždės":

Ugnius Mikučionis, 11b — laureatas

1995-ieji metai

Pasaulinė matematikų olimpiada Toronte (Kanada):

Giedrius Alkauskas 11b — garbės raštas

J.Matulionio matematikos konkursas:

Giedrius Alkauskas, 11b	geriausas darbas
Vaidotas Šileika, 10a	II vieta
Robertas Zubrickas, 10a	III vieta
Gediminas Zukula, 12b	III vieta

Respublikinė matematikos olimpiada:

Giedrius Alkauskas, 11b	I vieta
Robertas Zubrickas, 10a	II vieta
Marius Mažeika, 10b	III vieta
Gediminas Zukula, 12b	garbės raštas

Lietuvos komandinė matematikos olimpiada:

KTU Gimnazijos komanda:
Giedrius Alkauskas (kapitonas 12b),
Audrius Alkauskas (12b),
Vaidotas Šileika (11a),
Robertas Zubrickas (11a),
Ramūnas Augulis (10b) — I vieta ir J.Kubiliaus taurė

Tarptautinė komandinė „Baltijos kelio" matematikos olimpiada Švedijoje:

Giedrius Alkauskas (12b),
Vaidotas Šileika (11a),

Ramūnas Augulis (10b)
sudarė Lietuvos komandos branduolį IV vieta

Respublikinė fizikos olimpiada:

Tomas Juknevičius, 12b	I vieta
Audrius Alkauskas, 11b	I vieta
Arūnas Raščius, 10b	III vieta
Ramūnas Augulis, 10b	III vieta

Respublikinė ekonomikos olimpiada:

Giedrius Alkauskas, 11b	I vieta
Andrius Juknys, 12c	pagyrimo raštas
Darius Pabijanskas, 12c	pagyrimo raštas

Respublikinis jaunųjų filologų konkursas:

Unius Mikučionis, 12b	laureatas
Audrius Alkauskas, 11b	laureatas

Kauno miesto jaunųjų filologų konkursas:

Aušra Grigaravičiūtė 12b	laureatė

1996-ieji metai

Pasaulinė matematikų olimpiada Bombėjuje (Indija):

Giedrius Alkauskas, 12b	sidabro medalis
Vaidotas Šileika, 11a	garbės raštas

Pasaulinė fizikų olimpiada Osle (Norvegija):

Audrius Alkauskas, 12b	garbės raštas
Ramūnas Augulis, 11b	garbės raštas

Tarptautinė komandinė „Baltijos kelio" matematikos olimpiada Švedijoje:
Giedrius Alkauskas (12b),
Vaidotas Šileika (11a),
Ramūnas Augulis (11b)
sudarė Lietuvos komandos branduolį II vieta

J.Matulionio matematikos konkursas:

Giedrius Alkauskas, 12b	I vieta
Lina Krutulytė, 10c	prizininkė
Liutauras Ulevičius, 10a	prizininkas
Vytautas Urbonas, 10a	prizininkas
Vaidotas Šileika, 11a	prizininkas
Robertas Zubrickas, 11a	prizininkas

Respublikinė matematikos olimpiada:

Giedrius Alkauskas, 12b	I vieta
Vaidotas Šileika, 11a	II vieta
Kęstutis Duoba, 12b	III vieta
Donatas Brazdžius, 11c	III vieta
Robertas Zubrickas, 11a	III vieta
Marius Mažeika, 11b	III vieta

Respublikinė chemijos olimpiada:

Ramūnas Augulis, 11b	III vieta

Respublikinė geografijos olimpiada:

Nerijus Petrokas, 12b	II vieta

Respublikinė fizikos olimpiada:

Audrius Alkauskas, 12b	I vieta
Ramūnas Augulis, 11b	I vieta
Liutauras Ulevičius, 10b	I vieta

Respublikinė ekonomikos olimpiada:

Marius Mažeika, 11b	I vieta (geriausiai išsprendė praktinius uždavinius)
Darius Pabijanskas, 12a	II vieta
Arūnas Giedraitis, 12b	III vieta
Arūnas Raščius, 11b	III vieta
Tomas Vitulskis, 11b	II vieta

1997-ieji metai

Respublikinė chemijos olimpiada:

Ramūnas Augulis, 12b	III vieta
Jurgis Pralgauskis, 11b	III vieta
Gediminas Paulauskas, 10c	III vieta

Pasaulinė matematikų olimpiada:

Vaidotas Šileika, 12a	bronzos medalis
Robertas Zubrickas, 12a	pagyrimo raštas

Neakivaizdinė respublikinė chemikų olimpiada:

Almantas Danilevičius, 12a	II vieta

Pasaulinė fizikos olimpiada:

Ramūnas Augulis, 12a	bronzos medalis

Respublikinė geografijos olimpiada:

Andrius Šabanas 11b	III vieta

Lietuvių kalbos respublikinis rašinio konkursas:

Audronė Jakubauskaitė, 12b	I vieta

Respublikinė fizikos olimpiada:

Ramūnas Augulis, 12b	I vieta
Gediminas Paulauskas, 10c	II vieta
Marius Alksnys, 11c	III vieta
Liutauras Ulevičius, 11b	III vieta
Remigijus Staniulis, 10c	III vieta
Jurgis Pralgauskis, 11b	pagyrimo raštas
Mantas Lukoševičius, 10a	pagyrimo raštas
Agnė Burauskaitė, 10b	pagyrimo raštas

Lietuvos jaunųjų fizikų čempionatas:

Remigijus Staniulis, 10c	II vieta
Gediminas Paulauskas, 10c	III vieta
Ramūnas Augulis, 12b	I vieta
Marius Mažeika, 12b	II vieta
Tomas Vitulskis, 12b	II vieta
Arūnas Raščius, 12a	III vieta
Mykolas Juraitis, 12a	III vieta

Respublikinė ekonomikos olimpiada:

Arūnas Raščius, 12b	I vieta
Marius Mažeika, 12b	III vieta
Tomas Vitulskis, 12b	III vieta
Ieva Malinauskaitė, 12c	III vieta
Vaidotas Šileika, 12a	II vieta

Rytų šalių informatikų olimpiada:

Remigijus Staniulis, 3HP	bronzos medalis

Tarptautinė komandinė „Baltijos kelio" matematikos olimpiada Švedijoje:

Liutauras Ulevičius (4b),
Aušra Gložeckaitė (3b),
Agnė Burauskaitė (3b),
Remigijus Staniulis (3HP),
Gediminas Paulauskas (3HP) I vieta

1998-ieji metai

Respublikinė jaunųjų matematikų olimpiada:

Aušra Gložeckaitė, 3b	I vieta
Agnė Burauskaitė, 3b	II vieta
Gediminas Lukšys, 2c	II vieta
Remigijus Staniulis, 3HP	garbės raštas

J.Matulionio matematikos konkursas:

Gediminas Lukšys, 2c	I vieta
Vidmantas Šaferis, 2c	I vieta
Liutauras Ulevičius, 4b	I vieta
Agnė Burauskaitė, 3b	II vieta
Aušra Gložeckaitė, 3b	II vieta
Gintautas Jankauskas, 1a	III vieta
Gintautas Pavalkis, 1a	III vieta
Virgilijus Naruševičius, 2a	III vieta
Rasa Šnipaitytė, 2c	III vieta

Respublikinė geografijos olimpiada:

Andrius Šabanas, 4b	II vieta

Tarptautinė informatikos olimpiada:

Remigijus Staniulis, 3HP	bronzos medalis
Gediminas Lukšys, 2c	bronzos medalis

Lietuvos jaunųjų fizikų čempionatas:

Gintautas Pavalkis, 1a	I vieta
Gediminas Lukšys, 2c	I vieta
Agnė Burauskaitė, 3b	I vieta
Vilius Franckevičius, 1a	II vieta
Ugnė Mažeikaitė, 1b	II vieta
Saulius Barauskas, 2a	II vieta
Gediminas Paulauskas, 3HP	II vieta
Mantas Lukoševičius, 3a	II vieta
Rasa Šnipaitytė, 2c	III vieta
Liutauras Ulevičius, 4b	III vieta
Andrius Juknevičius, 4b	III vieta

Respublikinė jaunųjų fizikų olimpiada:

Virgilijus Naruševičius, 2a	II vieta
Eimantas Jatkonis, 2c	II vieta
Liutauras Ulevičius, 4b	garbės raštas
Marius Alksnys, 4c	garbės raštas

Gediminas Paulauskas, 3HP — garbės raštas
Ugnė Mažeikaitė, 1b — garbės raštas

Lietuvos šachmatininkų čempionatas:
Eglė Morkūnaitė, 3HP — čempionė

Respublikinė ekonomikos olimpiada:
Mantas Lukoševičius, 3a — I vieta
Kęstutis Gailius, 4b — II vieta
Viktoras Jucikas, 3b — III vieta
Julius Barzdžiukas, 4c — III vieta
Vytenis Gaulė, 4b — pagyrimo raštas
Justė Pačkauskaitė, 3HP — pagyrimo raštas

Tarptautinė komandinė „Baltijos kelio" matematikos olimpiada Švedijoje:
Gediminas Lukšys (3c),
Aušra Gložeckaitė (4b),
Agnė Burauskaitė (4b),
Remigijus Staniulis (4HP),
Gediminas Paulauskas (4HP).

1999-ieji metai

J.Matulionio matematikų konkursas:
Gediminas Lukšys, 3c — I vieta
Mantas Lukoševičius, 4a — I vieta
Gediminas Paulauskas, 4HP — I vieta
Giedrius Upstas, 2c — II vieta
Remigijus Staniulis, 4HP — III vieta

Sankt Peterburgo matematikos olimpiada:
Aušra Gložeckaitė, 4b — garbės raštas
Gediminas Lukšys, 3c — garbės raštas

Respublikinė chemikų olimpiada:
Vilius Franckevičius, 2a — IV vieta

J.Janickio chemijos konkursas:
Vilius Franckevičius, 2a — II vieta
Paulius Liekis, 4b — III vieta

Respublikinė matematikos olimpiada:
Rasa Narkevičiūtė, 2a — II vieta

Respublikinė informatikos olimpiada:

Remigijus Staniulis, 4HP	I vieta
Gediminas Paulauskas, 4HP	III vieta
Mantas Lukoševičius, 4a	III vieta

Respublikinė fizikos olimpiada:

Eimantas Jatkonis, 3c	II vieta
Giedrius Upstas, 2c	II vieta
Donata Banytė, 3b	III vieta
Mantas Lukoševičius, 4a	III vieta
Vidmantas Šaferis, 3c	pagyrimo raštas
Vilimantas Milevičius, 3c	pagyrimo raštas
Gintautas Pavalkis, 2a	pagyrimo raštas

Lietuvos jaunių ir jaunučių aerobikos čempionatas:

Gimnazijos komanda:
Laura Gražulevičiūtė (3c),
Žavinta Jakuntavičiūtė (3a),
Agnė Burauskaitė (4b),
Asta Butkutė (3a),
Asta Žiemytė (4HP),
Eglė Stasytytė (4HP),
vadovė – doc. Elena Janickienė — I vieta

K.Baršausko fizikos konkursas:

Gintautas Jankauskas, 2a	I vieta
Donata Banytė, 2b	II vieta
Gintautas Pavalkis, 2a	II vieta
Eimantas Jatkonis, 3c	III vieta

Lietuvos šachmatininkų čempionatas:

Eglė Morkūnaitė, (4HP) — čempionė

Lietuvos moterų šachmatų čempionatas:

Gimnazijos komanda — III vieta

Respublikinis jaunųjų filologų konkursas:

Justina Andriuškevičiūtė, 2b — antrojo laipsnio diplomas, „Poezijos pavasarėlio" laureatė

Respublikinis fizikų čempionatas:

Daiva Dambrauskaitė, 1a	III vieta
Daiva Petkevičiūtė, 2c	III vieta

Remigijus Staniulis, 4HP	II vieta
Agnė Burauskaitė, 4b	III vieta

Respublikinė ekonomikos olimpiada:

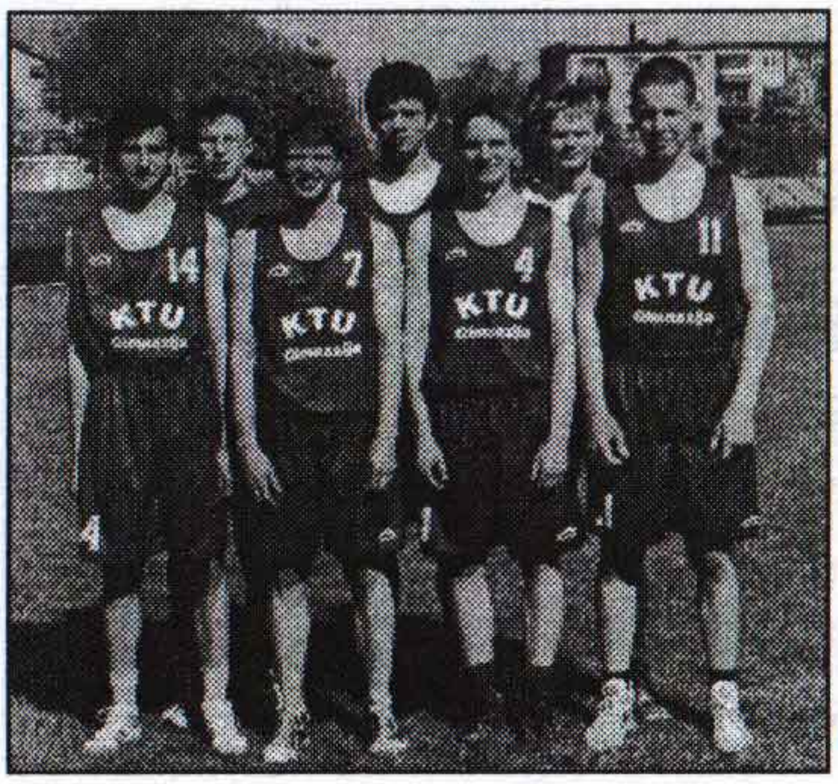
Remigijus Staniulis, 4HP	I vieta
Mantas Lukoševičius, 4a	II vieta
Viktoras Jucikas, 4b	II vieta
Justė Pačkauskaitė, 4HP	III vieta
Agnė Burauskaitė, 4b	IV vieta
Virgis Naruševičius, 3b	pagyrimo raštas
Asta Žiemytė, 4 HP	pagyrimo raštas
Ignas Limanauskas, 4a	pagyrimo raštas

Krepšinio varžybos

Kaip ir kasmet, visus gimnazistus į krepšinio aikštelę pakvietė „Direktoriaus taurė '99". Kaip ir visoje Lietuvoje, taip ir Gimnazijoje krepšinis – antroji religija. Todėl šis turnyras yra visų ypač laukiamas ir mėgiamas.

Po pamokų, negalvodami apie namų darbus, visi skubėdavo į krepšinio salę, kur jų laukdavo neužmirštamos sportinio džiaugsmo akimirkos. Šiais metais varžybos buvo ypač gražios, kovos viena už kitą atkaklesnės, įdomesnės. Ne tik žaidėjai, bet ir sirgaliai gerokai „padirbėjo" aikštelėje – ne vienam po varžybų dar keletą dienų skaudėjo gerklę.

Pirmą kartą varžybose dalyvavo ir pirmokai, stengdamiesi nė kiek nenusileisti vyresniesiems. Sustiprėję antrokai ir trečiokai atrodė tikrai grėsmingai. Ketvirtokai, nors ir gerokai „prislėgti" mokslų naštos, ginklų sudėti nesiruošė – reikia juk parodyti, kas vis dėlto čia šeimininkai. Įveikusios visus varžovus į finalą pateko 3b ir 4a klasių komandos. Finalas buvo tikrai gražus ir įsimintinas tiek žaidėjams, tiek ir sirgaliams. Taurę kaip ir 1998–aisiais metais didelių valios pastangų ir sėkmės dėka laimėjo 4a klasės krepšininkai, nugalėję puikiai žaidusius ir taip pat nusipelniusius pergalės trečiokus. Tritaškių konkursą laimėjo Justas iš 3a klasės, o baudų – kylanti Lietuvos krepšinio žvaigždė Jovita iš 1a klasės.

Pilna žiūrovų salė, atkakli kova aikštelėje, nuoširdus džiaugsmas, liūdesys ir draugiškas varžovų apsikabinimas po rungtynių parodė, kad krepšinio gimnazistams reikia. „Direktoriaus taurės" turnyras, jau turintis savo tradicijas ir istoriją, dar gyvuos daug metų, džiugindamas ateinančias gimnazistų kartas.

Nuotraukoje – turnyro nugalėtojai, 4a klasė

Prezidento rinkimai

Pirmasis Gimnazijos prezidentas Liutauras Ulevičius parodė, jog prezidento institucija reikalinga. Antrojo prezidento rinkimus laimėjo 1998-ųjų metų Vasario 16-osios premijos laureatas Remigijus Staniulis (4HP), be papildomo turo aplenkęs du konkurentus – Aušrą Kalvelytę (2b) bei Dominyką Blyžę (3b). Rinkimai vyko 1998-ųjų pavasarį, kai visi buvo pasinėrę į mokslus, todėl nesulaukė didelio susidomėjimo. Nors agitacija nebuvo aktyvi, rinkimai dar kartą parodė, kad gimnazistai sėkmingai mokosi prisistatyti.

Rinkimų metu vyko ir referendumas, ar priimti pirmojo prezidento iniciatyva parengtą savivaldos įstatymo projektą, kuris įtvirtintų prezidento instituciją. Gimazistai projektui pritarė.

Spauda

Demokratijos pagrindas – laisvas žodis. Tokį pagrindą KTU Gimnazia neabejotinai turi: niekas nevaržo kultūringai išreikštos nuomonės ne tik skelbimų lentose, bet ir periodiškai neperiodinėje spaudoje.

Periodiškai neperiodiško vardą patvirtino jau ilgą laiką gimnazistų leidžiamas laikraštis „Tik". Nuo 1998-ųjų rudens iki 1999-ųjų pavasario redakcija išleido tik tris numerius. Kaip teigia autoriai, tokia yra šio leidinio strategija – niekas nežino, nei kada bus pradėtas, nei kada bus baigtas rengti eilinis gerą vardą turinčio laikraščio „Tik" numeris. Tai savotiška intriga tiek leidėjams, tiek ir skaitytojams. „Tik" yra tradicija – oficialiu tapęs laikraštis, nagrinėjantis aktualias temas, skelbiantis nors ir senstelėjusias, bet vis dar įdomias naujienas, atsiliepimus.

Šįmet laikraštį leido 4HP klasės abiturientai – Eglė Morkūnaitė, Viltė Samėnaitė, Evaldas Liaugodas, Asta Žiemytė bei Viktoras Mickūnas iš 4b klasės.

Negalima ignoruoti 2a klasės gimnazisto Algirdo Vingrio leidžiamo „Trockio", kuris per metus spėjo pasirodyti net septynis kartus. Šį leidinį galima pavadinti žygeivių metraščiu: kiekviename numeryje aprašomas žygis, kaip jau įprasta, nesibaigiąs be nuotykių. Kita tradicinė laikraščio rubrika – linksmas komiksas. Be šių temų, „Trockio" kaip ir „Tik'o" redakcija diskutuoja aktualiomis temomis. Sunku nuslėpti laikraščio pagrindinį trūkumą: itin daug tiek specialiai, tiek ir per neatidumą paliktų kalbos klaidų. Belieka palinkėti „trockininkams" ateinančiais metais išleisti tokį laikraštį, už kurį gramatiką lietuvių kalbos mokytoja galėtų parašyti dešimtuką.

Metų naujokas – dviejų abiturientų Sauliaus Pakėno (4b) bei Aro Pranckevičiaus (4b) leidžiamas laikraštis „Pavadinimas". Leidinio

tematika nedaug tesiskiria nuo „Tiko", tik čia daugiau dėmesio skiriama apmąstymams, kūrybai.

Matematikos stovykla

Paprastai tokios matematikos stovyklos vyksta Vilniuje. Į jas prof. R.Kašuba ir J.Mačys pakviečia geriausius jaunuosius matematikus padirbėti papildomai ir taip ruoštis būsimoms Lietuvos ir tarptautinėms olimpiadoms. Šiais metais tokia stovykla buvo surengta KTU Gimnazijoje. Visą savaitę R.Kašuba, J.Mačys ir buvęs gimnazistas G.Alkauskas aiškino matematikos paslaptis. Dar viena neesminė, bet maloni naujovė: pirmą kartą tokioje stovykloje buvo vaišinama sausainiais ir arbata. Netrukus buvo nuspręsta, kad daugiau nė viena stovykla be sausainių ir arbatos neišgyvens.

Autostopo varžybos

Vieną šiltą rudens šeštadienį autostrados link viena po kitos skubėjo gimnazistų poros. Su šūksniais, bėgte, išsitraukusios žemėlapius ir skaičiuodamos trumpiausią kelią. Taip prasidėjo pirmosios Gimnazijos autostopo varžybos. Varžytis panoro trylika porų. Reikėjo per kuo trumpesnį laiką autostopu nuvykti į Palangą ir kitą dieną grįžti atgal. Kad keliauti būtų įdomiau, buvo prigalvota kliūčių – teko šiek tiek išklysti iš kelio, apsipirkti, apibėgti aplink bažnyčią... Kiekviena pora turėjo po lipduką, skirtą geriausiam vairuotojui. Po smagios nakvynės Šventojoje prasidėjo antroji varžybų diena – teko kuo greičiau grįžti namo, į Gimnaziją. Tądien kažin kodėl sekėsi prasčiau. Paskutinieji Gimnaziją pasiekė jau sutemus. Geriausiai pasirodė mišrios poros. Patys pirmieji buvo Viltė ir Evaldas iš 4HP.

Gimnazijos žygeivių klubas

Kaip ir anksčiau, šiemet Gimnazijoje veikė žygeivių klubas, praėjusį pavasarį šventęs penkmetį. Gimnazistai žygiavo tiek vasarą – baidarėmis, pėsčiomis, dviračiais, tiek žiemą – slidėmis ir pėsčiomis. Didelėse kuprinėse tūnojo palapinės, miegmaišiai ir puodai. Kad nebūtų liūdna keliauti, išleistas „Žygeivio maldynėlis", kuriame sudėtos gražiausių dainų tekstai, šokių aprašymai.

Kaip ir Gimnazijoje, taip ir klube vyksta naujokų krikštynos. Didžiausios jų buvo rekordiniame 36 žmonių žygyje rudenį. Jos turbūt labai pradžiugino vyriausiąją žygeivių dievybę – dievą Vilramą.

Lankomiausios žygeivių vietos – Kuršių Nerija, Molėtai, Varėnos miškai. Aplankyti ir Medvėgalio, Šatrijos, Geidždūtės piliakalniai, „mistiniai" Čepkeliai, Trakai, Tauragno ežeras ir kiti gamtos paminklai.

Į tradicinius vasaros ir rudens sąskrydžius susirinko ne tik gimnazistai, bet ir keliautojai iš kitų mokyklų. Buvo švenčiamos Rasos, Vėlinės ir Naujieji metai. Grupelė žygeivių kopinėjo Tian Šanyje.

Krikštynos

Rugsėjo 20 d. Gimnazijoje buvo nemažas sujudimas. Lauke stoviniavo „nuliai", viduje šmirinėjo juodi velniai bei baltai pasipuošusios vaidilutės. Krikštynos prasidėjo Gimnazijos salėje, kurios įėjimą saugojo ginkluoti velniai. Prieblandoje žvilgsnį kaustė keistas altorius ir du jo papėdėje suklupę garbintojai.

Šiedu atsistoję kalbėjo fuksams apie tai, jog įstoti į gimnazistų bendruomenę nebus lengva, jog jų laukia sunkūs išbandymai. Tik būdami vieningi jie gali įveikti kelionę... Neilgai trukus virve surišti „nuliai" jau keliavo Ąžuolyno link, pakeliui vis sustodami ir pagarbindami tai Perkūną, tai Ąžuolą, tai pašokdami velnių šokį.

Priėjus Ąžuolyną, pagrindinis vedlys perspėjo apie čia gyvenančias piktąsias dvasias, velnius ir plėšrius žvėris. Einant toliau jaudulys vis augo.

Visi tyliai tyliai priėjo stumbrą iš už nugaros ir po minutėlės velniai, šaukdami kovos šūkius, užpuolė Ąžuolyno puošmeną. Vargšas gyvūnėlis buvo pribaigtas ir supančiotas. Taip senieji gimnazistai rodė medžioklės pavyzdį naujokams. Vedžiojami ratais, per krūmus, keleiviai pagaliau pasiekė Pragaro vartus. Gan sėkmingai atlikę užduotį (virvės traukimo) gavo leidimą patekti į Liuciferio karalystę. Temo. Dar šiek tiek paklaidžioję miške naujokai davė priesaiką. Jie prisižadėjo gerbti, mylėti, garsinti Gimnaziją, atskleisti joje visus savo gabumus. O kas nesilaikys šios priesaikos, bus pakartas ant sauso ąžuolo šakos. Pakilę Ugnies taku visi susėdo aplink laužą. Fuksų nebeliko. Tik broliai ir seserys.

Trys pagrindiniai krikštynų organizatoriai pasakojo apie savo sumanymą. Šiemet Gimnazijos direktorius B.Burgis uždraudė krikštynose naudoti vandenį, dažus, miltus, siūlė be reikalo nesitampyti, todėl Tadas, Gediminas ir Justė suplanavo visiškai naujoviškas krikštynas – pagoniškas apeigas. Naujokai turėjo pereiti 4 gamtos elementus: Orą, Vandenį, Ugnį ir Žemę. Tik taip jie galėjo tapti bendruomenės nariais. Pasak organizatorių, krikštynose turėjo būti panaudota daugiau pirotechnikos, o šiaip beveik viskas vyko pagal planą. Trijulė džiaugėsi, jog „nuliai" nesipriešino užduotims, o velniai elgėsi gan ramiai. Šios krikštynos iš tiesų suvienijo gimnazistus, gražūs priesaikos žodžiai kvietė darnai ir draugystei.

Šimtadienis KTU Gimnazijoje

Vasario vidury KTU Gimnazijos abiturientai susirinko į šventę, kurią kiekvienam lemta prisiminti ilgai. Ketvirtokai, jų tėvai ir mokytojai šaltą žiemos vakarą atskubėjo į šimtadienį.

Už lango leidosi saulė. Prie pianino prisėdusi mergina grojo, užlieta raudonos šviesos. Puiki simbolika. Viduryje aikštelės didelė medinė valtis (beje, atvežta net iš Rumšiškių!) – tvirta, visko mačiusi ir galinti nuplukdyti, kur tik panorėsite – dar vienas simbolis. „Kaip svarbu yra turėti idėją (norą, tikslą, tikėjimą)!",– mus mokė ne vienas mokytojas, draugas, žvaigždės, jūra...

Vakaras prasidėjo abiturientų vaidinamu spektakliu pagal E.Hemingvėjaus „Senį ir jūrą", kuris nuteikė gana rimtai. Gal todėl, kad šimtadienis dar kartą priminė: tai tik stabtelėjimas, atokvėpis, priartėjus prie svarbiausios gyvenimo kryžkelės. Laikas rinktis kelią, kuriuo teks eiti toliau. Rūkas ir tamsa, apgaubę visus, autoriaus žodžiai, švelnūs muzikos garsai, senio monologas valtyje, butelyje išmestas laiškas privertė dar kartą susimąstyti apie kelionę, vienišumą, laimės siekį, kartų kaitą: į išeinančių vietas ateis kiti moksleiviai ir vėl ieškos. Gal laimės, gal kelio, gal Havanos žiburių...

Tobulas kaip eilėraštis, stiprus spektaklis. Nuo pradžios iki galo jaučiamas kaip audra, kaip sukrėtimas. Ne dažnai gerą spektaklį pamatysi net dideliame teatre, tad šį kaip labai brangų jausmą, atradimą, dovaną ilgai prisimins visi čia buvę žmonės.

Dar nesugrįžus iš užburtos realybės, vyksmas tęsėsi: ilgas abiturientų žvakučių takas, daina, tyli padėka mokytojams. Laikas švęsti!

Gimnazijos direktorius sveikino abiturientus, olimpiadų prizininkus, krepšinio komandas, o jo kalboje leitmotyvu skambėjo žodžiai: „Svarbiausia gyvenime yra meilė ir darbas". Tradiciškai direktorius įteikė Vasario šešioliktosios premiją geriausiam, labiausiai pastebimam, galbūt įdomiausiam gimnazistui, kurį kasmet renka moksleiviai ir mokytojai. Šiais metais juo tapo Tadas Šarūnas, kuriam ir atiteko akcinės bendrovės "Alna" premija, skiriama jau kelinti metai šauniausiam gimnazistui.

Tėveliai taip pat išdrįso prieiti prie mikrofono (gal pirmą kartą Gimnazijos istorijoje). Susijaudinę jie kalbėjo apie savo vaikus, patikėtus Gimnazijos mokytojų globai, apie Gimnazijos dvasią, savo susirūpinimą ir džiaugsmus.

Gimnazistai šoko, grojo, dainavo, o plojimų jiems nešykštėjo nei jų bendraamžiai, nei mokytojai. Ne veltui prieš renginį viena iš klasių vadovių "auklėjo" savuosius: "Jei turit kokių nežinomų talentų, dabar, ir tik dabar galite juos parodyti. Paskui jau nebus kada. Tai jūsų

galimybė nustebinti mus visus".

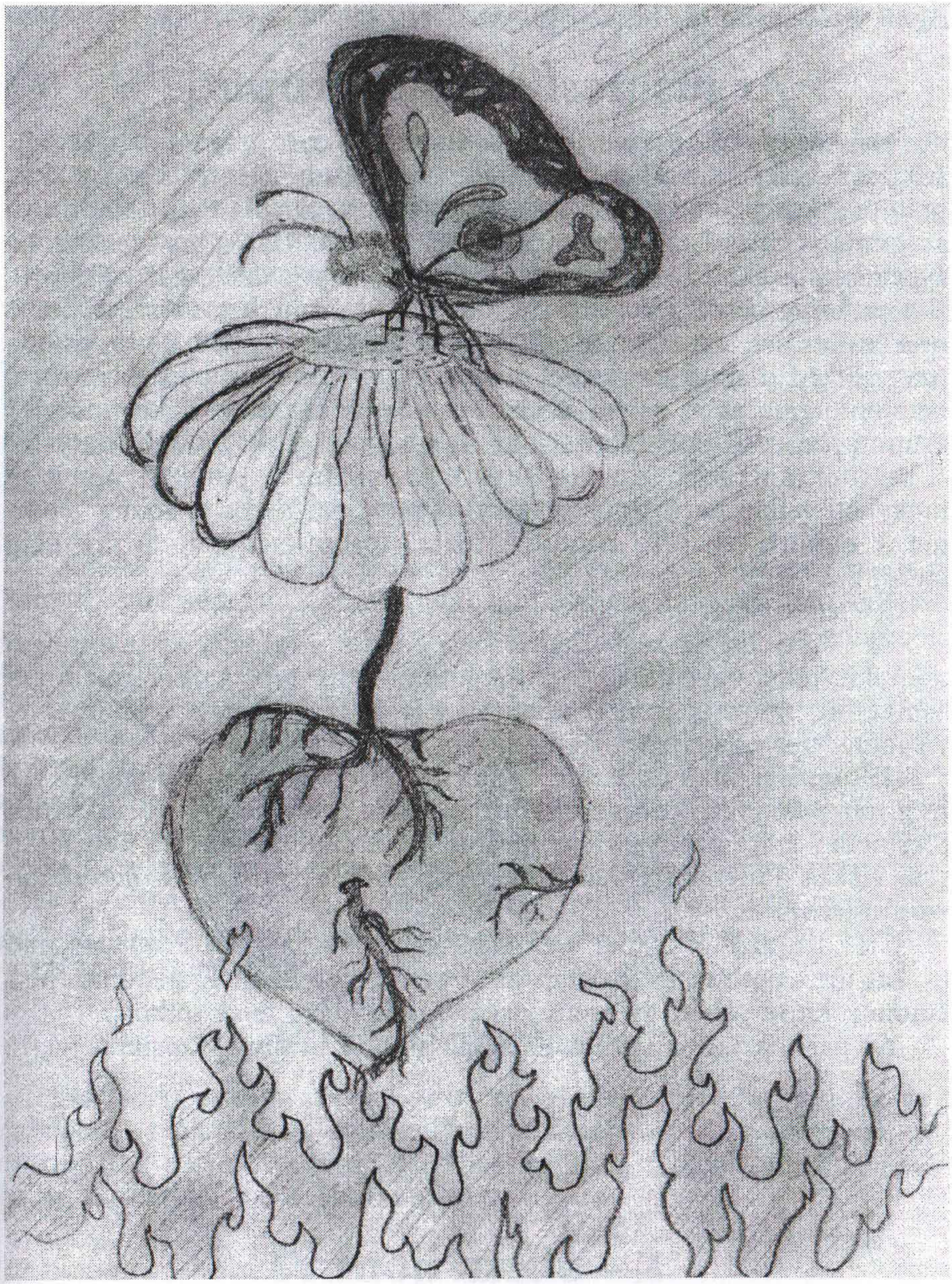
Ir stebino. Pasirodo, tiksliųjų mokslų gimnazijoje vietos yra įvairiais talentais apdovanotiems žmonėms, kurie randa laiko muzikai, dainai, šokiui, sceniniam judesiui. Savaip paįvairino ir taip gerą vakarą modernaus šokio trupė "Vizijos".

Daug aplodismentų ir net audringesnio palaikymo sulaukė mokytojai, atlikę labai nuotaikingą dainą. Ne kiekvienoje mokykloje rimti suaugę žmonės improvizuotų "Du gaidelius", „La Kukaračа". Už tai juos ir mylime: jie tokie neapkerpėję, jaunatviškai išdykę. Solidžius veidus ir rimtas laikysenas, kaip ir raudonus šratinukus, palikę namie, jie moka linksmintis drauge su mokiniais.

Lygiai taip pat geranoriškai buvo pritariama ir kitiems mokytojams, atlaikiusiems siaubingiausius egzaminų išbandymus. Juk įdomu, ar sugebės teisingai interpretuoti trečiąjį pasaulinį karą fizikas, ar žino istorikė, kas yra egzotiška simbiozė. Buvo smagu stebėti, kaip chemijos mokytoja demonstruoja tam tikrų medžiagų poveikį (juk ji buvusi šokėja), kaip išsisuko iš modalinių veismažodžių nelaisvės anglistė. Galų gale visi (na, beveik visi) vyriškos lyties mokytojai sutrenkė kankaną su ketvirtokėmis, ir, visuotinai klykiant žiūrovams, buvo nuspręsta, kad šventė puiki. Tėveliai ir mokytojai, šventės svečiai draugiškai valgė didelį tortą ir dalijosi šypsenomis.

Deja, netikėti pianino garsai priminė, kad artėja dvylikta – šventės, pasakos pabaiga. Popieriniai žmogeliukai, kabėję palubėje, atrodė vieniši. Tą akimirką ne vienas pajuto, kad laiko mums būti kartu liko tiek nedaug...

Informaciją paruošė: Justė Pačkauskaitė,
Vita Poškutė,
Mindaugas Matulaitis,
Remigijus Staniulis,
Justinas Juknys,
Ignas Limanauskas.

Vytauto Daukšo (3b) piešinys

Agnė Pačkauskaitė, buvusi gimnazistė

Ar jūs nesijaučiate truputį?

Kai kas talentingai piešia. Kiti dainuoja, o treti groja. Yra pasaulyje (tik gal nereikia taip toli ieškoti?) talentingų kompiuterių žinovų, gudrių matematikų, fizikų ir chemikų. Yra talentingai rašančių, talentingai savo mintis paverčiančių teatru, muzika ar šokiu. Dar galima nuostabiai šypsotis, patraukliai atrodyti nuotraukose, nepriekaištingai vaikščioti. Galima būti „patologiškai draugiškam", t.y. tokiam, kuris visiems „nors prie širdies dėk". Kai kas, matyt, sugeba genialiai mylėti. Be to, galima pavyzdingai dienų dienas nieko neveikti arba tiesiog būti talentingai netalentingam. O ką galvoti tiems, kurie lyg ir visuomet lieka viduryje? Truputį piešia, truputį dainuoja, kai ką pažįsta, kartais imasi iniciatyvos, šį tą suorganizuoja, kai kur suvaikšto, pasiseka patekti į neblogą mokyklą, vėliau kažkaip gauti gerai apmokamą darbą ir šeimą. Jiems net ir numirti pasiseka truputį gražiai, apsuptiems truputį mylinčių žmonių.

Remember that great achievements involve great risk.

Šį sakinį kažkur teko skaityti. Ką rinktis – ramybę ar talentingai nuotykių pilną gyvenimą? O gal įmanoma būti nuostabiai ramiam dėl asmeninių savybių, ramiai reaguoti į įvykius pasaulyje ir Lietuvoje, visuomet beatodairiškai džiaugtis tuo, kas yra?

Tikriausiai būna talentigų optimistų. Tik reiktų nepamiršti, jog yra ir giliai pesimistiškų asmenybių. Galbūt teko matyti futuristinių piešinėlių, kaip atrodys viduriniosios klasės butai ateityje? Ten visko yra, viskas daugmaž gražu ir patogu. Visos sąlygos būti talentingai vidutiniškam.

Šie „truputį" ir „labai" yra gana sąlyginis dalykas. Priklauso nuo to, kas jūs – optimistas, pesimistas ar per vidurį. Realistų nebūna. Nėra žmonių, kurie gebėtų įvertinti viską. Taigi... jūsų teisė rinktis.

Aš pati tikriausiai uždavinėju talentingai kvailus klausimus.

Liutauras Ulevičius, buvęs gimnazistas

Senas

Pasiimu batoną. Čia pat guli sviestas ir sūris. Vanduo jau beveik užvirė. Ko ir benorėt – valgyti yra. O toliau kaip dievulis duos. Ir nėr čia ko skėryčiotis – atostogos, atostogos. Daug kas neturi pavalgyt, o tu čia nori išvažiuoti atostogų. Protingoj šaly tokiu metu būtų įvestos papildomos dvi darbo valandos. Juk dvi valados – milžiniškas laiko kiekis net vienam žmogui, o visai Lietuvai tiesiog beprotiškas naujas žingsnis į priekį. Dar toliau į nežinią, į kapitalizmą. Dar pernai aš žinojau, kad bent jau vietą po saule turiu. Šiandien nebeturiu ir to, šiandien man nebeužtenka batono su sviestu. Aš noriu šio to daugiau – aš noriu atostogų. Noriu pailsėt nuo gyvenimo. Dieve, koks aš jau senas!

Niekam nematant

Atsisėdau į troleibuso galinę sėdynę ir pradėjau važiuot į svečius. Laimei, gale sėdėjau vienas, todėl niekas nematė, kaip ant sėdynės išdrožiau ,,čia buvau aš" ir tos dienos datą. Aišku, niekas dar nesugeba skaityti minčių, todėl bevažiuodamas nurengiau visas tris merginas, važiavusias troleibuso priekyje, ir jas pamylėjau – juk mano draugė to nesužinos. Galų gale troleibusas sustojo ir, mintyse iškeikęs vairuotoją, jog per staigiai stabdo, išlipau. Stotelėje nieko nebuvo, todėl smagiai nusispjoviau ir riebiai rusiškai nusikeikiau. Iš čia patraukiau pas merginą. Pakeliui įsivaizdavau, kaip įsilaužiu į parduotuvę – juk niekas neskaito minčių. Artėdamas durų link pradėjau apsivalymo procedūrą – juk mergina tai šventa – iš jos gali kiti sužinoti. Todėl turiu pasirodyti puikiai. Ypatingai turiu sužibėti lovoje, nesvarbu, ką mes ten darysim – juk niekas nematys. Svarbu, kad mums bus gera.

Pirmoji meilė – 1

Viskas, ką ji man pasakė, tebuvo ,,ačiū". Iš pradžių nesupratau, galvojau – juokauja, bet vėliau šypsena dingo. Mes jau gyvenome 63 metus. Abu kartu. Ir viskas, ką iš jos išgirdau, tebuvo ,,ačiū". Vienas žodis, paskutinis žodis, skirtas man.

Pirmoji meilė – 2

Viskas, ką ji man pasakė, tebuvo ,,ačiū". Iš pradžių nesupratau, galvojau – juokauja, bet vėliau šypsena dingo. Supratau, kad man laikas pasitraukti. Negalėjau atleisti, bet reikėjo. Negalėjau išeit, bet dingau. Tokia buvo mano pirmoji meilė.

Vakar, šiandien, rytoj

Vakar man suėjo 37 metai. Štai anam kambary dūksta du sūnūs. Vienas labai panašus į mane mažą. Tie patys bruožai, mano mama – dabar jau senelė – sako, kad jo klausimai irgi labai panašūs. Bet šiandien jų nebėra – šiandien man jau 75. Gražus jubiliejus, bet abu sūnūs jau mirę. Vienas žuvo autoavarijoje, kitam nuo perneltyg dažno rūkymo sustreikavo plaučiai. Ir dabar gyvenu kartu su savo žmona. Abu jau užmiršom visas gyvenimo nuoskaudas. Juk žinom, kad ir rytoj dar gyvensim.

Transformacijos

Nuogumas

Mėgstu vėlyvos vasaros dieną. Kai jau beveik visi vasaros darbai pasibaigę, jau niekas nebesitiki ištrūkti dar kelioms dienoms prie jūros ir nebelieka nieko kito tik laukti vėl iš naujo prasidedančių darbų. Jau dauguma ūkininkų turbūt net pradėję javapjūtę. Smulkesnieji gal net jau ir baigę.

Tarp šių dienų pasitaiko tokių, kai nesigirdi nė menkiausio gamtos garso. Tik štai pradundėjo viena mašina. Nutolstant ir jos ūžimas susilieja su visai menkučiu medžių šnaresiu. Tas šnaresys vos juntamas – kartais net langvo dvelktelėjimo gali nebesulaukti. O danguje varinėjami tik debesėliai. Šiek tiek paraudusiais šonais ir tas raudonumas krenta ant mano akių, todėl visas pasaulis kažkoks švelnus ir pernelyg mielas. Žingsniuoju tolyn, o mielas jausmas užvaldo tyliu ramumu. Ir kažkoks malonus supratimas apima visą kūną, kuriuo perbėga lengvas šiurpuliukas.

Įsšiose

Dėdė paima krepšį ir išpila į vežimą. Tai jau trečias šį bulviakasį – nors bulvės ir neužderėjo, bet vis vien kažkiek jų yra. Jei ne tie lietūs, pliaupiantys visą vasarą, bulvių būtų net per daug. Dabar gi reikės tenkintis tuo, ką nukasim. Kasimas ir yra pats žiauriausias bulviakasio elementas. Visos tetos bus pavargusios – anksčiau jos pavargdavo rečiau – ir net dėdės sutartinai pritars, jog tai nėra lengva. Tačiau net ir tarp šių pavargusių veidų šalimais bėgioja mūsų jauniausia ir niekad nepavargstanti giminės šaka. Jau ir jis griebia iš senelio kašeles ir nunešęs, o gal pusiau nutempęs, pila į vežimą. Štai parūkęs sugrįžta šio darbo šeimininkas – vienas iš viduriniosios kartos pusbrolių. Tvirtai žengia dirvon, ima krepšius, sutartinai rūšiuoja ir, neduok Diev, kas nors renka per mažas bulves – iškart gaus įspėjimą. Bet kol kas ne jis čia valdžia. Tebegyvena namų šeimininkas – mūsų senelis ir jau kai

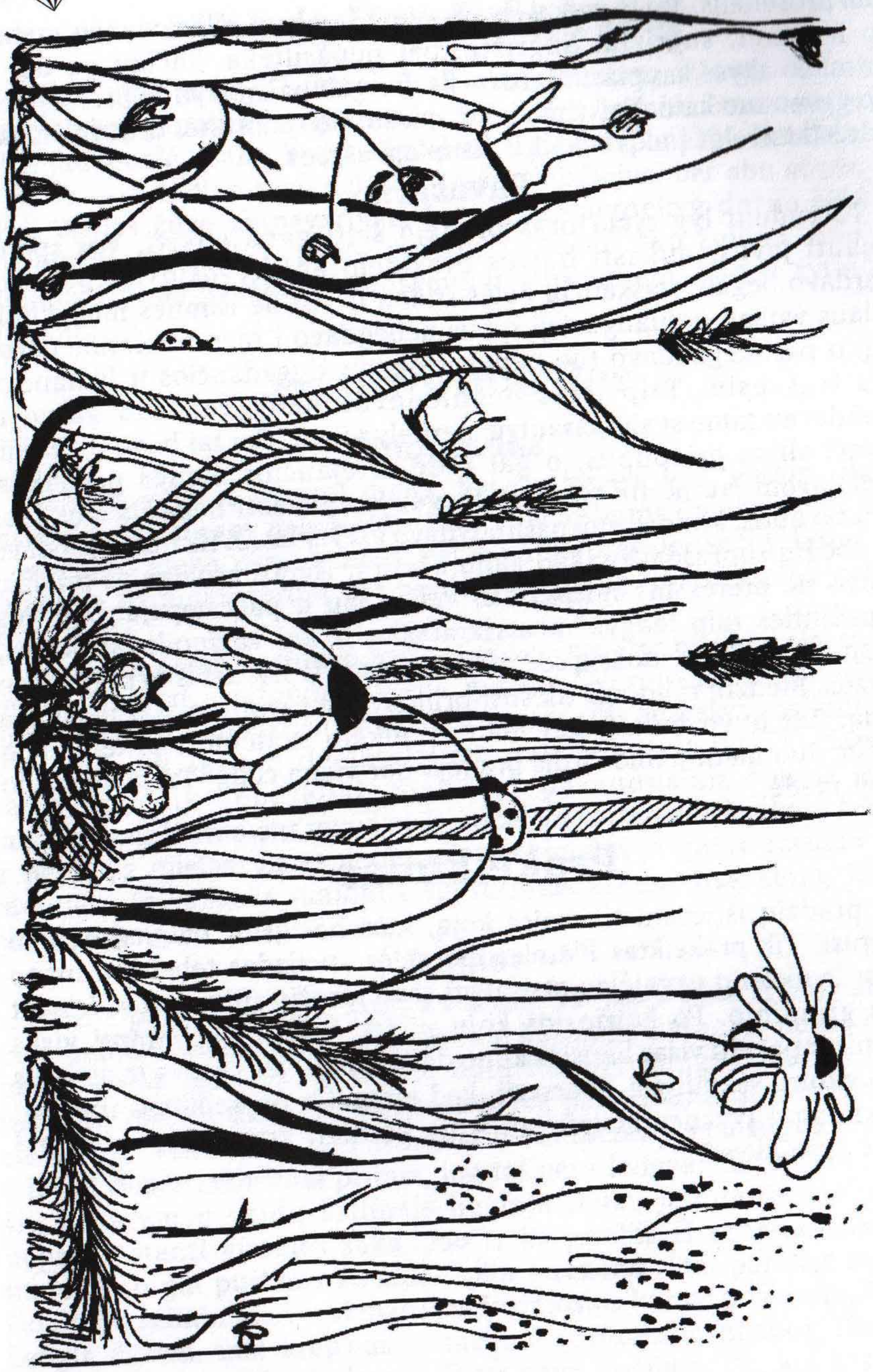
kieno prosenelis. Tai jo vaikai išvažinėjo ir štai kaip ir kiekvienais metais, taip ir šįmet, sugrįžta. Sugrįžta, bet nepasilieka. Tačiau ne dėl to aukštaičio akyse kaupiasi ašaros – jis dar gali pakapstyti kupstus, pereit savo gyvenimo kalneliais(iukais) ir, net sutikęs jaunystės draugo šmėklą jai drąsiai žvelgt į akis – kad ir kaupiasi ašaros.

Pavasaris

Tą rudenį lyg tyčia oras pradėjo šalti gana anksti. Vos spėjus nupjauti javus, nukasti bulves prasidėjo ankstyvosios šalnos. Jos pažerdavo begalę traškančių žolės stiebų ir visi be išimties mokyklinio amžiaus vaikai ir suaugusieji rytais nebėgdavo į savo nuolatinę darbo vietą, o pasimėgaudavo tuo nepakartojamu šiugždančios ir lūžtančios žolės traškesiu. Taip ir aš negalėdavau atsigėrėti tuo garsu ir užsibūdavau tame svajų pasaulyje pernelyg ilgai. Gal tai buvo tik eilinis melancholijos priepuolis, o gal rodė artėjančios meilės pėdsakus. Užtrukdavom jau ne tik rytais. Nebegalėjau gyventi nepasibeldęs į jos kambario duris, kuriose tuoj pasirodydavo jos veidas. Ji tik nusišypsodavo ir be žodžių suprasdavau, kad galiu užeiti ir išgerti arbatos. Iš pradžių tai buvo tik pretekstas susipažinti. Vėliau jau ir pats nepajaučiau, jog šios pažinties taip lengvai neatsikratysiu. Ir kai važiuodavau namo, grįždamas po eilinės mokslų savaitės, širdis nei iš šio, nei iš to pradėdavo džiaugtis. Medžių raudonis tik sustiprindavo tą savotišką, dar nepatirtą jausmą. Tai buvo laikas, kai man nereikėjo skaičiuoti praeinančių savaičių. Tuo metu mano širdis pradėjo dar vieną ciklą. Tai buvo mano pirmoji meilė.

Prakeikimas

Iš pradžių ištiesiau tik kairę koją, kuri besiilsint buvo ganėtinai sustingusi. Tik prakeiktas Platelių mergelės atvaizdas tebebuvo mano mintyse ir niekaip negalėjau atsisakyti savo įpročio spjaudyti seiles ant gatvės grindinio. Po kairiosios kojų pirštų beliko tik įtempti visus raumenis ir pakelti visas likusias kūno dalis, sudėti jas į krūvą ir, atsiyrus į ežero vidurį, sėkmingai išbarstyti, kad mergelės prakeikimas išnyktų. Tai sėkmingai įvykdęs atsipūčiau – ne kasdien žmonės sproginėja į gabalus tavo akyse.

Viktorijos Chmieliauskaitės (1b) piešinys

Vytenis Dapkevičius, buvęs gimnazistas

Buvome pašėlusi karta

(arba požiūris į Gimnazijos žygeivių klubą iš mano varpinės)

Ketvirtais gimnazijos gyvavimo metais, kaip ir priklauso pagal visus gyvenimo logikos dėsnius, susirinko ketvirta gimnazistų karta. Taip jau kažkokie atsitiktinumai lėmė, kad patekau į 10a klasę. Nors vėliau pasirodė, kad šioje laidoje tas klasės indeksas nedaug ką reiškė. Atsirado „savų" žmonių, kuriuos jungė bendros idėjos, bendras gyvenimo stilius ir galiausiai tas pats kai kam nieko nereiškiantis, o kai kam labai daug pasakantis žodis – „žygeivis".

Tik susirinkę į Gimnaziją buvome gana baugštūs, susikaustę dešimtokai. Taip turbūt buvo dar iki mūsų ir bus dar daug metų po mūsų. Bet nedaug vandens Nemunu nutekėjo, kai supratome, kad mes ne tokie. Ne tokie, kokius palikome buvusiose mokyklose, ar kokie turėtų būti standartiniai penkiolikmečiai. Netrukus prasidėjo vakarėliai, kurių metu buvo atskleista, ką reiškia paslaptingas žodis „žygeivis". Tai – žmogus, kuris keičia tvakią didmiesčių šilumą į pelkes, sniegą ir miškus, o pajūrio kurortus – į kalnus ir nutrintus kulnus, kad žygis nėra tas įprastas „turistiakas", į kurį išeina visa klasė mokslo metų pabaigoje. Netrukus buvo nuspręsta, kad mes, keturi gimnazistai eisime į KTU žygeivių klubą „Ąžuolas". Aš ir Saulius Šinkūnas jau šiek tiek buvome su jais keliavę.

Iš pradžių jau buvo aišku, kad žygis ne šiaip sau pasivaikščiojimas, kad reikia žinoti, kur tu eini. Ir visai neįdomu užlipti ant piliakalnio, ateiti prie mitologinio akmens ar aplankyti seną dvarvietę ir apie tai suprasti tik tiek, kad tai kažkokia kalva, riedulys ar griuvėsiai. Visai kitaip pamatai, kai bandai pasiaiškinti, o kas ant tos kalvos stovėjo, kodėl žmonės tą akmenį matė „su laumės pėda" ar kas tame dvare gyveno. Ir nereikėjo tam geografijos ar istorijos pamokų, tiesiog atsirado noras prieš žygį eiti į biblioteką, kaupti savo kraštovaizdinį archyvą.

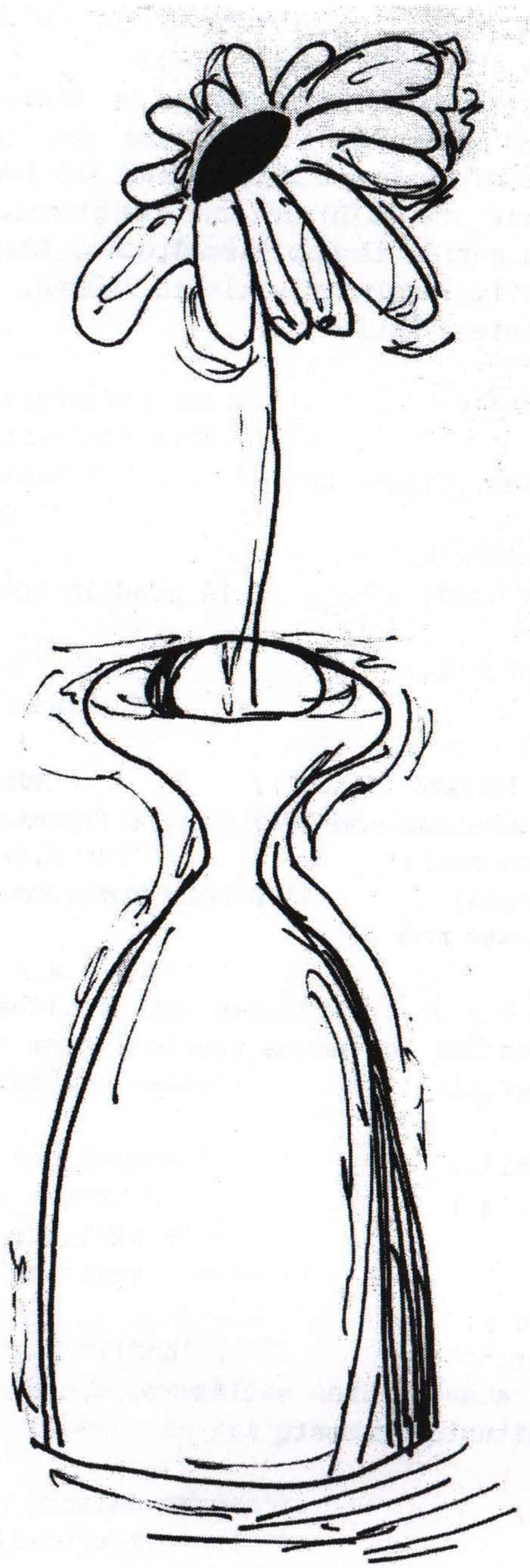
Dar svarbesinis principas – po tavęs turi likti tik pėdos smėlyje. Mes stodavome, kur patinka, neretai tą vietą apvalę nuo kitų paliktų šiukšlių, laužo vietos velėną išplėšę peiliais, kad vėliau būtų galima vėl ją uždėti.

Galėčiau drąsiai pasakyti, kad žygeivio vardas mus įpareigodavo elgtis gražiai. Ir nors nebuvome tie ramūs mokinukai, kurie nėra pažeidę kokios nors Gimnazijos taisyklės, saviems principams išlikdavome griežti.

Keliaudami pamatėme, kad smagu nosį iškišti ne tik gegužę ar rugpjūtį, bet savotiškai gražu ir lapkritį ar vasarį. Gal net geriau. Tada į žygį išeina tikrieji, kuriems iš tiesų reikia kažko daugiau nei didmiesčių

šilumos. Buvo „ekstremalūs" daugiadieniai žygiai slidėmis, šaltos nakvynės ar visus stebinantys plaukiojimai baidarėmis, kai krantus dar dengia sniegas, o upė vos išsilaisvinusi iš ledo gniaužtų. Atsirado noras išbandyti save. Galbūt tai ir lėmė, kad kai kurie Gimnazijos žygeiviai vėliau susidomėjo kalnų turizmu ar alpinizmu.

Perfrazuodamas visiems gerai žinomą posakį, norėčiau pasakyti, kad GŽK man buvo ne vien žygiai, tai – gyvenimo būdas. Ir turbūt neatsitiktinai pirmojo Gimnazijos laikraščio komandoje, tarp pirmųjų lapkritinių dalyvių ar net moksleivių tarybos narių daugumą sudarė žygeiviai...

Viktorijos Chmieliauskaitės (1b) piešinys

```
{* Programos autorius: sanyrual
* Paskutinį kartą atnaujinta: 1999 05 18
* Ši programa atveria naują ka(ū)rybinę erdvę visiems tiems,
kuriems klasikinis požiūris į ka(ū)ryba jau įgrisęs iki gyvo
kaulo, kuriems visuomenė draudžia bendrauti su dievais LSD pagalba;
visiems tiems kurie yra ka(ū)riai nuo prigimties, tačiau ne dėl
savo pačių kaltės geriau išmano Pascal, C++, Lisp, Basic ir pan.
kalbas, nei lietuvių, anglų ar vokiečių šnekas. Jūsų pageidavimu
ji skiriama ir visiems kitiems. }

program AD_1999_05_18;
  uses
    Dievas, Velnias, Siela, CRT;

  procedure OTiesaTokia;
    var Chaosas : word;                    { Iš pradžių buvo žodis }

  begin  { OTiesaTokia }
    Randomize;                                    { Tikrovės faktorius }
    repeat
      Chaosas := Random (MAXINT);                    { Moirų burtai }
      TextColor (Chaosas mod 16);                { Tepamato negirdintys }
      WriteLn (Chaosas);
      Sound (Chaosas);                     { Teišgirsta nematantys }
      Delay (Chaosas mod 10);
      NoSound;
    until (Chaosas = 3) or (Chaosas = 6) or (Chaosas = 2);
      { Viskas tesiasi kol nebus ženklo }
end;   { OTiesaTokia }

procedure Iliuzija;
begin  { Iliuzija }
  WriteLn('                                    skiriu ra.sa.i.');
  WriteLn;
  WriteLn('rasa');
  WriteLn('iškrito');
  WriteLn('ant auksaplaukės saulės');
  WriteLn('įkaitusių skruostų');
  WriteLn;
  WriteLn('—');
  WriteLn;
  WriteLn(' (mūsų žvilgsniai');
  WriteLn(' dievo aky');
```


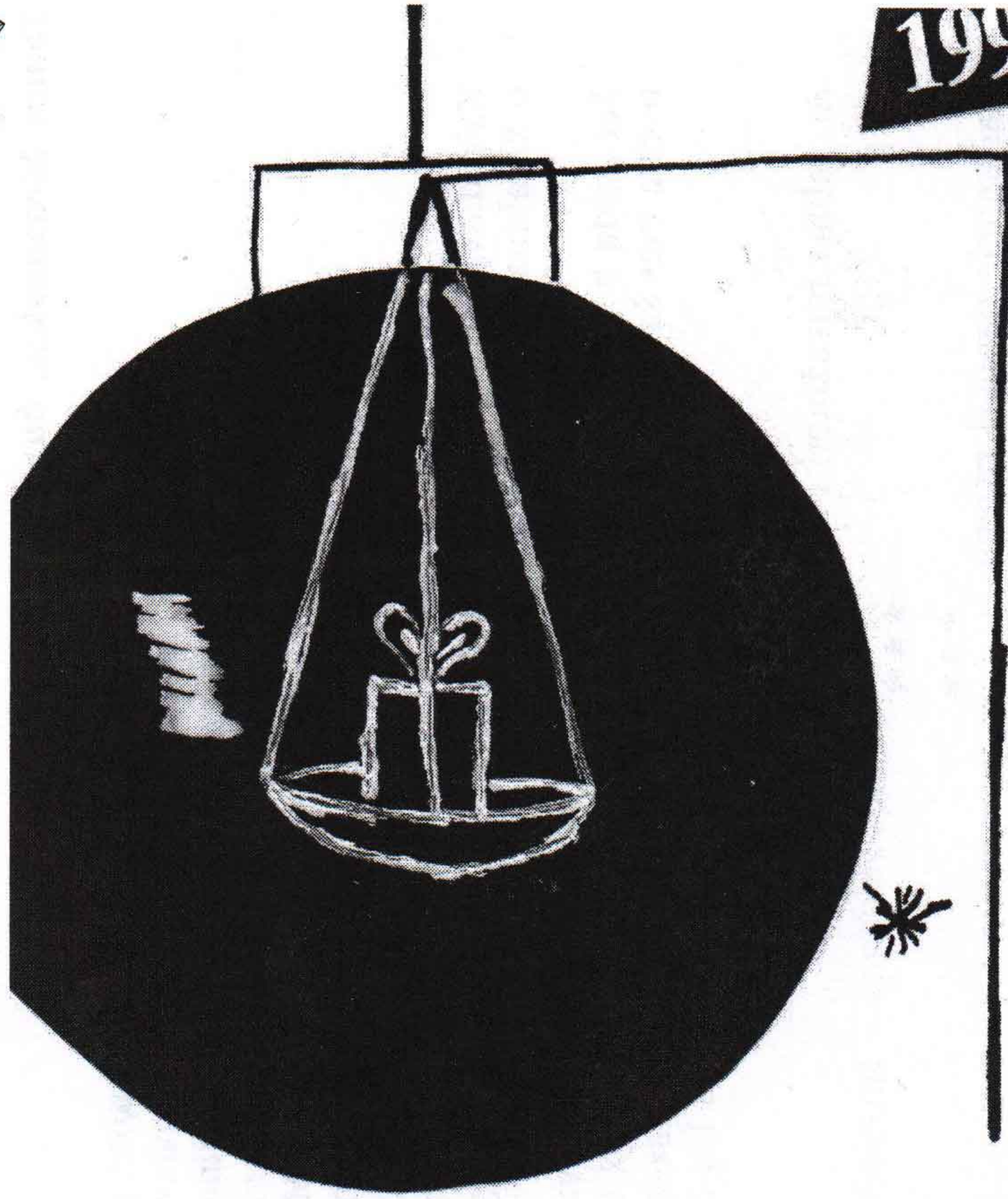
```
  WriteLn(')sugėrė jausmus');
  WriteLn;
  WriteLn('—');
  WriteLn;
  WriteLn('išgalvota kalba(');
  WriteLn('mūsų sielas');
  WriteLn('beprotybė apjungė)');
  WriteLn;
  WriteLn('—');
  WriteLn;
  WriteLn('auksaplaukės saulės');
  WriteLn('įkaitusiais skruostais');
  WriteLn('iškrito');
  WriteLn('rasa ');
  ReadLn;
end;   { Iliuzija }

procedure Iliuzija2;
begin  { Iliuzija2 }
  WriteLn('                                    r.e.g.i.n.a.i.');
  WriteLn('kai tu');
  WriteLn('pasilieki su savo mintim');
  WriteLn('aš kalbuosi');
  WriteLn('su tavo angelu sargu');
  WriteLn;
  WriteLn('jis tik klauso');
  WriteLn('o aš vis kalbu');
  WriteLn('apie mano');
  WriteLn('beprotišką meilę');
  WriteLn;
  WriteLn('jis vis šypsos');
  WriteLn('o aš suprantu');
  WriteLn('kad jis šypsos');
  WriteLn('lyg indiškas dievas');
  WriteLn;
  WriteLn('(ir kai krišna');
  WriteLn(' ranka man pamoja');
  WriteLn(' kad papasakotų kas yra maya —)');
  WriteLn;
  WriteLn('tavo angelas sargas');
  WriteLn('suplasnoja sparnais');
  WriteLn('ir pasako: tikėki rytojum');
  WriteLn('nes tai tavo mįslingieji toliai');
```

```
  WriteLn;
  WriteLn('                                    1998 08 01');
  ReadLn;
 end;   { Iliuzija2 }

procedure TokiaMintis;
begin { TokiaMintis }
  repeat
    TextColor( Random (15));   { Šiais laikais visuomenė marga
}
      Write('Visuomenė yra vienišų žmonių draugija.');
    until KeyPressed;
    { Kol... Jūs... tol... }
  end;  { TokiaMintis }

begin  { AD_1999_05_18 }
  asm
    mov ax, 2h
    int 10h
  end;
  ClrScr;
  TokiaMintis;
  Iliuzija;
  Iliuzija2;
  OtiesaTokia;
  asm
    mov ax, 3h
    int 10h
  end;
  ClrScr;
end.   { AD_1999_05_18 }
```

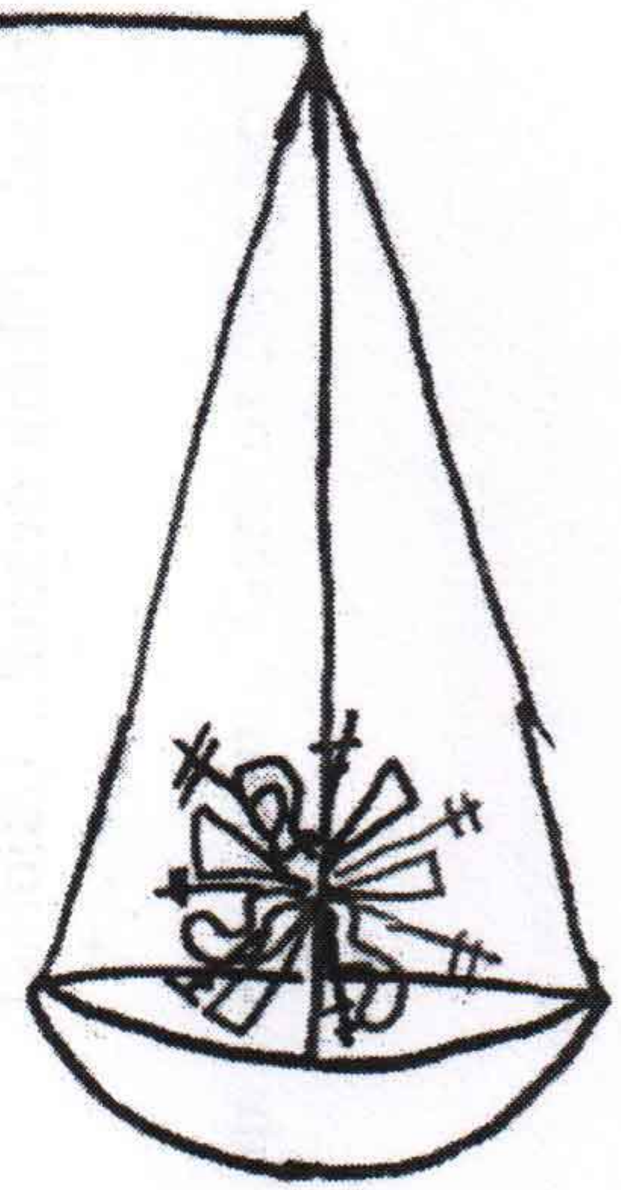

SAUSIS

P		4	11	18	25
A		5	12	19	26
T		6	13	20	27
K		7	14	21	28
P	1	8	15	22	29
Š	2	9	16	23	30
S	3	10	17	24	31

VASARIS

P	1	8	15	22
A	2	9	16	23
T	3	10	17	24
K	4	11	18	25
P	5	12	19	26
Š	6	13	20	27
S	7	14	21	28

KOVAS

P	1	8	15	22	29	
A	2	9	16	23	30	
T	3	10	17	24	31	
K	4	11	18	25		
P	5	12	19	26		
Š	6	13	20	27		
S	7	14	21	28		

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Tomas Mrazauskas, buvęs gimnazistas

„Viską popiety tik užrašau,
o tiek maža pasakau aš tau.
Ir kas fikcija, kas tikra – nežinau,
Toks jau aš pasaulin atėjau."
Jonas Mekas

***

Kaip didvyris! Žygiuoju aš per kopas
o karabinas velkasi žeme

Per veidą bėga kraujas, sukasi galva
tokius mes šaudėme kare

***

Ar galima nuvažiuoti į kitą žemėlapio pusę?..

***

Kai ugnelė panosėj rusena
gal jaukiau?..

Kai dūmelis plaučius sukutena
gal linksmiau?..

nežinau... nebandžiau...

***

Tau nepatinka inkvizicijos nuosprendis?.. tu bedievis!..
Eretikas!.. Piktoji dvasia!.. (idiotas)

***

geltonoj pievoj geltonas drugelis
vaiko geltonas muses
geltonoj pievoj geltonos avelės
maumoja geltonas gėles

mėlynoj jūroj mėlyna valtis
daužos į mėlynas bangas
mėlynoj jūroj mėlynas senis
gaudo mėlynas žuveles

kvadratinės šaknys skaisčiai raudonos
o kubai švyti žaliai
pasaulis gražus
o gal tik spalvotas

***

Violetinė – apgaulės spalva.

***

Žiūriu į veidrodį ir klausiu:
– Kas čia?..
Po to ilgai šaukiu:
– Čia TU!..
Ir vis dar netikiu...

***

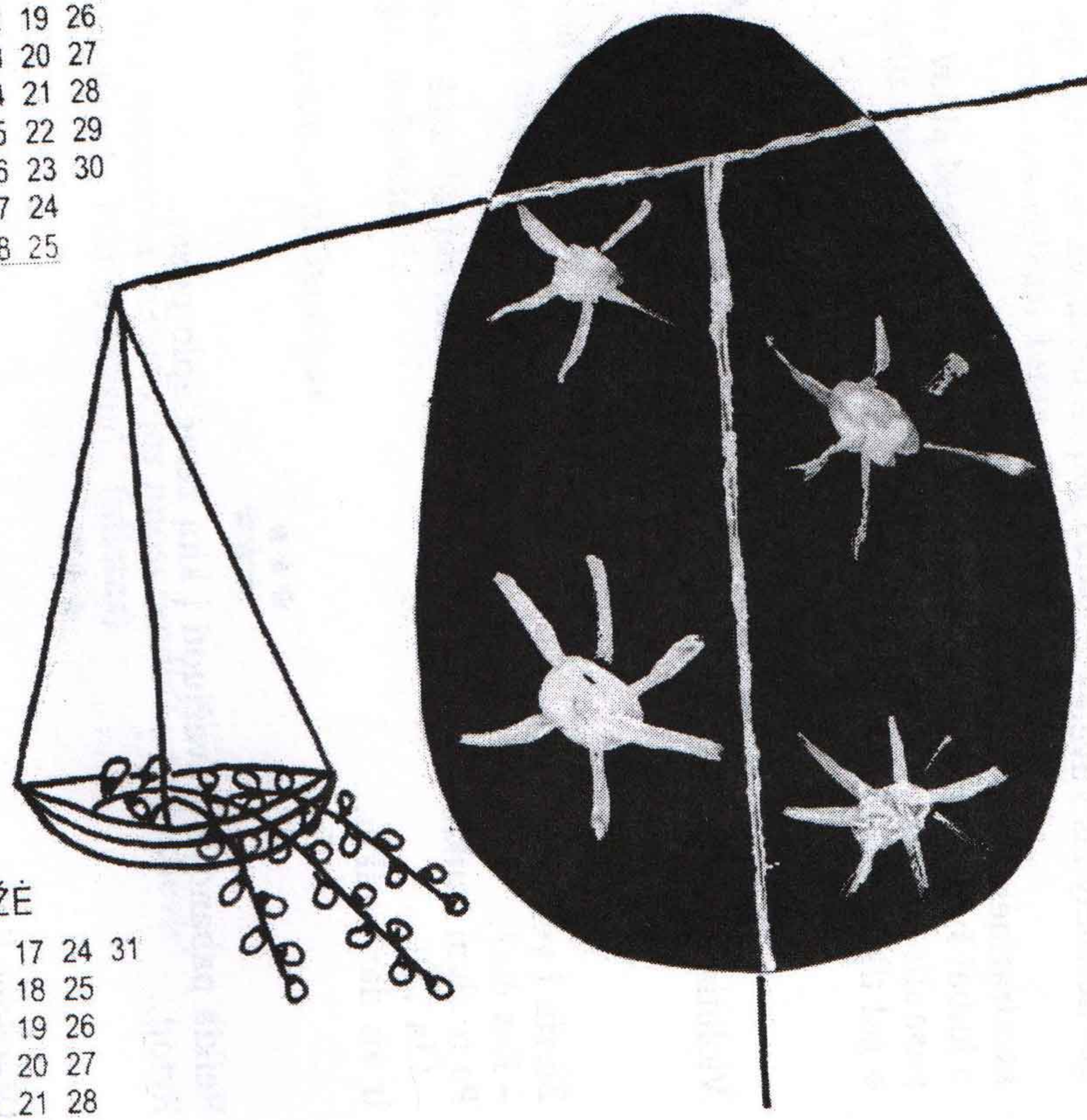
Reikia pabandyti nuvažiuoti į kitą žemėlapio pusę...
Rytoj!..

***

Užstrigęs liftas... nei up... nei down... Garšvos liftas nestringa...

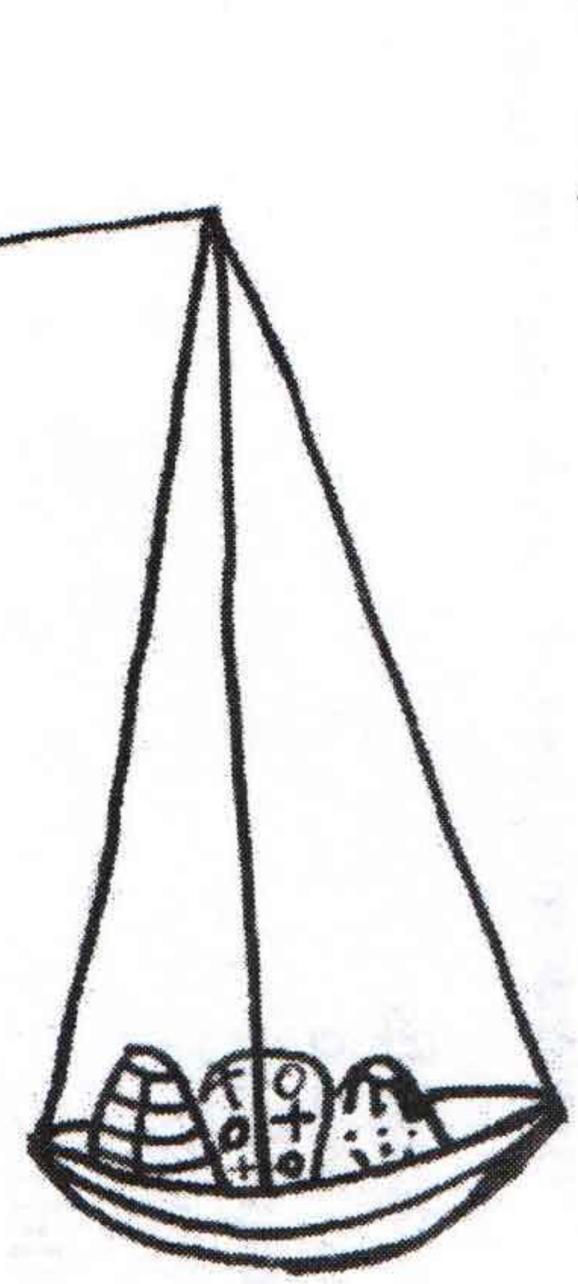
BALANDIS

P		5	12	19	26
A		6	13	20	27
T		7	14	21	28
K	1	8	15	22	29
P	2	9	16	23	30
Š	3	10	17	24	
S	4	11	18	25	

GEGUŽĖ

	3	10	17	24	31
	4	11	18	25	
	5	12	19	26	
	6	13	20	27	
	7	14	21	28	
1	8	15	22	29	
2	9	16	23	30	

BIRŽELIS

P		7	14	21	28
A	1	8	15	22	29
T	2	9	16	23	30
K	3	10	17	24	
P	4	11	18	25	
Š	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	

Vita Poškutė, buvusi gimnazistė

Sapnas (arba Animus ir Anima)

„Pasakyk, kad myli mane, kad mes visada būsime kartu", – vis kartojo Jis. Buvo matyti, kad Ji kažką galvoja, dvejoja, nesiryžta nieko atsakyti. Jis vis maldavo ir kiekvienąkart, Jai taip tylint ir abejojant, atrodė, kad Jis numirdavo. Tai jautė abu, bet... Ji negalėjo apsispręsti, Jis nebegalėjo laukti. Abu suprato, kad ryto Jis nebesulauks,– geso akyse su kiekvienu žodžiu. Laiko liko vis mažiau. Ji negalėjo pasakyti „taip". Mąstė, kaip taip gali būti, kad štai Jis miršta ir išgelbėti Jį gali tiktai Ji ištardama vieną žodį. Koks paslaptingas ryšys juos sieja, kodėl? Kodėl? Kaip vieno žmogaus gyvenimas gali būti toks priklausomas nuo kito? Kuriame gyvenime Jie jau buvo susitikę? Gal jau tada Jis Ją mylėjo, gal tada Ji net nebuvo moteris, bet gėlės žiedas ar drugys?

Kodėl Ji negali pasiaukoti Jam – juk tuomet Jis išgyventų? Riba tarp Gyvenimo ir Mirties atrodė tokia artima ir siaubinga. Kaip ir pati Meilė.

Jis nebekalbėjo, tik kartais akimis maldavo. Ji vis negalėjo apsispręsti. Jis jau buvo visai silpnas. Ji pajuto siaubą ir dar kažkokį neįvardijamą, bet labai stiprų jausmą tą akimirką, kai Jis paskutiniąkart pramerkė akis. Ji pasilenkė ir apkabino Jį. Jis privalo gyventi! Jis GYVENS!

Jis užmigo ramus jos glėbyje lyg nieko nė nebūtų įvykę – matyt, buvo pernelyg pavargęs po ilgos kovos. Ji tebemąstė, kas juos sieja ir ką reiškia ši naktis. Ji apsisprendė – Ji išgelbėjo žmogų. Kodėl? O kaip su jos jausmais?

Paryčiui Ji irgi užmigo. Nubudęs Jis ilgai žvelgė į jos baltą veidą, paslaptingą šypseną (gal Ji pagaliau suprato, kas Jai taip nedavė ramybės). Jis žiūrėjo ir žiūrėjo į ją miegančią, buvo dėkingas už tai, kad Ji pasiliko su Juo. Jis mylėjo. Gulėdamas kūrė planus, kur Jie keliaus, kokie bus jų namai ir kokie laimingi Jie bus, kokiais vardais šauks savo vaikus. Jis nepastebėjo, kad visą tą laiką Ji nė kiek nepajudėjo. Ji nebekvėpavo.

Ar visada vienas kuris turi numirti, kad išgyventų abu?

– Kodėl? Kodėl žmonės yra tokie žiaurūs?

– Toks gyvenimas, vaikeliuk,– man tada atsakė.

Kodėl? Nenoriu, nesutinku. Gyvenimas pagal A.Škėmą. Visada norėjau iš jo pabėgti. „Vienatvė – tikra vienatvė, be jokių iliuzijų – ateina prieš pat beprotybę arbą savižudybę". *(E.M.Remarkas „Trys draugai")*

Remigijus Staniulis, 4HP,
Jurgis Pralgauskis, buvęs gimnazistas

Ištraukos iš dienoraščio

Gruodžio 21, pirmadienis

Pajutau, kad gyvenimas tapo pilkas. Na, ką, žiema jau prasidėjo, bet giliai širdyje jaučiu, kad kažko man trūksta...

Gruodžio 24, ketvirtadienis

Ėjau parduotuve ir vangiai dairiausi po lentynas. Kažkaip keistai žvilgsnis užkliuvo už citrinų lentynos... Tiesiog stovėjau ir žiūrėjau... Pats nesuprantu ko... Viskas aplinkui nustojo egzistavę...egzistavę ....

Gruodžio 25, penktadienis

Atsikvošėjau... Išėjau iš parduotuvės.

Gruodžio 26, šeštadienis

Šiąnakt sapnavau Kalėdų Senį, bet jis buvo geltonas geltonas, kaip citrina. Kailiniai geltoni, kaip citrina, maišas geltonas, kaip citrina, ir maišas pilnas pilnas...

Gruodžio 28, pirmadienis

Pusryčiams – citrina.

Gruodžio 29, antradienis

Gyvenimas vis labiau citrinėja.

Gruodžio 30, trečiadienis

Galvoja tik viena mintis...

Sausio 1, penktadienis

Su Naujaisiais Citrinų metais!

Sausio 3, sekmadienis

Šiandien suvalgiau 2 pakelius citrinų.

Sausio 5, antradienis

Šiandien su mama turėjom ilgą pokalbį apie citromanijos poveikį jaunuolio psichikai.

Sausio 8, penktadienis

Guliu akademinių klinikų patologinio citrinų vartojimo skyriuje.

Sausio 11, pirmadienis

Aš laisvas! Vivat citrinus!

Sausio 13, trečiadienis

Padvigubinau normą...

Sausio 15, penktadienis

Prisiminiau... VARŽYBOS

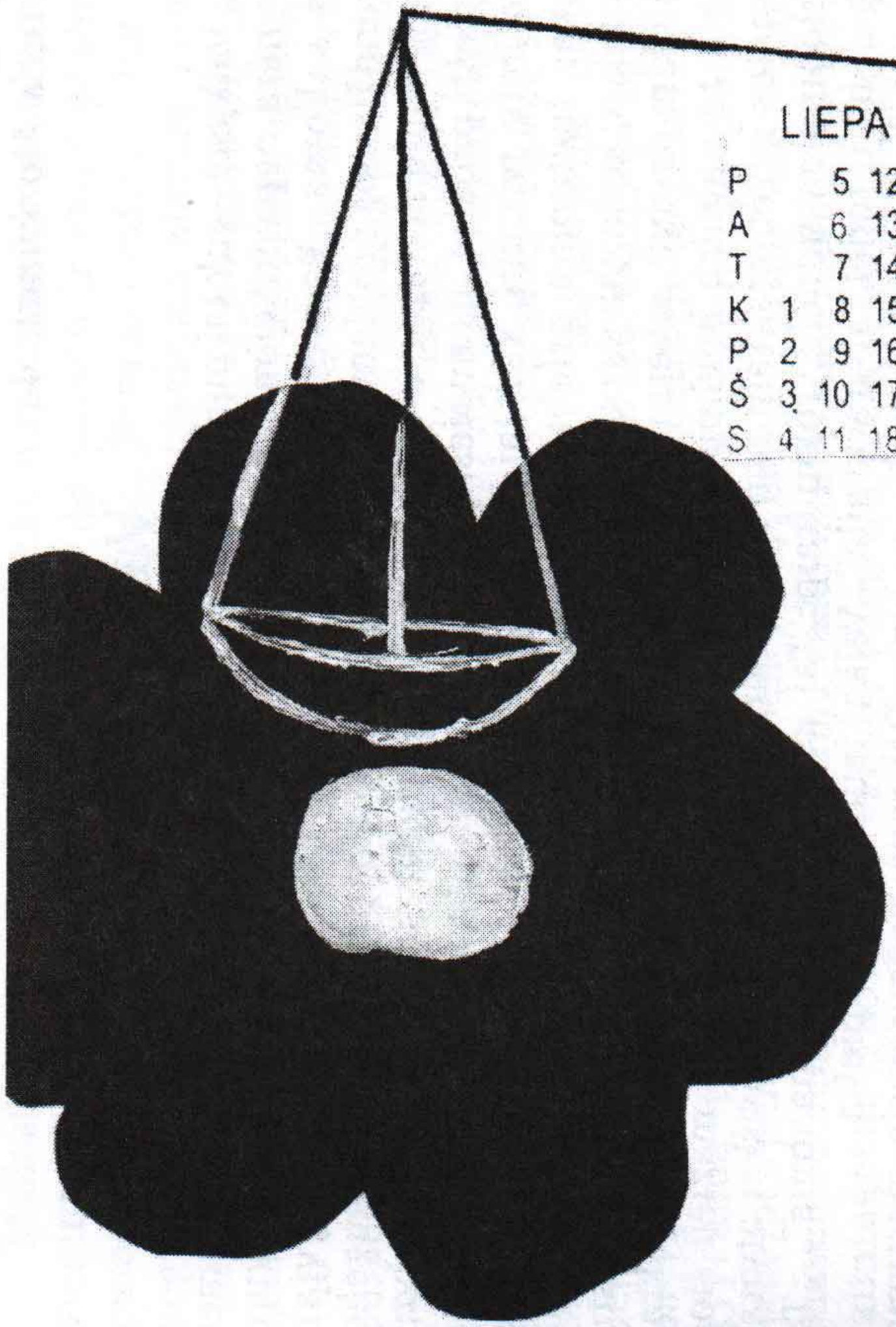
Adomas Mickevičius (vertė Aušra Grigaravičiūtė, mokytoja, buvusi gimnazistė)

Regėjimas

Mane ištiko garsas – staiga mano kūnas
Lyg tūlas laukų žiedas, apsiaustas pūkų,
Išsprogo paliestas angelo dvelksmo,
Ir dvasios grūdas tapo nuogas.
Ir man pasirodė, kad staiga nubudau
Iš baisaus sapno, kuris ilgai mane kamavo,
Ir kai nubudęs nuo kaktos šluostaus prakaitą,
Taip šluosčiau savo praeitį,
Kuri kybojo prie manęs lyg luobas
Šalia ką tik sužydusio žolyno.
Žemę ir visą pasaulį, kuris mane supo,
Kur kadaise buvo tiek tamsybių,
Tiek paslapčių ir tiek keistybių,
Ir dėl kurių kadaise sielvartavau,
Dabar regėjau tarsi vandenų dugne,
Kai jų tamsybes saulės spindulys nušviečia.
Dabar regėjau visą plačią jūrą
Trykštančią iš vidaus, kaip iš šaltinio, iš Dievo
O jam tvyrojo palaiminga šviesuma.
Ir galėjau skrajot po visą platybę,
Bėgiot, tarytum spindulys šalia Dievo išminties
Dievingos šviesumos; ir nuostabiam regėjime
Kartu ir šviesuma, ir akimi buvau.
Pirminiame, vieninteliam visatos atvaizde
Spinduliavau virš visa prigimčių;
Spindėjau į kiekvieną savęs tašką,
O savyje, tarytum žaizdre
Jaučiau iš karto savo prigimimą.
Tapau nesibaigiančio rato ašim,
Pats nejudrus jutau jojo judesius.
Buvau pirminiam pradmenų pradmenyje,
Vietoj, iš kurios išsiskirsto visos dvasios,
Pačios nejudėdamos judinančios pasaulį:
Tarytum spinduliai iš saulės gelmenų
Nešioja šilumos ir šviesumos srautus,
O saulė gilumoj neregima išlieka.
Taip pat buvau ir rato pakrašty,
Kurs nuolatos be galo plečias

Ir niekad dievasties apimti neįstengia.
Ir mano siela, pildanti tą ratą,
Jaučiau, kad amžinai ją kurstysiu
Ir amžinai jon pūsiu ugnį,
Skleisiu amžinai ir tirpsiu,
Augsiu, giedrinsiuos, liesiuos, kursiu
Ir vis kaskart mylėsiu savo sutvėrimą,
Ir vis kaskart artėsiu prie savo atpirkimo.
Peržengiau žmonių kūnus, kaip prabėga
Spindulys per vandenis, bet nepaliečia
Nė lašelio: viską apima kiaurai
Ir visados išlieka tyras ir sugrįžta
Ir moko vandenis, iš kur trykšta šviesa,
Ir pasakoja saulei, kas dedas vandenuos.
Atsivėrė žmonių širdžių vartai,
Kaip alchemikas į savuosius indus.
Mačiau, kokius troškimus žmogus uždega,
Kokios ir kada minties pila,
Kokius vaistus, kokius nuodus verda,
Ruošia slapčiomis. O aplink sustojo
Juodos dvasios, angelai balti,
Plasdantys sparnai ar nešini žarijom,
Nedraugai ir gynėjai troškūs.
Raudantys, pokštaujantys – ir visados paklusnūs
Tam, ką glėbyj laiko,
Kaip auklė vaikui paklusni,
Kurį jos tėvas, didis Viešpats, paskiria.
Nors vieno gero, kita pikta moko.

1835 – 1836

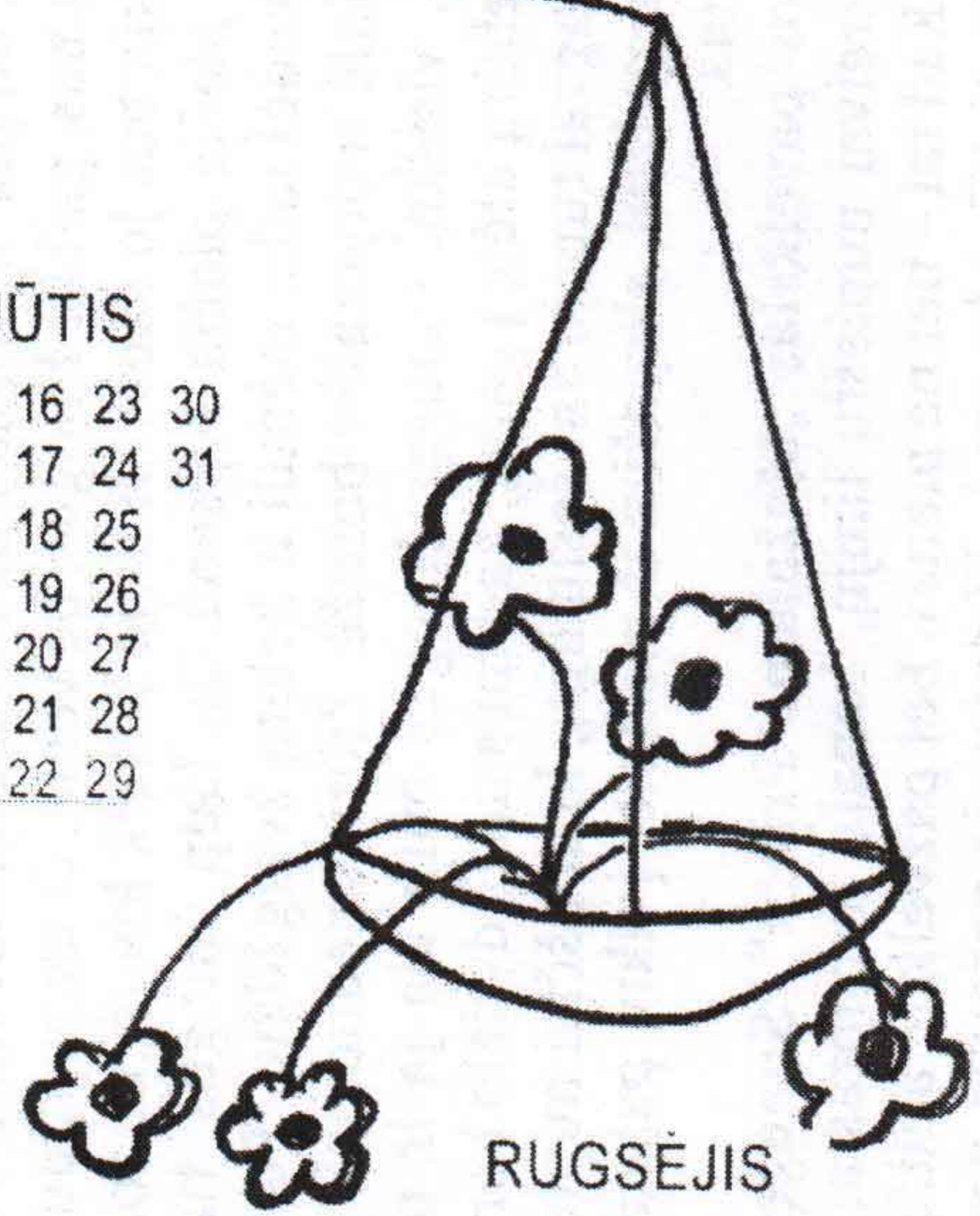

LIEPA

P		5	12	19	26	
A		6	13	20	27	
T		7	14	21	28	
K	1	8	15	22	29	
P	2	9	16	23	30	
Š	3	10	17	24	31	
S	4	11	18	25		

RUGPJŪTIS

P		2	9	16	23	30
A		3	10	17	24	31
T		4	11	18	25	
K		5	12	19	26	
P		6	13	20	27	
Š		7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29	

RUGSĖJIS

P		6	13	20	27	
A		7	14	21	28	
T	1	8	15	22	29	
K	2	9	16	23	30	
P	3	10	17	24		
Š	4	11	18	25		
S	5	12	19	26		

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Kęstutis Morkūnas, 4a

Vaikystė

Vaikystė – juk tai nuostabiausias mūsų gyvenimo laikotarpis. Tuomet dar nėra nepasitikėjimo, nerūpi kasdieniniai rūpesčiai, tikima viskuo, kas sakoma. Pažvelgus į saulę, ji ima tau šypsotis. Lengviau sprendžiamos problemos, turtingesnis ir daug paprastesnis nei daugelio suaugusiųjų fantazijų ir svajų pasaulis. Jei dabar suaugusiojo paprašytų nupiešti pabaisą, jis nupieštų ką nors iš aplinkinių ar televizijos, arba iš viso imtų tvirtinti, kad tai kvaila ir tokie dalykai neegzistuoja. Mažas vaikas tučtuojau griebtų pieštukus ir nupieštų niekam nematytas trirankes, keturgalves pabaisas. Jis visiškai atsiduotų piešimui, užmirštų aplinkinį pasaulį, atvertų savo vaikišką sielą. Įdomu tai, kad vaikai tikrai tikėtų tų pabaisų buvimu užgesus šviesai. Galbūt dėl to mažieji šios planetos gyventojai taip bijo likti vieni. Jų fantazija dar visiškai atvira, neslopinama minčių, tokių kaip:„Tai kvaila", „Tai neįmanoma", „To negali būti, todėl tai yra kvaila". Vaikai jaučia tai, ką piešia.

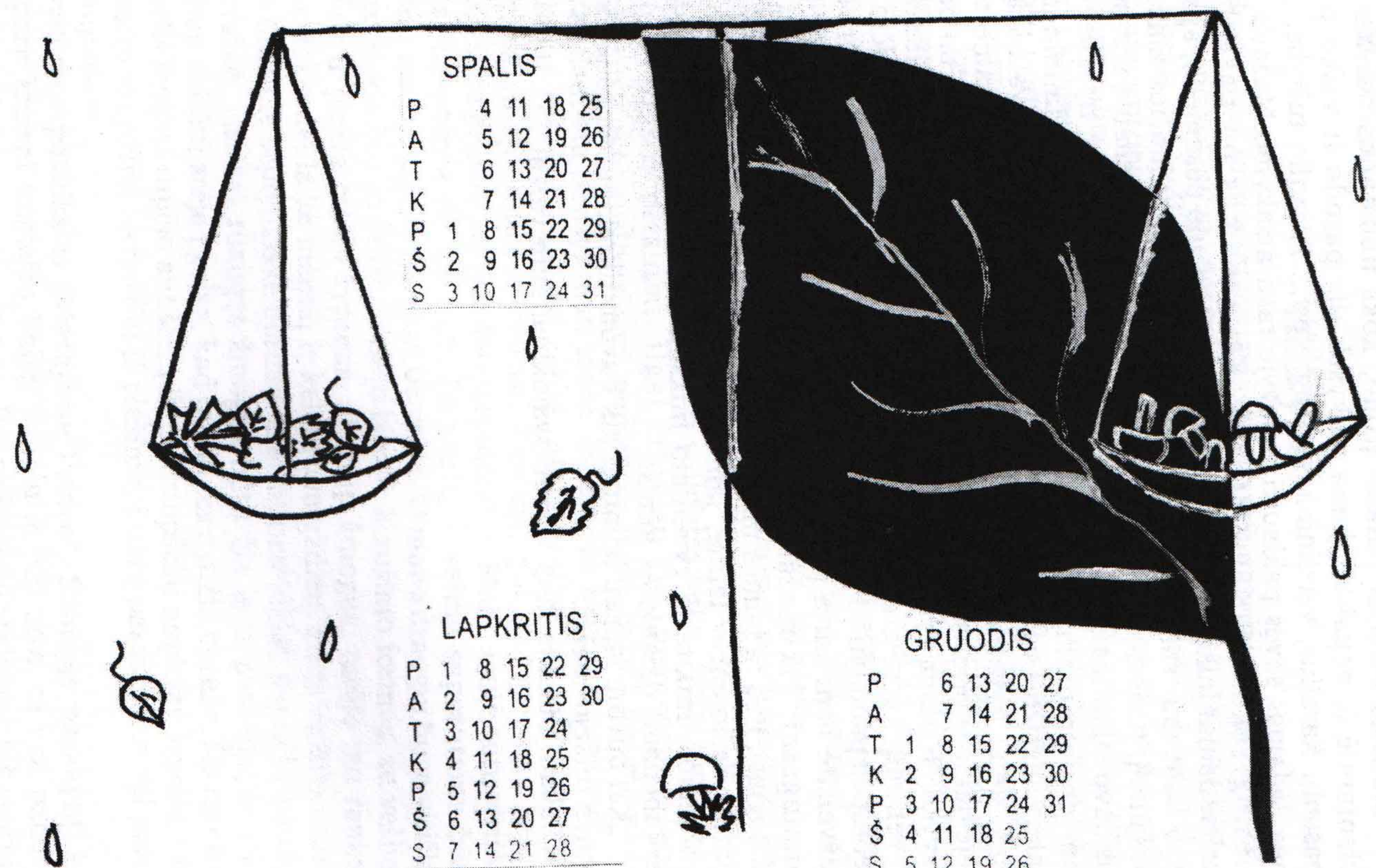
Pakėliau nuo žemės margą lapą. Dėl savo susiaurėjusio mąstymo augant, labai iš lėto ėmiau suvokti, kas nupiešta tame lape. Lapas priklausė seniai pamirštam draugui iš vaikystės laikų. Netgi buvo tokia tradicija – keistis piešiniai. Ilgai žiūrėjau į tą primargintą lapą, pagamintą iš aukščiausios rūšies medienos. Jame, beveik visame plote, buvo pavaizduota besišypsanti saulė. Milžiniška besišypsanti saulė. Jei man dabar reikėtų nupiešti saulę, aš nubraižyčiau visiškai tikslų apskritimą su spinduliu ir centru. Žinoma, gal dar galėčiau keletą brūkšnių šalia pridėti. Jie vaizduotų spindulius. Mano saulė būtų visiškai geltona, nesutepta nė taškeliu. Po saule, savaime suprantama būtų nupieštas namas, galbūt žmogus, be veido. O mano draugui buvo visiškai tas pats, kokia bus jo saulė. Ji išėjo beveik kiaušinio formos, su vešliais antakiais ir plačia plačia šypsena. Ji, kaip žmogus, turėjo dvi rankas, kuriose kažkodėl laikė mėnulį ir keletą žvaigždžių. Po ta vaikiška saule ropojo didžiulė septyntaškė boružė. Žiūrint neatidžiai, ji galėjo atrodyti kaip braškė, visiškai suaugęs žmogus būtų čia ją ir pamatęs, ir jokiu būdu jam nebūtų atėję į galvą, kad tai saulės dydžio boružė. Šis smulkus gyvūnėlis lengvai tupėjo ant šešių ilgų, kruopščiai nupieštų kojelių, tarsi pasiruošęs skrydžiui, skrydžiui iš piešinio, į tikrą pasaulį, kur vėl galėtų būti nupieštas.

Dykumos paveikslas „Mažajame Prince". Suaugęs pasakytų, kad tai – pora kreivai nupieštų linijų, banalu ir paprasta, tą gali padaryti kiekvienas. Kad tai – net ne menas. Bet pažvelkite atidžiau! Juk svarbiau yra tai, ką jauti žiūrėdamas į „liūdniausią pasaulio peizažą", ne tai, ką matai ir ką vertini seniai laiko dulkėmis storai apnešta sąmone.

Mažasis Princas puikiai įrodo, koks nuostabus dalykas yra ta vienintelė ir nepakartojama vaikystė. Jis parodo ir vaiko požiūrį į pasaulį. Karalius, verslininkas, geografas.... Pasaulio tuštybė. Juk dar negalėdamas savęs paklausti ir savyje rasti atsakymo Mažasis Princas tiesiog sako: KEISTI ŽMONĖS. Keliaudamas po pasaulį, tarsi keliaudamas laike po savo gyvenimą, jis iš tobulo pasaulėlio, apsaugoto nuo baobabų, suaugusių žmonių psaulėžiūros, ardančios mažo vaiko pasaulėlį, turinčio tris neveikiančius ugnikalnius, keliauja surasti save. Jis buvo laimingas, nes visą laiką išliko toks pat, vaikas, tarsi negirdintis jam nesuprantamų suaugusiųjų klausimų. Jis buvo laimingas, nes galėjo sugrįžti į vaikystę, pas savo vienintelę rožę, tikrą vaikišką svają. Mes, deja, gyvenimo upėje tekėdami kartu su laiku esame visiškai bejėgiai irtis prieš srovę, kad sugrįžtume prie ištakų. O jam tai padaryti pavyko. Teisinga Princo mintis: „Žmonės, suaugusieji nelėkite taip per gyvenimą, tarsi greituoju traukiniu, kai dėl didelio greičio nieko nebespėji pamatyti". Pažvelkite bent kartą į dangų, į puikų vakaro dangų, pažvelkite bent kartą į gyvenimą vaiko akimis. Gal tuomet jūs tapsite laimingesni. Tik mažas vaikas, pamatęs pievoje drugelį, taip juo džiaugiasi, kad tą laimės mirksnį jam tik bereikia to drugelio, ant savo sparnų nešiojančio laimę, jam neegzistuoja pasaulis, jo rūpesčiai ir problemos. Imkite iš gyvenimo linksmas akimirkas ir tausokite jas, neskubėdami džiaukitės jomis.

„Kai buvom vaikai, laimingi juk buvom tikrai, galbūt todėl, kad tos laimės reikėjo mažai.

Sakau, būkime kaip vaikai, svajokime kaip vaikai".

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Gediminas Paulauskas, 4HP

Gyvatė žino

Gyvatė apsivynioja aplink taurės kojelę,
pakelia galvą virš taurės – pakylėjimas —
ir suleidžia nuodus. Vynas virsta krauju.

Girtuoklis nugriūva pailsėti, kad išgytų kitam gyvenime...
Aukso taurė krinta ant stalo ir pasilieja kraujas,
susigeria į žemę ir ją atgaivina...

Žemdirbių ir žemės darbo vaisiai
tenevirsta žmogaus kūnu ir krauju –
nejaugi kasdien reikia tūkstančių aukų?

Gyvatė žino, ką daro. Ji akių nesumerkia,
todėl mato viską. Ir vykdo teisingumą –
ginasi tik tada, kai reikia. Apsiginkime.

Pavasario vaizdas

Medžiai pliki. Rudi lapai guli žolėje. Išnyko sniego pėdsakai ant žemės. Dangus maloniai žydras, papuoštas lengvais baltais debesėliais. Šviečia Saulutė, maloniai šildo. Vėjo nėra. Oras tiesiog puikus. Rodos, visai linksma. Pavasaris?.. Praskrido paukštis. Deja, tai tik varna. Neša kažką snape. Tuoj parskris sparnuočiai giesmininkai, ims sukti lizdus, pripildys erdvę lengvais sparnų judesiais. Tuoj parudusią žolę, kai kur dar primenančią žalią, pakeis šviežia švelniai žalia žolytė. Medžiai pamažu, nedrąsiai išleis jaunus lapelius, ant šakelių sutūps paukštukai, čiulbėdami meilės dainas... Atgims gamta, atneš džiaugsmo kiekvienam gyviui... Taip. Viskas bus. Tik teks palaukti. Eini lauke, kvėpuoji. Ne pavasario, žiemos tai kvapas. Medžiai miega. Saulė šypso, bet liūdnai, dar žemiau nei vakar spindėdama. Varnos, tik tie mirties paukščiai skraido aplink, skelbdamos žiemos viešpatavimą. Gamta apsnūdusi, pasiruošusi žiemos miegui. Ilgi šešėliai dengia buvusį vasaros grožį. Lapai užkloja šaknis medžio, kurio viršūnėje linksmai žaliavo. Visa juoda, ruda, pilka. Tik pušys, amžinai žalios, kelia nuotaikas tiems, kurie netingi pakelti akių, nužvelgti medžio nuo šaknų iki viršūnės, žaliom šakelėm puošiančio dangų. Leidžiasi Saulė. Žemė paskęsta tamsoje... Laikas dvasių, knibždančių visur, ypač miške. Šaltis sukausto skruostus, nosį, pirštus ir mintis...Net žvaigždės nuo šalčio slepiasi, užsiklodamos storu debesų sluoksniu. Visuotinis miegas...

1997 11

Piešinys pieštuku

Jame tik neaiškūs, murzini ženklai, apytiksliai bruožai, akies nepatraukiantis vaizdas. Tik atspindys, simbolis, nespalvotas prisiminimas, papilkėjęs, pasislėpęs po dulkėmis nujautimas kažko gražesnio, žėrinčio spalvomis, panašesnio į realybę, lengviau suvokiamo. Tik popieriaus lapas ir pieštuko žymės jame.

Užtenka paprasčiausio trintuko, kad sunaikintum visą darbą, jausmą, atminimą, kad ištrintum ženklus, paverstum piešinį nemaloniu, neįdomiu, nevertingu popieriaus lapu. Bet jame vis tiek liks neryškios pieštuko ir trintuko žymės, matysis, kad čia kažko būta. Tik atkurti neįmanoma. O sunaikinti visai nesudėtinga – pakanka brūkštelti degtuką ar spustelti žiebtuvėlį, ir lieka vieni degėsiai, šiluma bei didelė, graži, bet galinga ir bauginanti liepsna... Tai išsisklaido erdvėje, įsimena, sutrupa, pasikeičia, tačiau nedingsta...

Gali paimti ir kitą kasdienį įrankį – pieštuką. Ir tada dar slypi grėsmė, net baisesnė už sunaikinimą – išniekinimas, iškraipymas, pasityčiojimas. Pakeista, sugadinta esmė, svetimi pavidalai gali įsilieti, ne pagražinti vaizdą, bet piešinio reikšmė pakinta netikra, apgaulinga linkme. Ankstesniojo jau nesugrąžinsi, o sugadintasis laikomas tikru daiktu, gal net įrodymu, pavyzdžiu.

Taip sunku išlaikyti nepakitusią esmę ir prasmę, saugią nuo kenkėjų, gadintojų, neišmanėlių, melagių, o ir viską matančių kitomis, labiau apsiblaususiomis akimis! Kas gali ryžtis, kam patikėti atnaujinti, paryškinti, paaiškinti senąją esmę, vaizdą? O nuspalvinti išvis ar galima? Kaip susieti, priartinti, sujungti seną išvaizdą su nauju supratimu? To juk reikia, kad nenutrūktų ryšys, kad paveikslas netaptų svetimas, nesuprantamas, pilnas nepažįstamų ženklų, baisus savo paslėpta ir nebepažįstama prasme.

Reikia pažinti tai, kas sena, stengtis pajausti, suvokti tą esmę, kuri eina iš tavo šaknų, kad neliktum laisvas su savo požiūriais ankštame dabarties narvelyje...

1998 02 27

Grįžus iš žygio

Taip gera būti paprasčausiu žmogumi, kuris pasišildo sriubą iš šaldytuvo, persivalgo sausainių, skaito laikraščius, maudosi karštoje vonioje, klauso eilinės radijo stoties, žiūri neypatingas televizijos laidas, bet kartu nesirūpina nei savimi, nei tuo labiau kitais, nesidomi ir nesijaudina dėl to, kas įvyko, ką girdi ir skaito, neskaičiuoja kalorijų ir nemąsto, ar maistas yra sveikas – tiesiog valgo, kol dar yra ką... Visa, kas svarbu, jau buvo. Žygis baigėsi, ir po jo daugiau nieko nereikia.

Pasakoji tėčiui apie žygį tik todėl, kad jis klausia. Nelabai norisi prisiminti, kas iš tikrųjų buvo. Norisi likti pasyviu, kitiems ir net sau neįdomiu žmogumi, nes reikia nesudaužyti žygio nuotaikos, neužkišti ausyse tebeskambančio bendražygių juoko, nesvarstyti, koks buvo žygis, tik stebėti, kaip nuostabiai tu jautiesi po žygio: taip maloniai pavargęs, patyręs visokių nuotykių, prisivalgęs žalių kriaušių ir sutikęs daug gerų žmonių, sėkmingai tranzavęs ir nedaug pūslių ant kojų prisitrynęs, prisižiūrėjęs į krentančias žvaigždes ir pramiegojęs Saulės patekėjimą... Jautiesi žmogumi, patyrusiu kažką keistai, bet maloniai gero, atlikusiu savo pareigą pamatyti Lietuvą ir pajautusiu draugų artumo šilumą, suteikusiu galimybę žmonėms parodyti savo gerumą pavežant žygeivį namų link ar duodant pieno, nakvynės, ugnies, pasakant gerą žodį ar tyliai nusišypsant. Daugybei žmonių palinkėjau labos dienos, pamojau ranka, nusišypsojau, padėkojau – nuo to taip saldu ant širdies. Aštuoni draugiški ir linksmi žmonės su didelėmis kuprinėmis ant nugarų eina per ganyklas ir ražienas, bulves, kuriomis niekas nesirūpina, valgo obuolius nuo vaismedžių, kurių gretimo kaimo vaikai pamiršę jau nebenuskina, ieško malūno, kurio belikę tik keli akmenys, aplanko ąžuolą, kuris nebestebina po jo šakomis gyvenančios senutės, domisi kaimais, į kuriuos seniai bebuvo užsukęs koks turistas ar tyrinėtojas, sveikinasi su visais kaimiečiais, kad ir kokie girtuokliai jie bebūtų, pašėlę vartaliojasi nuo smėlio skardžio, kurio kiekviena nugriuvusi smiltelė piktina gamtosaugininką ir sodietį, kurio žemės gabalėlį į upę nuneša didesnė liūtis ar vaikų gauja. Smagu jaustis Gamtos dalimi ir silpna jėga, Jai padedančia. Smagu sveikintis vidurnaktį su garvežio mašinistu, pravažiuojančiu pro šalį kolonos sukabintų platformų, kurių vienoje mes miegame, kitoje valgome pavakarius, trečioje vakarienę, o ketvirtoje žaidžiam Mafiją, ir po visas be išimties laipiojame, bėgiojame, šokinėjame, vaikščiojame. Na, tai kas, kad policija mus nukrapšto nuo to džiaugsmo – mes jau spėjome atsižaisti su „savo" traukinuku ir bėgiais šalia jo. O naktį žvaigždės tokios gražios... Tik Mėnulis nepatekėjo. Dangus toks žydras ir čia taip gera. Tik kažkodėl traukia į namus, norisi patylėti, pasidžiaugti, pailsėti, apgyvendinti savo širdyje tą džiaugsmą ir gerus prisiminimus, išmiegoti šiltai, nebijant lietaus ir nesijaudinant, į kokią sodybą ryte reiks eiti pusryčių virti. Betrūksta tik cepelinų.

1998 08 21

Ženklai

Vienas einu siauru kalnų takeliu. Ne visada galiu ir apsižvalgyti – tenka žiūrėti, kur statyti koją, į ką įsikibti, nes akmenukai byra iš po

kojų. Vienoje pusėje – aukštas, status skardis. Jis kietas, tikras, žinau,kad kažkada turėčiau būti ant jo, bet tiesiai lipti neįmanoma. O gal tik neturiu tinkamos alpinistinės įrangos? Reikia eiti savo takeliu. O viršūnės dar net nematau. Nežinau, ko iš tikrųjų siekiu. Neįsivaizduoju, koks kelias man dar liko. Ir ką aš veiksiu viršūnėje? Nuo jos pasižvalgysiu į žemę ar dangų, aprašysiu ar nufotografuosiu, pažymėsiu savo vardą ir lipsiu žemyn, skrisiu su padangių ereliais?

Bet štai kitoje takelio pusėje – gili bedugnė. Iš jos vis dėlto atėjau, ten, rodos, sava, bet nukristi baisu. Kartais žemė atrodo taip arti. Ji vilioja. Ten vaikščioti paprasčiau. Ir sutikti ką nors gali lengvai. Tik nulipti nesinori. O nukristi taip paprasta.

Aš vis žvalgausi. Štai ten – kitas kalnas, dar vienas... Į juos kažkas lipa. Kažkas kopia ir į mano kalną. Bet mūsų takeliai tik retai susikerta. Matau miestus, naktį savo šviesomis nuspalvinančius debesis, o dieną dangų temdančius dūmais. Juose daug žmonių. Bet aš ten nenoriu. Gali mieste nuskęsti kaip jūroje. Bet kažin? Antai marios, ir jose tik vienas kitas maudosi, mažai ir nuskęsta. O minioje nuskęsta nejučiomis ir be pastangų...

Šviečia Saulė. Ji gera. Sušildo mane, pralinksmina. Tik ji nepasiekiama ir nepriklausoma. Uždengia ją debesys, ir nieko nepadarysi. Žinau, kad viršūnėje visada šviečia Saulė. O man dar reikia išmokti kvėpuoti retesniu oru.

Dažnai lyja ir pučia smarkūs vėjai, kartais net sninga. Sniegas užkloja takelius, jie pasidaro slidūs, ir galiu paslysti, įsmukti, kaulus susilaužyti. Baisu. Visai nedžiugina tai, kad kritulių ir šalčio nei ieškoti nereikia, jie ateina, nori to ar ne, jie realūs, apčiuopiami, net per daug. Žinoma, jei laiku susivokiu, galiu pasislėpti oloje ir laukti, kol oras pagerės. Deja, tada ne tik kad neinu į priekį, bet kvėpuoju priplėkusiu ir drėgnu oru. O jei einu, lyja ant akinių, ir nematau kelio. O be akinių nematau, kokie gražūs debesys...

Kažin kieno pėdsakai biriame grunte? Kaip būtų gerai, jei paskui mane eitų dar būrelis žmonių. O gal kas laukia suklupęs manęs?..

Einu, ir takelis pamažu kyla. Pasieksiu...

Iš laiško Vytautei 1998 08 11

Lauros Valentinaitės (1a) piešinys

Justė Pačkauskaitė, 4HP

Nuotrupos

1998 06 09, antradienis (kažkur ant Šalčios kranto)

...Šiąnakt miegosime ant raudonos žemės. Matau ją po savimi – toks nebaisus skardis. Kaip ir viskas čia: nebaisi upė su nebaisiais medžiais pakrantėse, nebaisios srovės, nebaisūs akmenys. Jauku ir gera tarp žmonių, kurie gerbia pasakytą žodį ir tavo tylias puikias minutes ant raudonos žemės krašto, surakinto pušų šaknimis.

Eisiu į pakrantę.. Žiūrėsiu, kaip basos kojos grimzta į smėlį. Prausiuos veidą šios ilgos dienos vandeniu, bandydama rieškučiomis pagauti žaras.

Žygis dviračiais į Kaliningrado sritį

rugpjūčio 5 d.

... Važiojam Kauno – Marijampolės plentu. Mašinų daug, nėra laiko dairytis. Kai kartais pakeli galvą, matai geltonus laukus. Pilnatvės vasara. Ne ta, kurios lauki kaip audringos karnavalo paslapties.

Pamatai juodai baltą katulį ant sodybos sleksčio. Senutę, ramiai, filosofiškai minančią žvyruotu kelkraščiu. Didžiaakė mergaitė (stebi pamišusius dviratininkus). Tylias kaimelių gatves...

rugpjūčio 6 d.

...apie pietus ilsėjomės po kuplia obelimi. Gulinėjom. Horizonte labai neaiški medžių linija. Lietus. Taip ir nuvažiavom. Artyn į juodus debesis. Bloškiami stipraus vėjo.

...sustatėme dviračius po medžiu, po kitu sulindome patys. Pamažu pamažu, lašas po lašo, vis dažniau ir dažniau pro lapiją sunkiasi vanduo. Šalta... Vakaras. Aš prie laužo baigiu šiadienos įrašą. Giedrius groja dūdele.

rugpjūčio 10 d.

...tolyn tolyn, jaučiant kojų maudulį, svorį ir kaitrą. Vakaras (gal pusė septynių?). Mes Kaliningrade, dabar sėdžiu ant žolytės priešais Katedrą. Ji vienintelė visoje srityje paskelbta paminklu, suremontuota. Užmūrytuose languose siauri rėmeliai, nupiešti pagal visus gotikos reikalavimus. Viduje groja Bachą.

rugpjūčio 11 d.

...ėjome vandens. Moteriškė gergždžiančiu balsu pasakojo, kaip jos „diedą" poryt išleidžia į pensiją. Kaip skers veršį. Ji eina parduoti žalėsių, perka duonos.

Kelio liko visai nedaug.

rugpjūčio 13 d.

Žodžiu, dienelė šiandien varginanti. Gerai dar, kad visą kelią vėjas pūtė į nugarą. Nieko net ir nebebandėme pamatyti (piliakalniai, bažnyčios liko neapžiūrėtos), nors gal nebūtų užtekę fantazijos taip beprotiškai minant...

Iki pietų buvome nuvažiavę jau šešiasdešimt kilometrų...

Valgėme Kybartuose. Malonu vėl matyti lietuviškai parašytą žodį, pavyzdžiui, „Parduotuvė"...

...Netoli Pilviškių, ant Šešupės kranto, nakvynės vieta. Tuoj tuoj bus namučiai su blynais, ledais, šokoladu, karštu vandeniu ir minkšta lova. Ir nebus šalia gulinčio bendražygio, kuris aštriomis alkūnėmis bando dantis išbarškinti besivartydamas.

Nieko naujo. Tik tiek, kad diena paskutinė.

Atsikelk ir įkvėpk geltonos šviesos

...Tylaus sekmadienio rytas. Sunkiai keliesi, o tave už lango sveikina pušys. Raudonos, rūku gobtūruotos.

Įeini į virtuvę – Saulė teka. Geltonai auksina rūkuotas rytas, ramiai nutūpdamas ant pirštų, ant arbatos puodelio. Jis blakstienose, plaukuose. Jis šiltas ir lengvas kaip ir netikėtai prasidėjęs pavasaris.

Vaiskioje virtuvės tyloje geriu arbatą, dėkodama pavasariui už lengvumą, šypseną, žmogų.

Eina dienos lygiu saulėlydžio ir saulėtekio žingsniu.

Saulė eina kartu, gula žmonių veiduose. Kiekviena diena – tavo diena. Pro pašėlusį kaimo moters juoką, per ilgas gerumo valandas, per mintis, per prisiglaudimus ritasi Saulė. Lydi norą ir valią.

Svarbu turėti šviesos.

Viltė Samėnaitė, 4HP

Stebėjimai

Sunku. Šiandien prie gimnazijos durų mačiau pamestą mėlyną širdį. Niekas jos nepastebėjo. Mes jos nepastebėjome. Tu jos nematei. Tu tik užmynei ir nuėjai.

Nenoriu rašyti čia savo vardo, nes visi žinos mano veidą. Ir nepažins manęs, klaus: ,,Negi čia ji? Ne, negali būti – ji ne tokia". O aš mačiau sutryptą mėlyną širdį. Savo, ne savo.

* * *

Baugu. Troleibuse rėkia žmonės. Jie nemalonūs. Aš jų nepažįstu. O ir nenoriu. Jie rėkia. Jie turi savo gyvenimus, turbūt rėkiančius ir nemalonius. Jie rėkia. Todėl ir nenoriu jų pažinti. O gal reikėjo padėti? Jie išlipo ir nuėjo į skirtingas puses. Pikti. Taip, jiems reikėjo padėti.

* * *

Liūdna. Palauk, paklausyk, čia kažkur prabėgo besijuokiantis balsas, kiek prikimęs, tylus, bet juokėsi. O aš jo neberandu... Negi pamečiau, negi praradau? Liūdna pamesti besijuokiantį balsą. O gal jis tik išėjo pasivaikščioti...

* * *

Skaudu. Šiandien Tu kaip stiklą daužai mano svajones. Man keista, kodėl Tu negirdi dūžtančio stiklo skambesio. Jis spengia ausyse. O Tu vis daužai svajones.

Aš pasilenkiu ir tyliai renku šukes. Jos pjausto pirštus man skauda. O aš renku ir klijuoju sudaužytas svajones iš naujo. Šįkart aš paslėpsiu jas dar giliau, kad Tu jų nepasiektum ir nesudaužytum...

* * *

Dabar pasiimsiu sutryptą mėlyną širdį, besijuokiantį balsą, svajones, Jūsų dalelę ir išeisiu iš Jūsų minčių, iš Jūsų gyvenimo. Palieku Jums save.

Justinas Juknys, 4a

Ramybės paslaptis

Apsvaigęs nuo švelnios žvaigždžių malonės,
Šaltinio vandeniu pašventintus tariu žodžius,
Tyrus ir nuoširdžius kaip širdies upės,
Kur ošia ir banguoja sielos liūdesio vingius.

Nebeišnyksiu šešėliu mėnesienoj,
Nežūsiu (nors gėlės visos jau seniai nuvytę),
Klausysiu – tyliai, šnarančiai žolė rasota šnibždės
Kaip snaigės kūnas giliame delne ištirpęs:
Ramybės paslaptis, ramybės paslaptis...

* * *

Aš nesakysiu, kad
Pavasaris praėjo,
Aš nesakysiu, kad
Dabar ruduo,
Aš nesakysiu, kad
Jau lapai krenta
Mano širdies šakų...

* * *

...tas sapnas, kur klajoja pievose,
ant jūros bangų, kranto smėlio,
per miškus bridau ir orą gėriau...
...tas sapnas širdyje gėlių priskynė,
nuvilnijo dvasia nerimastinga,
mylimosios juokas – muzika švelni...
...tas sapnas, kur žolė,
kur krizai kalba išmintingi,
tas sapnas, aš žinau, tai
buvo – Lietuva...

* * *

sukniubusios rankos prašo šviesos
traukiasi ryto švelnumas
virš aukšto dangaus
platybių tuštumos

dainuoja gėlės
ant kalno aukšto
jų balsas žygiuoja tolyn
iš gėrio sparnus pasiskolinęs
kyla į žemę paukštis
žolytės kvapą pajusti panoręs
klajoja po rasą vientavė
aukų beieškodama – sunku juk vienam...

Lauros Valentinaitės (1a) piešinys

Jurga Rukšėnaitė, 4a

Pirmasis sniegas

Už lango krenta snaigės... Ne, jos nekrenta, o sukasi, skrieja, šėlioja. Jos tokios linksmos ir nerūpestingos kaip maži vaikai: krykštaudamos gaudo viena kitą arba susikibę rankelėmis šoka ir žaidžia. O paskui pasakoja juokingas istorijas, plepa, dalijasi paskutinėmis žiniomis, atsineštomis iš dangaus. Kokios jos mielos ir draugiškos! Štai ten skrenda būrelis snaigių ir ieško, kur nusileisti. Jos krenta žemėn lengvutės kaip pūkeliai, baltos ir tokios purios, minkštutės. Ir tikriausiai nežino, kad greitiai pavirs vandeniu...

***

Aš ieškau namo su žiburiu lange...

Tamsu. Kelias tuščias – nė vieno žmogaus. Aš einu viena. Sniegas krenta iš dangaus ir lipdo akis. Šalikelėje medžiai stovi sustingę ir tamsūs kaip vaiduokliai. Įdomu, ką jie jaučia, o gal svajoja kaip žmogus? Rodos, tokie vieniši ir niekam nebereikalingi.

Aš ieškau namo su žiburiu lange...

Einu toliau. Jau mažai liko. Išlindo kažkokia žmogysta ir vėl dingo tamsoje. Tolumoje šviesos ruoželis. Gal jau radau?! Greičiau, greičiau... Aš apsirikau – tai buvo tik šviesos žibintas. Krentantis sniegas blizgėjo. Mirtina tyla. Senutė trobelė visai netoli. Bet ji baigia sugriūti ir langinės užkaltos. Seniai jau čia niekas nebegyvena.

Einu toliau...

Aš ieškau namo su žiburiu lange...

Lauros Valentinaitės (1a) piešinys

Eglė Morkūnaitė, 4HP

None

tu eini vienumoje,
gal tai sapnas? ar praraja ...
tiesos?
balti skliautai virš visumos
lyg nekaltybė mažumos

aš piligrimo pėdomis einu –
nereikia man karaliaus dovanų,
nei dievų,
tikėjimo, vilties, aš noriu gaut
krislelį išminties.

ieškojimo dvasia manyje dega,
todėl nesuprastas visų esu.
tik pragaištis
sutrumpins mano kelią,
neleis pasiekti užbrėžtų tikslų...

Juventus – status quo

skausmingų ašarų klanai
man vėl sruvena ir širdies.
vienumoje
mana kančia
man virsta pragaru išties.
kodėl gi tu mane apleidai?...

kovoje vienas – ne karys,
o tuo labiau su lemtimi.
netikiu
aš likimu –
jei tik kovot su juo bandai,
tavęs jau laukia pragaištis...

nenoriu nieko aš girdėti,
toji tiesa mane kankina.
tikrai
stengiausi –
iš atminties seniai ištryniau,
bet sąmonėj grūdai pasėti...

tamsa uždengia man akis,
kai nuovargis mane palaužia...
tokia
skirta man pabaiga –
maniškis angelas dar snaudžia
ir nieks už ką nepasakys...

kodėl?
gyvenimo
prasmė?
dar švysteli mintis...
ir pabundu.

Bendžeminas

vienas, visiškai vienas stoviu ant tilto. Bendžeminas... lietus plauna man skruostus, akis ir ašaras. o jos tokios sūrios, sūrios ir primena jūrą. atsimenu vasarą, atsimenu šį tiltą ir tą berniuką, skęstant šaukiantį pagalbos. tada oras buvo toks pats šaltas ir vėjas draskė lapus ir mane į skutelius. tada aš stovėjau kaip šiandien ir žiūrėjau – stebėjau skęstantį berniuką. mačiau jo akis, įsmigusias į mano veidą ir beviltiškas pastangas rasti atsakymą. jis nesuprato, nes buvo per mažas...

vienatvės lydimas, pasirėmęs ant turėklų žiūriu į bėgančią upę. mano gyvenimas nuplaukė su šia srove ir nuneštu jos berniuku. šokti ar nešokti?

aš visada bijojau vandens. tiksliau gylio. man atrodydavo, kad ten giliai slypi pabaisos. tamsios, juodos ir šlapios. bet iš tikrųjų jos slėpėsi tik mano širdyje. supratau tada, kai mažas įkritau į upę. aš bijojau ir aukščio, todėl mano skrydis, lyg Ikaro žemyn, vos nepriverte iššokti širdies iš krūtinės. paskui pajutau nežmonišką šaltį. dar šmėkštelėjo vyro figūra ant tilto. mačiau jo akis. jos buvo kupinos nevilties, nes nerado atsakymo.

net po to aš baimės nenugalėjau. dabar stoviu čia ant Bendžemino, mano paties, tilto ir žvelgiu į prabėgusį savo gyvenimą. kam aš čia atėjau, jei žinojau, kad to nepadarysiu? lašai krenta į upės vandenį. su kiekvienu jos gylis vis padidėja. viena milijonine milimetro dalele. ar ne juokinga?

šypsausi vėtros šėlsmui, nes jis beviltiškai bando mane nugalėti. net stipriausi žaibai dabar manęs neparklupdytų, nes aš esu galingas. aš – Bendžeminas...

rymodamas čia šiandien, lygiai po 50 metų, aš supratau, kad niekas neturi vilties. viskas yra beviltiška. šis žodis lyg prakeiksmas nuo tos dienos, kai pamačiau vaiko akis. jos nebuvo niekuo ypatingos. mėlynai

pilkos tik gal su kiek neįprastais baltais taškučiais. didelės naivios akys... mane sukrėtė tai, kas slypėjo jose. galia...

sipriau įsitveriu į šlapius turėklus ir perkeliu vieną koją. paskui kitą. nugriaudi griaustinis lyg pritardamas mano ryžtui. tada paprasčiausiai pasileidžiu... ramybė apgaubia mano širdį – aš nebebijau. praeina kelios sekundės ir pajuntu tą patį gerai pažįstamą šaltį. paskutinį kartą žvilgteliu į savo paties tiltą ir išvystu berniuką, pilkai mėlynas jo akis, įsmigusias į mane ir šypseną. vaiko, radusio atsakymus į visus jam iškilusius klausimus...

Mirties link

Pėdos buvo didelės ir gilios... Sniegas spindėjo ir šią naktį vėl pavertė šviesa. O man reikėjo tamsos. Nežinia, kada galėjo pasirodyti Jie, laiko aš daug neturėjau. Žingsnis po žingsnio slinkau mišku, ieškodamas nedidelio užkampio, suvirtusių medžių ar uolų, bet ko, kas galėjo bent laikinai suteikti prieglobstį. Praėjo dar viena valanda... Jutau virpesius širdies gilumoje. Jie priminė, kad mano laikas slenka. Rankos pradėjo drebėti, kojos slysčiojo ant šen bei ten išlikusio leduko. Eiti darėsi vis sunkiau...

Tada aš pamačiau jas! Kažkieno sniege paliktas pėdas. Tai negalėjo būti mano pėdos, tai iš viso negalėjo būti žmogaus pėdos! Milžiniško dydžio ir svorio...

Negalėjo būti ir Jie! Dar ne. Pakėliau išsigandusias akis į dangų, bet jis buvo pilkas, apsiniaukęs ir nieko man nesakė. Nejaugi praėjo daugiau laiko, nei aš maniau? Nejaugi pojūčiai mane apgauna? Gal vis dėlto pakenkė tas galvos smūgis, kai mane nuleido? Ne, aš negalėjau suklysti... Niekas negalėjo suklysti, nes ši klaida būtų man paskutinė. Bet kas gi praėjo prieš kelias valandas, jei ničnieko, be manęs ir be Jų, čia nėra? Juk negali šimtmečių skaičiavimai būti klaidingi. Negi viskas buvo paremta klaida matematinėse formulėse? Tai, po velnių, kas čia dedasi? Taip niekas neplanavo...

Nusekiau paskui pėdsakus. Galėjau eiti į kitą pusę – į pietus, į šiaurę, bet kur – tai neturėjo reikšmės, bet smalsumas ir noras viską išsiaiškinti nugalėjo. Nors ką aš besužinočiau, tai niekam nepadės. Mano šansai išlikti seko. Tiktai trylika dienų... Atrodo, tiek nedaug, bet tik ne čia, kur milžinišktas speigas ir šaltis, kur nėra maisto, kur yra Jie. O jeigu... Aš nežinau, ar kas nors iš mūsų išliko. Viskas apie Didžiąją Kelionę yra tabu. Aš nežinau, kur esu, aš nežinau, kas Jie, aš nežinau net prasmės. Mano tikslas – išgyventi 13 dienų vienam su Jais. Nuo pat vaikystės mes esame reingiami šiai kelionei. Kiekvienas kūdikis yra kruopščiai atrenkamas pagal protėvių medį, DNR ir svarbiausia IQ. Visų mūsų protiniai sugebėjimai turi viršyti 150. Tik tokie gali išlikti... Teoriškai, o

praktiškai? Mus dažnai kilnodavi iš vienos vietos į kitą, kad nespėtume priprasti ir prisirišti prie kitų pasmerktųjų Didžiajai Kelionei. Taip, mes vadinami pasmerktaisiais, nes Protai netiki kieno nors sugrįžimu... „Aš tikrai kažką girdėjau... Ten kažkas buvo!" Minutė ėjo po minutės, bet visur vyravo ta prakeikta tyla. Aš laukiau...

Esu kantrus, nes aš – geras medžiotojas. Kantrybė – geriausias ginklas. Daugelis pasmertųjų žuvo skubėdami, nors tai buvo tik pratybos. Mano tėvai manimi didžiuotųsi, jei žinotų, kad aš išlaikiau visus bandymus ir esu čia – gelbsčiu žmoniją nuo priešų... Iš kur man šovė į galvą tokia mintis?! Juk aš neturiu tėvų. Mes visi esame žmonijos vaikai, gimę iš laboratorijų, mėgintuvėlių... O jeigu aš būčiau gyvenęs keliais tūkstantmečiais anksčiau? Ar tada Kaisė turėjo priešų? Turbūt tada mes buvome laimingi... Kol neatsirado Jie, gimę iš purvo ir pasmerkti purvui per amžių amžius... Šiukšlės.

Laikas bėgo. O Didžioji Deive, aš visai pamiršau Juos! Kiek praėjo laiko? Kiekgi?? Žvilgtelėjau į dangų. Pro medžių viršūnes mačiau pilkus debesis. Vis dar pilki... Ačiū Kaisei... Atsidusau ir pajutau deginantį smūgį į petį. Kas gi man darosi?! Pamiršau Juos, pamiršau priešą – sau sėdžiu ir svajoju apie savo tėvus... Idiotas. Paleidau dar vieną seriją ir smukau už priedangos. Tai vis dėlto aš neklydau. Tai kažkas buvo. Dar pasisekė, kad nenunešė galvos.

Staiga mano išlaisvinta klausa kažką išgirdo dešinėje. Iškart sekė automato serija (negi jis atvirai šturmuoja?), laiku spėjau nukristi žemyn į tarpą, esantį tarp luitų, nes lazeris iš manęs būtų palikęs tik pelenus. Prasidėjo susišaudymas, ginklas keitė ginklą... Aš vis dar buvau gyvas, nors šiek tiek maudė petį. Iš tos žūtbūtinės kovos vėliau prisiminiau tik siaubingą griausmą – jau pamaniau, kad man paskutinioji...

***

Pirma mintis buvo „Kiek aš vakar gėriau?" Skėlė galvą, akyse – tamsu. Bandžiau ką nors prisiminti. Pagaliau praplėšiau akis. Aplinkui vyravo tamsa. Kur aš? Prisiminiau kautynes... Su kuo? Kiek laiko praėjo? Kur aš? Po savimi jutau grindinį – tai nebuvo žemė ar sniegas. Aš – pas Juos? Tai kodėl Jie manęs neužmušė? Ar aš kovojau su Juo? Gal aš Jo skrandyje?... (Sugebu juokauti, vadinasi, galva dar veikia...) Bent tokios kalbos sklido mūsų barakuose.

Aš niekad nesupratau, kam reikia nuo vaikystės įteigti pesimistišką pabaigą, juk tai dar labiau sumažina kiekvieno mūsų galimybes! Ne! Aš nesiruošiu pasiduoti. Man tik 17 ir aš noriu gyventi, aš noriu išsiaiškinti pagaliau šią paslaptį ir sugrįžti!

Miško tyla spengė ausyse. Tai vedė mane iš proto. Vadovėliuose buvo rašoma apie tylą, bet aš ją įsivaizdavau visai kitokią. Pas mus niekada nebūdavo tylos. Kapitonų riksmai, pakylantys ir besileidžiantys

aerobiliai, be paliovos skelbiamos komandos ir žinios. Mūsų mintys isą laiką buvo užimtos skaičiavimais ar hipnozės seansų pratimais, koviniu grūdinimu ar mokslo naujienomis. Kartą per mėnesį mums leisdavo atitrūkti nuo šio pragaro, bet tą dieną mes žiūrėdavome filmus apie Purvą, Jų planetą. Dabar aš sutinku, kad tai – taiklus pavadinimas, nes visa fauna buvo rudos, purvinos spalvos, išskyrus šiandien iškritusį sniegą...

Net specialus paruošimas negelbėjo nuo smarkaus galvos skausmo, kurį sukėlė ši keista tyla. Prakeikti Jie, prakeikta planeta! Ir kam viso šito šlamšto reikia?!

Kuo greičiau susidursiu su šia beprotybe (kuo greičiau gausiu galą... cha), tuo greičiau viskas baigsis.

Pasiekiau pėdas, kurios buvo įmintos gal prieš kokią valandą. Aš net jutau neįprastai keistą kvapą to, kuris čia pabuvojo. Iš visko aišku, kad juda jis lėtai... Gal pavyktų man jį pribaigti? Vėl mokymo įtaka. Juk niekada aš nebuvau už agresiją, bet Kaisės plane – neapykanta, puolimas, kova su viskuo, esančiu Purve. Tai buvo vadinama kovine savigyna. Kokia dar savigyna, jei tu puoli viską, kad juda?? Pora sekundžių sugebėjau tapti savimi, bet ir vėl viską užgožė hipnozės seansai ir įkaltos pamokos. Rankos tiesiog pačios tiesėsi į ginklą, jausdamos grobį...

Niekaip negalėjau suprasti, iš kur ta kovinė dvasia ir ryžtas. Juk ką tik mano širdį kaustė baimė. Gal į programą įėjo kokie nors narkotikai, kurie veikia po tam tikro laiko? Ką aš dar netikėto sužinosiu? O gali būti ir per vėlu... Jutau, kad mano sąmonė sukaustyta, ir kūnas elgiasi lyg užprogramuotas. Aš tegalėjau mąstyti ir vertinti savo poelgius. Viena po kitos į mano kūną ritosi bangos. Jaučiausi kaip niekad galingas...

Žingsnis po žingsnio judėjau toliau...

Vos spėjau susigaudyti, kai, išgirdęs kažkokį trakštelėjimą, mano kūnas savaime dribtelėjo ant žemės, o po kelių sekundės dalelyčių ranka spaudė ginklą, ir iš automato pasileido serija. (Dar dingtelėjo mintis: „Kaip vis dėlto sąmonė atitrūkus nuo kūno". Lyg stebėčiau parodomąją juostą...) Širdis pradėjo įnirtingai daužytis, jutau didėjantį adrenalino kiekį. Akys įtemptai stebėjo medžius ir krūmus. Apsičiupinėjau. Visi ginklai vietoj, tik automato, su kuriuo šaudžiau prieš prarasdamas sąmonę, nėra. Akys priprato prie tamsos, ir aš prdėjau įžiūrėti kažkokių daiktų kontūrus.

Bandžiau atsistoti – rodos, viskas viskas tvarkoje – niekas nelūžę, tik šiek tiek svaigsta galva. Ir vėl ta tyla... Įjungiau regėjimą tamsoje, ir mano žvilgsnį prikaustė kažkas, gulintis netoli manęs. Nežinau kodėl, bet mane apėmė jausmas, kad tai – mano priešas. Ranka pasiruošė bet kada griebti ginklą, nors šį kartą intuicija kuždėjo, kad be reikalo. Lėtai pradėjau slinkti prie jo ir supratau, kad tai – robotas, paprastas kaisiškas

Jurgos Rukšėnaitės (4a) piešinys

robotas... Bet ką jis čia veikė Purve? Kodėl jis į mane šaudė? Iš kur pas jį ginklai? Juk robotams turėti ginklus buvo griežtai draudžiama!

Priėjęs arčiau pamačiau, kad jis nukentėjo labiau nei aš – visiškai atsijungė. Turbūt sugedo inspiratorius. Nebesutaisysi, todėl ką nors iš jo išpešti bus nebeįmanoma. Kodėl jie paskui mane pasiuntė robotą? Ir dar ginkluotą... Čia kažkas ne taip.

Ieškojau ko nors, kas padėtų man išspręsti šią mįslę. Akys užkliuvo už radiohomorgono... Radiohomorgono?! Ką čia veikia radiohomorgonas??? Gal aš jau namuose?! Dairiausi toliau. Stalas, kompiuteriai, biblioteka, archyvas, sketeris... Leidau sąmonei pačiai suvokti tiesą. Juk aš ne Kaisėj... Purve... Ir visa tai... Šiek tiek apleista, lyg daug metų būtų nenaudota. Kada pagaliau viskas išaiškės?!

Ramiau ramiau...

Priėjau prie kompiuterio. Baterijos nusėdusios. Turbūt baigėsi galiojimo laikas. Kiti irgi neveiks... Tada archyvas. Po ranka laikiau paruoštą ginklą – nežinia, kiek aš dar išbūsiu vienas. Gal priešas tik vedžioja mane už nosies?

Popieriai, popieriai, popieriai... Kaip ir Kaisėj. Mes vis dar neatsisakėm popieriaus. Jie turbūt irgi. Jie? Kodėl Jie? Ar čia viskas Jų? Bet Jie juk ne žmonės!

Ieškok! Ieškok atsakymo! Ką tu visą gyvenimą bedarei. Nagi... Go and search...

Pagaliau. Gal tai ką nors pasakys! Nepajutau, kaip pasinėriau į ieškojimą, skaičiau lapą po lapo, ir mano sąmonė šviesėjo. Pamiršau viską aplinkui, tik skaičiau šią baisią tiesą, kuri žlugdė mano pasaulį... Niekaip negalėjau sustoti. Faktai plūdo vienas po kito į mano sąmonę ir kiekvieną kartą ji krūptelėdavo lyg sužeista. Viskas buvo melas?! Visas mano gyvenimas, viltys, iliuzijos žlugo... Tai buvo Kapitono Groundo dienoraštis...

...9 metų liepos 4–oji.

Prasidėjo keisti dalykai. Žmonės pradėjo maištauti. Mūsų Didžiajai Taikai gresia pavojus...

liepos 16–oji.

Ryškėja dvi kovojančiųjų pusės – Kaisės ir Purvo šalininkai. Gėris ir blogis? Tik kaip sužinoti, kur gėris, o kur blogis? Žmonės palieka Žemę...

rugpjūčio 15–oji.

Išvykėlių skaičius pasiekė 25 milijonus.

rugpjūčio 27–oji.

Aš niekada nepaliksiu gimtosios Žemės... Bet aš nesu ir už Purvą. Reikia bėgti. Mano širdis sruvo ašaromis, kai mano mokiniai prisiekė: kur aš beeičiau, jie eis su manimi. Aš neįstengiu jų atkalbėti. Trauksimės į kalnus...

rugpjūčio 29–oji.

Žuvo Dainiukas. Aš neištversiu. Tik dėl jų turiu eiti toliau, turiu būti stiprus. Mes keliamės. Eisim į pogrindį...

spalio 11–oji.

Pasiekėm Andus...

sausio 1–oji.

Žmonės švenčia. Tik ką? Pralietą kraują?...

sausio 13–oji.

Pasiekė žinios, kad kaisiečiai įsikūrę Marso planetoje. Bet ir tenai neramumai. Valdžios perversmas. Žmonės žudo vieni kitus. Ar jau atėjo paskutinė teismo diena?...

...7 metų liepos 12–oji.

Bėga šimtmečiai. Viskas liepsnoja. Mes – pragare. Žmonių populiacija sumažėjo iki tūkstančių. Kaisėj padėtis atsistatė. Viltis gyva. Mūsų sūnūs auga stiprūs ir galingi. Gal mes išgelbėsime Tautą?...

...3 metų balandžio 17–oji.

Purvas užuodė mus. Mes keliamės iš vietos į vietą. Tarp mūsų gali būti išdavikų...

birželio 1–oji.

Baigiasi ginklų atsargos... Per užpuolimą žuvo 341 sūnus. Septynis paėmėm į nelaisvę. Jų ginklai primityvūs, o išvaizda kaip laukinių. Kas dedasi Žemėje??...

...5 metų sausio 23–ioji.

Grįžo žvalgai. Regis, įsivyrauja taika. Galima tikėtis laimingos pabaigos. Belieka viską stebėti ir registruoti. Jei reikės, mes pasiruošę įsikišti. Purvas pasirašė sutartį su Kaise... Detalių dar nežinome...

...7 metų gruodžio 13–oji.

Pagaliau kažkas aiškėja. Sunku suprasti padėtį. Nors karai tebevyksta, mes patiriam užpuolimų. Purvas turbūt pasiruošęs nušluoti pogrindį. Bijau išdavystės... Purvas gudrus... Sūnų tiek daug, kad aš

au visų nebepažįstu. Mūsų štabai išsidėstė po visą Žemę arba Purvą, kaip dabar jie vadina save. Bet man visada širdyje ji liks Žeme... Jaunimas trokšta naujovių. Ironija – Purvas stabilizavosi, Undergrounde neramumai. Situacija gali tapti nevaldoma...

...8 metų sausio 29–oji.

Pagaliau gavau sutarties punktus, nors prabėgo tiek metų! Rodos, mūsų tinklai reprogresuoja. Dabar supratau, kodėl buvo taip slepiama. Tai iš tikrųjų labai svarbu! turbūt vyriausybė tai slepia nuo purviečių... Žemėje žmonių vaisingumas po visų nelaimių ir karų labai mažas. Didėja išsigimimų skaičius dėl ištvirkavimo ir kraujomaišos. Protinis išsivystymas smunka metai iš metų... Žmonės, palikę Žemę, buvo inteligentai ir genijai. Įvyko vadinamasis protų nutekėjimas. Bet Kaisėje mažai išteklių ir įvairių medžiagų. Kaisiečiai apkeliavo daugumą artimiausių planetų, bet rezervai senka. Todėl sudaryta ,,taikos" sutartis, kurios pagrindas – barteriniai mainai. Purviečiai siunčia gamtines medžiagas ir kitokias vertingas prekes kaisiečiams, o tie – savo žmones, prieš tai atitinkamai paruošę, į Purvą. Vyriausybė juos laiko laboratorijose ir naudoja savo tikslams. Žmonija grįžo prie vergijos laikų. Tai amoralu!...

...4 metų vasario 3–ioji.

Aš pavargau... Viskas yra beviltiška. Mes galime būti tik pašaliniai stebėtojai, kovojantys dėl savo gyvybės su liūtu jo narve. Kiekviena diena, praleista šioj dangiškoj Andų vietovėj, baltoj ir nepaliestoj Purvo nagų, gali būti paskutinė. Aš senstu ir neturiu sūnaus, kuris liktų po manęs... Dainiukas žuvo... Gal ir gerai, nes nematė gimtosios Žemės, savo iliuzijų ir svajonių žlugimo...

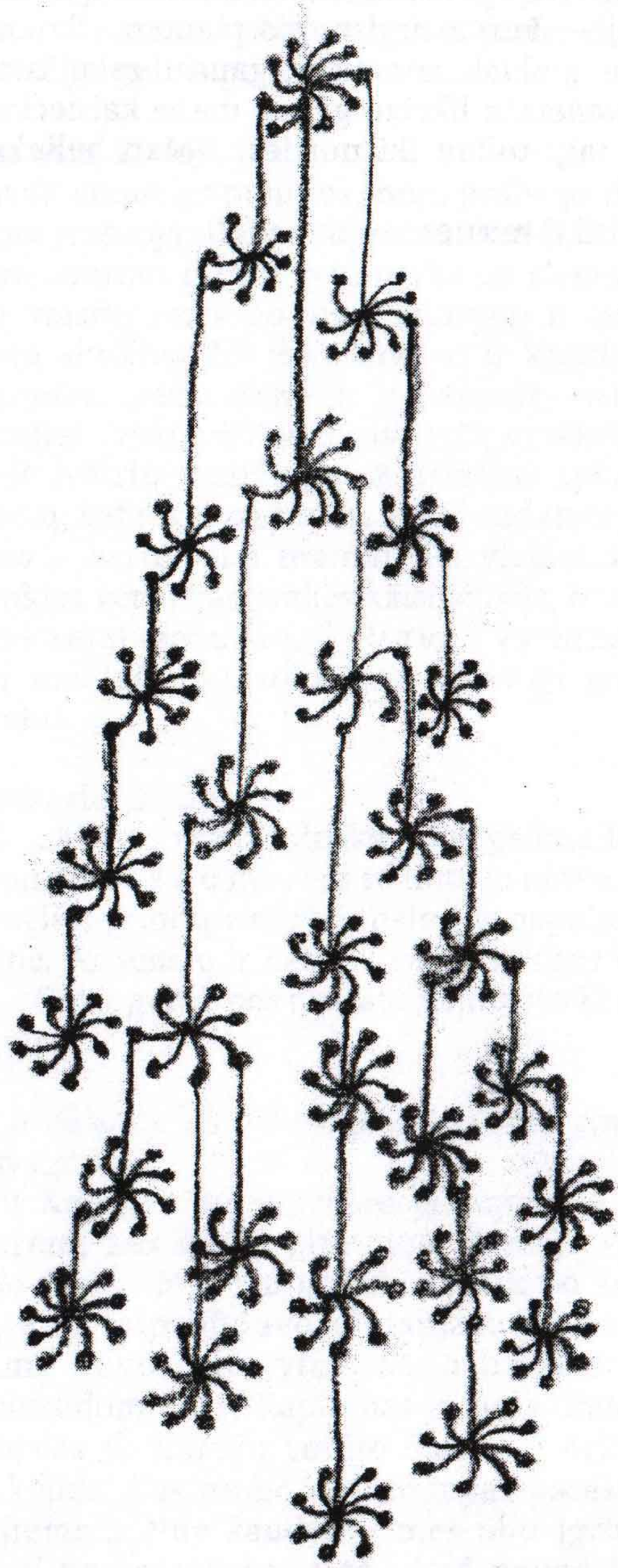
***

...Pasigirdo triukšmas, aš net nespėjau pakelti ginklo, kai smūgis į galvą mane apsvaigino...

Pabudau jau Kaisėje. Tai supratau iš supančio mane triukšmo. Siaubingo triukšmo, nes mano gimtojoje Žemėje vyravo tyla... Su manim nekalbėjo niekas ir nieko neaiškino. Tik po kelių dienų gavau raštą. Žinojau, kad taip būdavo elgiamasi tik su nusižengusiais įstatymui... Jame buvo išdėstytas mano likimas ir faktai, kurie ,,tikriausiai mane sudomins"... Kapitonas ir visas undergroundas buvo sunaikintas. Purvas iš tikrųjų turėjo šnipų... Atklygęs robotas – kažkieno įvelta klaida, kas turėjo skausmingas pasekmes man ir šiek tiek problemų jiems... Nuo šaudymo mes abu įgriuvome į išlikusį požeminį bunkerį po sniegu... Už tai, kad neįvykdžiau įsakymo ir sužinojau slaptą informaciją, aš nuteistas mirti. Džiaugiausi, kad bent mirsiu su tiesa lūpose... Kadangi Didžiosios Kaisės įstatymais

neleidžiama žudyti savo artimo, t.y. kaisiečio, jie mane išsiunčia į kitą Purviečių planetą (tai buvo dar viena informacija, kurios Kapitonas Groundas nežinojo – Purvas irgi turėjo planetų – kolonijų...), kuriose aš, net aprūpintas ginklais ir maistu, gausiu galą. Tuo atveju, net jei išskerščiau visą planetą ir likčiau gyvas, mane kaisiečiai paims ir išsiųs į kitą planetą ir taip toliau iki mirties... Man belieka tik susikrauti daiktus...

ir išeiti – pasitikti mirties...

Jurgos Rukšėnaitės (4a) piešinys

Asta Žiemytė, 4HP

Aš norėčiau

Aš norėčiau gyventi ant kalvos,
kad kasdien matyčiau, kaip saulė ryte pateka ir vakare nusileidžia.

Aš norėčiau gyventi prie krioklio,
kad kasdien matyčiau kaskadomis krentantį vandenį, purslus upėje ir stebėčiausi galinga gamtos jėga.

Aš norėčiau gyventi prie miško,
kad kas rytą mane žadintų čiulbantys paukščiai,
kad žiemą, pažvelgusi pro langą, matyčiau apsnigtus medžius,
kad vasarą svaigčiau nuo miško kvapo.
...
Bet labiausiai aš norėčiau gyventi šalia tavęs,
kad gyvenčiau, mylėčiau ir būčiau laiminga.

1999 03 12

Paprastas nepaprastumas

Aš paprastas nepaprastas žmogus.
Tu – paprastai nepaprastas žmogus.

Mes dar nesusitikom
ar viens kito nepažinome.

Bet jau dabar aš mėgstu tavo svajones–
Jos tokios minkštos, purios...
Nerealios – kaip ir mano.

Mes neieškome vienas kito,
Nes žinome – vis tiek susitiksim.

Ir kai atpažinsim: tu – mane, aš – tave,
Būsime viens kitam paprastai nepaprasti žmonės.

1999.02.06

Ištraukos iš dienoraščio, rasto senoje palėpėje

Nenoriu išeiti bet kur. Nenoriu prarasti tavęs. Ironiška. Tu juk

niekada nebuvai mano. Visi mes per dideli individualistai. O gal tik aš tokia? Tai kur man eiti? Neisiu ten, kur tu. Nenoriu prisirišti. Nenoriu sekioti iš paskos. Neverta. Niekad tam nedavei preteksto. Anaiptol. Išvis – kas tu esi? Nežinau. Gal dalelė manęs? Susikurtas idealas? Aš tai sugebu. Visgi – kur eiti? Bet kodėl aš tavęs to vis klausiu, jei net nežinau, kas tu esi? Greičiausiai kalbuosi pati su savimi. Ir atsakyti turiu pati. Prisiimti atsakomybę, kad po to negalėčiau niekam suversti kaltės už savo nesėkmes. Taigi tiek. Mes dar pasimatysime.

* * *

Baisu. Bet taip būna prieš kiekvieną kryžkelę. XOR – griežtas ,,arba". Pereiti į kitą kelią vėliau bus sunku. Kuriuo pasukti? Toks rūkas... Net nematau, kiek tų kelių yra prieš mane. Kryžkelė jau čia pat. Ieškau pagalbos. Retkarčiais rūkas prasisklaido, aš jau apsidžiaugiu pamačiusi tiesų, gražiomis plytelėmis grįstą kelią. Eisiu juo! Pažvelgiu per žiūronus: gražusis kelias nusėtas duobėmis. Gale – akligatvis. Ne, juo man eiti negalima. Ak, kodėl tai taip sudėtinga? Gal, kai jau gerai matysiu, kiek prieš mane kelių, nesibaigiančių akligatviais, paprasčiausiai prisiminsiu kokią vaikišką skaičiuotę, pavyzdžiui:

En den dū
Papar male ū
Papar male izer male
En den dū!

Magiškas žodžių kratinys. Į kurį kelią dursiu paskutiniu ,,dū", tuo ir pasuksiu. Neverta taip apsunkinti sau gyvenimo, kaip dažnai darau aš. Kam kurtis papildomas problemas ir statytis kliūtis? Jų ir taip bus pakankamai. Likusį kelią iki kryžkelės šokinėsiu, vartysiuos kūliais, juoksiuos, džiaugsiuosi. Gal per daug vėjavaikiška, bet man tai nerūpi!

1999 03 12

Aidas

– A-ūū! – sušunku iš visų jėgų.

Garsas nuvilnija ežero bangomis, pasiekia kitapus esantį mišką.

– A-ūū! – pasigirsta po kelių akimirkų.

Tai aidas. Jei jis atsimuštų nuo miško, būtų skardesnis. O dabar atrodo, lyg jis grįžo nuo vandens. Teisingai. Kitoje ežero pusėje, paėjus mišku kokį kilometrą, yra kitas ežeras.

– A-ūū! O-oo! A-aa! – šaukiu vis garsiau ir garsiau.

Aidas nebespėja atkartoti visų šauksmų. Aiškiai išgirstu tik grįžusį ,,A-aa!". Taip, duslusis aidas tikrai grįžta nuo to kito ežero. Apskritai šiame rajone daug ežerų. Juk vis dėlto čia Aukštaitija. – A-ūū! – dar kartą išrėkiu. Kaip gera taip iš visų jėgų šaukti, kai aplinkui tylu tylu. Jau kelios valandos po saulėlydžio. Žinau, kad tuoj reiks grįžti į namelį.

„Pirmą valandą nakties jau būtinai reikia miegoti", – mintyse girdžiu mamos balsą. Instinktyviai pasuku kairįjį riešą ir pažvelgiu į jį. Ten visada būna mano laikrodukas. Jo nėra. Ak, taip, juk aš atostogauju ir man nerūpi valandos. Taigi tuoj reiks grįžti. Bet tos kelios dar likę sekundės priklauso man, tik man vienai.

– A-ūū!

1997 05 22

Myliu pasaulį

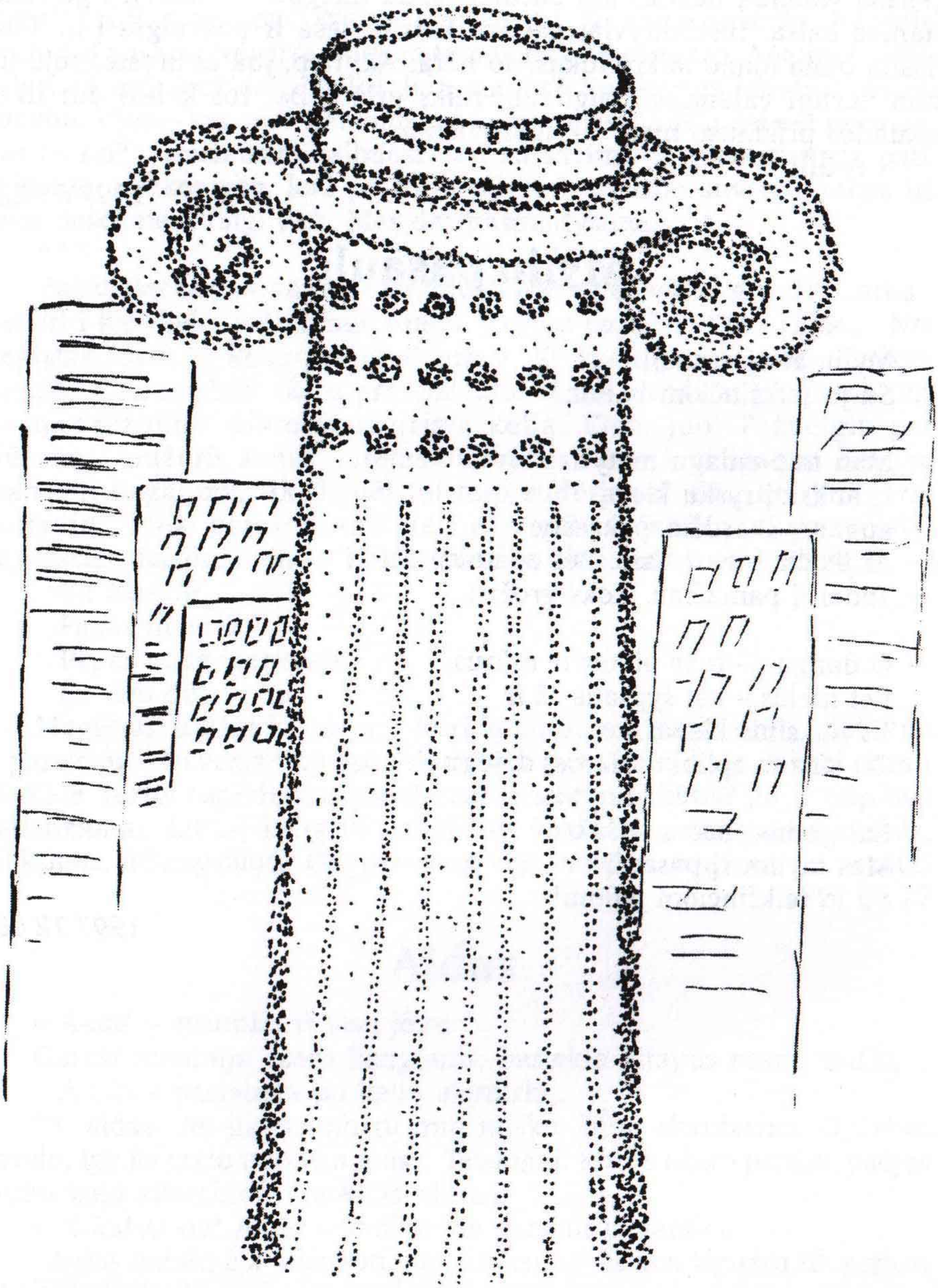
Myliu aš šį pasaulį
Su jo telkšinčiom balom!

Man taip smagu matyti
šį auksinį ryškų klevą,
augantį skardžio pakrašty.
Ar jis čia buvo? Taip. Bet ne auksinis!
Todėl jį pamačiau. Koks grožis!

O dangus – toks pilkas ir niūrus.
Bet niekis – kai šypsaus aš ir
šis auksinis klevas,
Tai visa ir aplinkui darosi džiugu.

Kai galime kartu sušukti:
Mes mylim šį pasaulį
Su jo telkšinčiom balom!

1997 12 08

Jurgos Rukšėnaitės (4a) piešinys

Žavinta Jakuntavičiūtė, 3a

Našlaitė ir Skausmas

Liūdnos akys, niūrus veidas, žavi, bet visuomet dirbtina šypsena bylojo apie ją ir... kažką slėpė. Tik aš niekuomet ir nesupratau ką: paslaptį, skausmą ar tą keistą tylą, kurią jaučiau vos prisiartinusi prie mergaitės. Kiekviena jos kūno ląstelė alsavo skausmu, o ašaros, kurios išriedėdavo vos jai mirktelėjus, buvo kupinos raudono pulsuojančio kraujo. Tie, kas jos nepažino, neįžvelgė tos liūdnos skraistės, kuri ją gaubė, o likusieji neįstengė suprasti, kodėl taip yra. Nejau piktoji dama – Mirtis – tokia visagalė? Ar gali būti, kad ji palaužė tokią tvirtą plieninę širdį?..

Gal tai, kad jos širdis buvo sudužusi, kartais šmėkšteldavo jos ilgesinguose žodžiuose ir giliame žvilgsnyje, kuris palikdavo žymius, šiurpius rėžius naktinio žibinto šviesoje. O gal tai išduodavo virpantis balsas ir išdavikiški žodžiai, stringantys vaikiškose lūpose... O ji vis tylėjo slaptai tikėdama, kad jos širdies palaimą gali išsaugoti juoda rožė ir šilkinis juodmedžio rūbas. Kaip ilgai ji vaikščiojo ankstų rytą ir gūdžią naktį, ieškodama juodosios rožės... Nerado, kas pasiūtų jai apdarą iš juodmedžio. Ir kaip galėjo rasti, juk niekada taip ir nesužinojo, ko ji ieško...

Mergytė niekada nesigyrė turinti daug draugų...

...tik tą vieną, kurio niekas nematė... Ir kaip galėjo matyti, jei ji buvo paslėpusi jį giliai širdyje...

Lašeliai iš jausmų jūros...

Skausmas...

Ir vėl nesupranti, kas su tavimi darosi. Tau taip maudžia visur... Vienu savo akių žvilgsniu negailestingai raižai aplinkinių širdis. Tau skauda, vadinasi, tu nori, kad ir jiems skaudėtų. Širdis plyšta pusiau ir skauda jau ne tik ją – pradeda diegti nuo ašarų sušlapusį veidą, deginti akis, džiovinti lūpas.

Liūdesys...

Tau atrodo, kad tavęs eilinįkart nesuprato, o tau juk taip reikėjo to. Bandai verkti, nori verkti, nes tau taip lengviau. O ašaros tokios šiltos ir malonios. Jos nuplaus ir išsklaidys tamsą, ištirpdys liūdesį.

Neviltis...

Toji nekviesta viešnia! Ji tokia nepastebima, bet tokia žiauri ir negailestinga. Bandai nuplauti ją ašaromis, bet... jų nėra! Neišrieda nė viena užsilikusi ašarėlė, nes jos nebėra. Viskas jau taip seniai išverkta, ir dabar tu pirmąsyk nebežinai, ko griebtis, kas tau yra...

Pyktis...

Dar vienas nekviestas svečias. Tavo jausmų jūroje jam suteikiama viena svarbesnių vietų. Juk jis pats to tiesiog reikalauja: žaibuoja, trinksi, spjaudosi... Jausmai veržiasi neprašyti, nekviesti ir kuria savo kovos planą. Tačiau greitai, išleidęs vieną kitą tamsesnį garą, jis išnyksta. Dingsta kartu su mėnulio šviesa...

Baimė...

Ji tavęs nepaleidžia pačiais svarbiausiais momentais, net neklausdama, ar tau jos reikia. Ir nepaklaus, juk tau niekada nereikia to virpančio kūno, tankiu ritmu mušančios širdies ir begėdiškai sukaustytų judesių.

Neapykanta...

...kartais ji trumpa ir neskausminga, o kartais... tokia sūri ir žeidžianti. Nekęsti taip paprasta, o būti nekenčiamam skaudu ir nejauku. Bet šį jausmą mes vienaip ar kitaip užsitarnaujame. Mes patys įskeliame stiklo sieną, kuri vis labiau griūva trupindama šukes...

Džiaugsmas...

Keista, bet jis nėra nuolatinis svečias... O gaila, juk tiek nuostabių akimirkų patiriame. Nusišypsome, patylime, bet miegam – greitai skubame pasidalinti džiaugsmu su visais. Juk tai taip nuostabu. Kartais net ašaros ištrykšta ir gražiai suspindi saulės šviesoje...

Meilė...

Ką ir kalbėti, juk šis jausmas aplanko kiekvieną... Tylų vasaros vakarą jie stebėjo saulėlydį. Buvo taip gera jausti dvi plakančias širdis viename kūne, kvėpuoti tuo pačiu oru, žiūrėti tom pačiom akim. Daug kas, kas vakar atrodė nyku ir liūdna, šiandien staiga nusidažė gražiausiomis spalvomis, nes atėjo ji – tokia graži ir nematoma, bet taip stipriai jaučiama...

...Čia aš sustoju ir apsidairau: taip toli nueita ir aš jau pavargau. Per sunku pasidarė jausti, per sunku. Noriu tos tylos, tokios paslaptingos, bejausmės tylos tik... kur ji? O aš vis ieškau, ieškau, nes nebenoriu būti su jais: skausmas, neapykanta, liūdesys, baimė... Tai viskas taip stipriai ir negailestingai susiję. Viskas viename menkame žmoguje. O jis vargšas plėšomas į gabalus skausmo, paskendęs liūdesyje, persmelktas baimės ir neapykantos, nebeprisikelia iš nevilties duobės, į kurį jį įstūmė lašelis meilės...

Aš pavargau jausti, pavargau... Keliuosi ir vėl ieškau tos išganingos tylos, tik jau nebeturiu jėgų, jau nebegaliu pakilti, o vis bandau... stengiuosi, kylu ir vėl parkrintu; kaskart vis skaudžiau ir skaudžiau. O jei ir atrandu lašelį jėgų pakilti, tai pasiklystu beieškodama jėgų, kad taip pavargau...

Juk aš tik žmogus...

Liudvikas Paškevičius, 3c

***

skiriu bičiuliui Tomui

Laisvo paukščio giesmė...

Masina, vilioja, traukia, liepia kažką prisiminti, pašaukti iš praeities.

Į tą čiulbesį telpa tiek daug. Daug daugiau, nei manai turįs draugų, šlovės ar dar ko nors.

Ten telpa viskas. Absoliuti dvasios pilnatvė, džiaugsmas, palankumas, meilė... Tie visi nepakartojami dalykai.

Dalykai, be kurių neįmanomas gražus gyvenimas.

Pabūk tas paukštis, pašauk gėrį iš savo sielos kampelio, gerai?

Prisimink vaikystę! Kaip bėgiojai basas po pievą, gaudei žiogus ir šokinėjai kartu su jais. Pabūk dar mažas, vaike,

pasidžiauk jaunyste! Jos liko tiek nedaug, o gal ir visai neliko... Pašauk vėją, tą nutrūktgalvį, kursai plėšte išplėšė

iš rankų gražiausią gyvenimo dieną. Pasidžiauk kartu su drugeliu – jis juk irgi tik šįryt išskleidė sparnus, o vakarop

juos suglaus... Amžiams. Džiaukis šiandiena, neliečiamybe. O pasaulis – jis puikus ! Ir linki jis tau gero vėjo.

Et, prisimink malonias akimirkas, nugrimzki į savo mintis. Nutapyk dar vieną paveikslą. Lai jame ošia jūra

ir švyti banguotas dangus. Pabūki pats tame paveiksle ir susimąstyki...

Jurgos Rukšėnaitės (4a) piešinys

Rimantė Paulauskaitė, 3b

222–oji mėnulio pilnatis

Šiąnakt vėl šalta. Mėnulio šviesa niūriai skverbiasi pro plikas medžių šakas ir sudrėkusius kamienus. Negyva žolė maloniai glosto kojas, o kraupoka tyla pranašauja – šals dar stipriau...

Nemėgsta vietiniai tokių naktų, tačiau man patinka stebėti, kaip rūkas klusniai apgaubia merdinčią gamtą ir sušąla į mažyčius veidrodėlius. Žaliose mano akyse atsispindi milijonai žiemos atšvaitėlių, bet ta daugybė neatstoja vienos vienintelės saulės. Šiek tiek nejauku – o gal saulė užšalo?..

Aš viena. Bet man visai nebaisu. Visi miško gyventojai snaudžia šiltuose guoliuose, o aš kažką galvoju, žvalgausi mėnesienoje. Dabar norėčiau verkti. Tik negaliu, nes nemoku. Niekas miške to nemoka, nebent beržai pavasarį... Šiąnakt mėnulio pilnatis ypatinga – tokia pilna, auksinė ir graži jau 222–ąjį kartą. Tarsi gimtadienis. Tik dvikojai tipai, save žmonėmis vadinantys, kitaip skaičiuoja savo gimtadienius. Bet juk jie ir gyvena, ir mąsto kitaip... Ir nežino, kaip kvepia pavasaris arba baimė. O baimę lengva užuosti, ypač silpnesnių ir pasiklydusių.

Kažkas jau spėjo stiklu uždengti ežerą... Dabar jau du mėnuliai. Tylu. Tik toli toli, už kelių pilnačių, girdisi, kaip žemais dažniais groja audra. Bus pavasarinis potvynis.

Kai pirmasis rausvas ryto spindulys sužibės man prieš akis, aš sugalvosiu norą. Ir sušuksiu jį garsiai. Kas man neleis. Miške aš laisva, karaliauju pati sau, gyvenu savarankiškai. Ir paukščiai, skraidantys aukštai, man neįsakinėja.

... Tik kartais norisi turėti šalia ką nors šilto. Kaip saulė. Širdis, būna, taip dega, kad, rodos, kailis užsiliepsnos. Neužtenka žvaigždžių, mėnulio ir medžių draugijos. Tada labai reikia, kad Tu ateitum į mišką!...

Šerkšnas švelniai paraudo. Mėnuo pradėjo dilti...

Vilkė

Viktorijos Chmieliauskaitės (1b) piešinys

Martynas Vasiliauskas, 3a

Pūkelis

Skiriu Jolitai

Jis pakilo. Tiksliau sakant, buvo atplėštas įsismarkavusio vėjo. Atplėštas nuo motinos, nuo gėlės, kur buvo taip gera... taip šilta... Iš kur matėsi besišypsanti saulė... Dieną motina jį maitindavo ir migdydavo lengvai sūpuodama galvą. O vakare... O vakare švelniai žiedlapiais tarsi rankomis apklodavo ir sakydavo: ,,Nebijok, aš su tavimi. Ir niekam tavęs neatiduosiu." Bet atidavė... Ir kam? Šaltam, žiauriam vėjui. Tačiau ar ji norėjo? Savo vienintelį vaiką... Ech, nesupaisysi. Rasi taip buvo lemta...

Jis skrenda, blaškomas vėjo į visas puses. Jis šaltas. Oi, koks šaltas! Ir piktas.Bet pūkeliui viskas taip įdomu, taip nematyta! Jis nežino, kad pasaulis toks didelis. Juk tai ne vien motina, besišypsanti saulė ir mažytė spalvota pievutė aplinkui, tai, tai... O viskas aplinkui sukasi, sukasi, bėga...

,,Kaip gera skristi! Ak, kad taip amžinai... Tik skrendi, skrendi..." Motulė pasakojusi, kad ir ją vėjas taip nešęs, ir ji norėjusi amžinai skristi.

– Visi, kas pakyla nuo žemės, nori amžinai skristi ir nebegrįžti atgal,– sakiusi ji.

– O kodėl tu grįžai?

– Mes esame ne tam, kad amžinai skraidytume. Mes reikalingi žemei, privalome ją puošti ir gražinti. Ir mylėti...

Tada jis nesuprato tų žodžių. Kas ta žemė? Ką reiškia ,,mylėti"? Ir nesistengė suprasti. Tik paklausė:

– Rasi ir man taip reikės skristi?

Motušė nulenkė galvą ir tyliai tyliai sužnabždėjo:

– Kuri motina norėtų skirtis su savo vaiku amžinai? Bet vėjui nepasipriešinsi. Jis čia visagalis...

Pūkelis pabudo tarsi iš sapno. Vėjas... ,,Ak, tikrai šalta,"– ir jis kiek galėdamas susigūžė. ,,Pasaulis be motinos šaltas... Kur mane šis visagalis nuneš? Pieva... Žydinti pieva. Aš noriu ten! Noriu ten!"– šaukė jis kurčiam vėjui. Ne, jo niekas neišgirdo. Tik žydinčios gėlės apačioje abejingai lingavo galvas tarsi sakydamos: ,,Pats, pats, pats..." Ką pats? Juk nieko negali padaryti taip nešamas. Tik pasiduoti...

Staiga jį pagavo vėjo gūsis ir lyg nematoma ranka sviedė akmenuoton ir šalton žemėn.

Aplinkui vis dar stūgavo vėjas. Turbūt nešiojo daugybę tokių pūkelių kaip jis. Ir jie be motinų, ir jie nežino... Ak, kas čia šnabžda? Gal jis apsiriko? Pūkelis įsiklausė. Ne, tikrai kažkas girdėti. Iš žemės.

Tai kiekvienas grumstelis kartoja: „Mylėki, mylėki...“

Bet kas ten? Motina? Mama, mama!

– Sūnau, tu likai vienas. Mane jau priglaudė žemė. Nebepuošiu jos daugiau... Tik ilsėsiuos šiltame jos patale. Sūnau, dabar turi gyventi pats. Dėl manęs, dėl žemės... Ir nepasiduok vėjui. Jis gali būti švelnus, supti, gaivinti, bet gali būti šaltas ir žiaurus. Kad ir kas beatsitiktų, žinok: kiekvienas tavo žiedas kažką privers šypsotis... ir mylėti. Gyvenk...

Motina vis tolo ir tolo...

Sapnas. Vėl sapnas.

Ne!

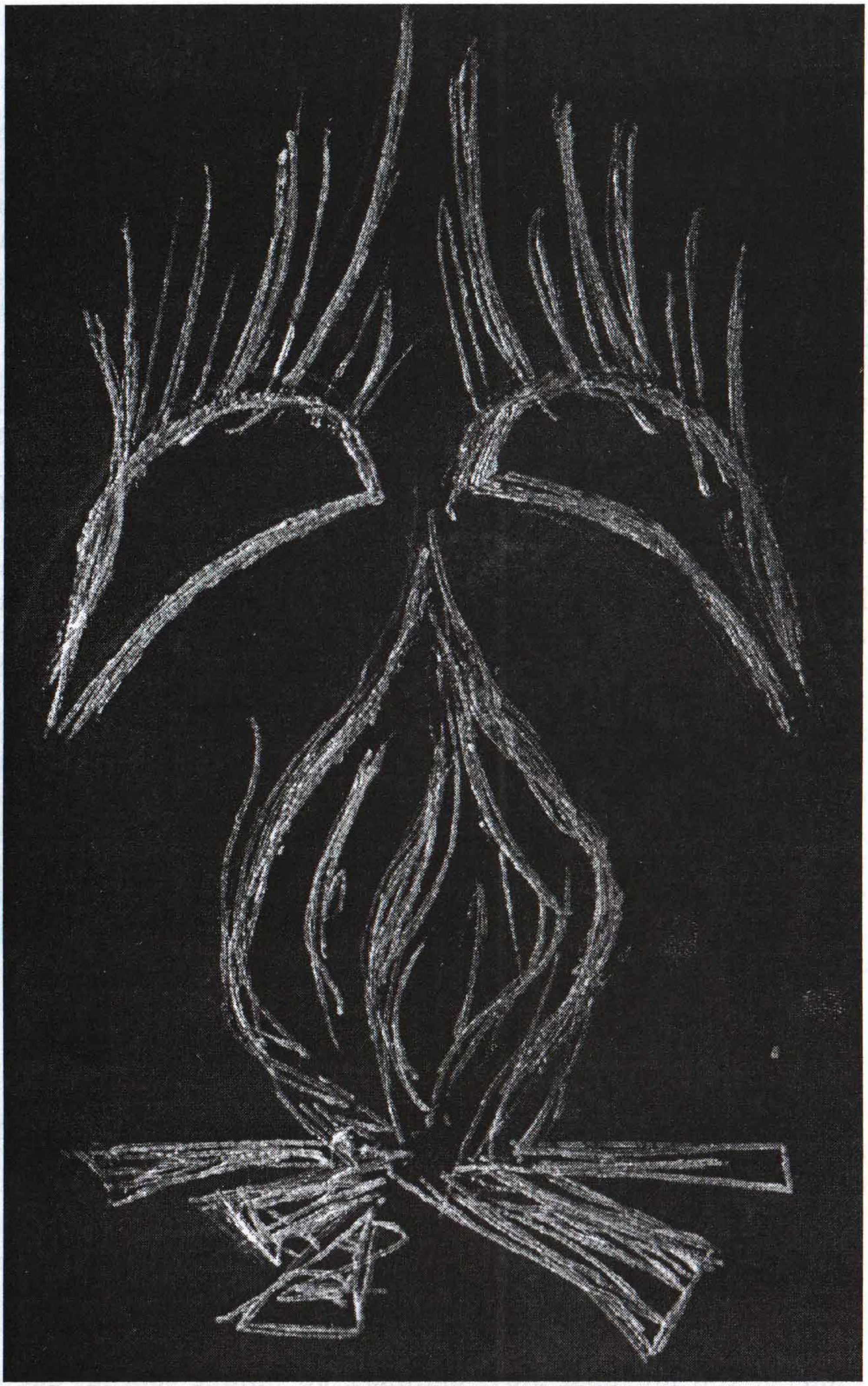
Pūkelis pajuto, kaip kažkas smilktelėjo jo mažutėje širdelėje. Ne, tai ne skausmas, tai kažkas kita... Kažkas, kažkas, kas sakytų, kad jo motinos jau nebėra, bet kad reikia gyventi. Dėl jos ir kitų.

* * *

Iš jo išaugo graži žydinti gėlė.

Pagal I. Simonaitytę

1998 08 15

● ● *piešinys*

Jolita Janušauskaitė, 3a

Tyla

Tamsu. Juodame dangaus fone švyti tūkstančiai žvaigždžių. Bet viena iš jų spindi ryškiau negu kitos. Ta viena taip traukia jos akį. Kodėl? Kodėl viena išsiskiria? Ar tam, kad ją atpažintų bet kada, bet kurią naktį paklydęs keleivis? Kad jis, pamatęs šią žvaigždę, lyg su kompasu galėtų surasti, į kurią pusę keliauti? O gal tam, kad į ją žvelgtų... ne viena pora akių? Taip, ji dabar ne viena tyrinėja dangų, ne jos vienos žvilgsnį kausto ryškiosios žvaigždės spindesys. O jei tuo pačiu metu į tą patį šviesulį žiūri ir kitas žmogus, vadinasi, jis glavoja tą patį. Niūriame dangaus skliaute lyg begaliniame veidrodyje ji pamato veidą. Didelės juodos akys žvelgia į ją lyg kviesdamos: ,,Ateik pas mane. Man taip reikia draugo, kuris kartu su manim galėtų grožėtis nakties dangumi, kuris leistų pajusti, kad nesu vienas šiame pasauly...” Ji ištiesia rankas į viršų... Jis taip pat danguje mato jos išblyškusį veidą. Kaip ir ji jo. Jis irgi tiesia rankas... Staiga ji pajunta kelis lašelius, krintančius ant jos iš aukštybių. Ne, tai ne lietus. Tai nepažįstamojo akys pritvinko ašarų, kurios štai nusileido ant jos. Bet jos nėra sūrios. Tai džiaugsmo ašaros. Jos paprastai pasirodo tada, kai žmogus yra labai laimingas. Nakties tyloje ji tarsi išgirsta balsą iš dangaus: ,,Ačiū. Ačiū, kad esi, kad myli šitą žvaigždę. Aš visada būsiu čia ir mintimis mes šnekėsime. Mes būsime kartu. Kad ir koks atstumas mus skiria. Tiki vienas vienintelis dangaus šviesulys mus suartins! Labanaktis!”. ,,Labanaktis!” – sušunka jinai ir pati išsigąsta savo balso. Nakties tyloje jis pasirodė toks garsus ir toks nereikalingas. Atrodė, net medžiai baugščiai suošė, išsigandę nepažįstamo garso. Paukščiai pakilę nuskrido į kitą girios pusę. ,,Labanakt!” – jau tyliai pakartoja jinai. Naiškus ramumas apima jos visą esybę. Danguje sumirksi pati ryškiausia žvaigždė.

1998 10 18

* * *

Plyname lauke auga storas šimtametis ąžuolas. Jo pusplikes šakas nuolatos kankina pašėlęs vėjas, o viršūnėje įkyriai čirškia lizdus susisukę paukščiai.

Tyli ąžuolas ir laukia... Kol numirs...

1998 10 22

Nereikalingas...

Kažkur toli laukuose stovi malūnas. Jo nulūžę sparnai dar vis grumiasi su vėju. Jie cypia, girgžda, dar vis sukasi iš paskutiniųjų,

neleisdami vėjui švęsti galutinės pergalės. Bet pakyla audra ir neišlaiko suklypę sparnai nelygios kovos. Visas laukas nubarstytas seno malūno sparnų nuolaužomis. O senukas stovi kaip stovėjęs, tik dar liūdnesnis negu anksčiau. Jis tuščias, niekam nereikalingas, praradęs viską...

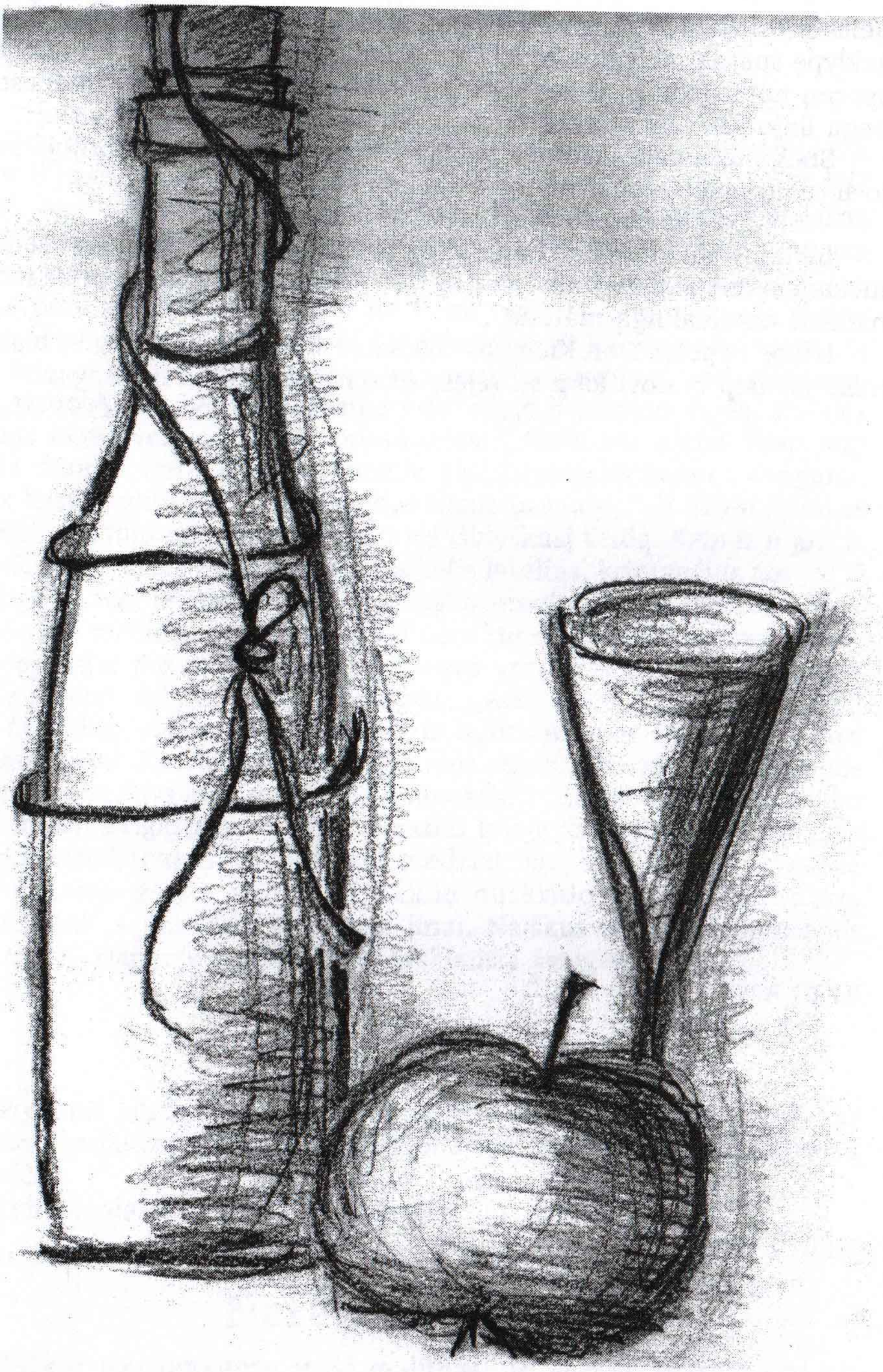
Staiga tolumoje malūnas pamato Don Kichotą. Riteris prijoja prie jo ir, išsitraukęs kardą, mojuoja šaukdamas:

– Juk čia pabaisa. Reikia kovoti su juo,–ir puola...

Liūdnas vaizdas. Bet kuris iš jų beviltiškesnis: malūnas – senas, niekam nereikalingas, be sparnų, ar Don Kichotas, kovojantis prieš seną, niekam nereikalingą malūną?..

Nieko nepešęs Don Kichotas iškeliauja vykdyti naujų žygdarbių. O malūnas taip ir stovi kaip stovėjęs, vis dar niekam nereikalingas...

1999 01 28

Viktorijos Chmieliauskaitės (1b) piešinys

Vismantė Plėštytė, 2b

Ledo žemė

Ledinės gėlės
Ledinėj Antarktidoj
Ledinės širdys
Gyvenime lediniam
Ledinės rankos
Ledinės mirties
Nebėra neledinės širdies.
Ir štai atskrido vėjas
Ledinių gėlių pjovėjas
Iškirto išdaužė gėles
Vis vien jos tik ledą atneš.
Jis pyko ir šėlo
Jis buvo tik vėjas.
Jis buvo ledinis,
Bet ieškojo ugnies,
Paprasčiausios vilties
Jis norėjo padėt
Jis juos mokė mylėt,
Bet jis buvo tik vėjas
Ledinėj žiemoj.

Mintis mintelė

Visi mes esame tik žmonės
Ir kartais iš kitų mes norime
Per daug,
O patys duodam
Per mažai.

Gyvenimo laisvė – mirtis

Aš noriu būt laisva,
Kai saulė leisis.
Aš noriu būt gyva,
Kai Kristus teis visus mus.
Aš noriu būt lakštingala laukuos,
Kai saulė bus seniai jau vakaruos.
Aš noriu būt gėle ant pilko lauko,
Aš noriu būt žuvim,
Kur vandenyne plauko.

O tai kartu tiek daug ir tiek mažai,
Tai tiktai norai apgaulingi, pažadai,
Gyvent jei nori, mirti privalai.

Kai verkia dangus

Kai ašaros kaupias
Kai verkia dangus
Kai debesys plaukia
Ir lyja lietus.

Matai ir stebiesi
Stebuklu gamtos
Ir tyliai tikiesi
Kad lyti nustos.

Kai krinta lašai,
Pasaulį matai
Kažkodėl vis kitokį,
Jei matyti moki.
Uždanga lietaus
Pakeičia spalvas,
Širdį tuoj suskaus
Ir nusvirs galva.

Baigias ašaros
Tik lieka liūdesys.
Išvarytas vasaros
Plaukia debesis.

Geriausiam draugui

Kai krinta sniegas,
Kai skleidžias žiedai,
Ateina meilė,
O tu nematai.

Ir ji lyg žiedai
Prasiskleidžia tyliai,
O tu nematai,
Kaip širdis pakyla.

Sugauki akimirką,
Mintis sulaikyk,
Ir meilę nuostabią
Savy uždaryk.

Mylėki tu žolę
Ir pievų gėles,
Mažytį žiogelį,
Pasaulio spalvas.

Mylėk ir gyvenki,
Nes meilė – tai tu.
Be baimės ištarki:
– Nemylėt negaliu!

Mintis mintelė

Yra jausmai
O žodžių dar nėra
Širdy tyla.
Aplink niūri žiema,
Bet ne balta – pilka.
Per daug ji vieniša,
Per daug liūdna.

Nakties jausmai

O kaip retai mes atsimerkiam
Kad pakeistume tamsą šviesa
Priartėjam ir vėl nutolstam
Išslysta iš rankų valia.

Mus valdo ne meilė
Aplink tik apgaulė.
Kas parodys kelią?
Ar nušvis žvaigždelė?

Taip noris susapnuoti
Atsakymus visus
Dėl nieko neraudoti,
Pakeisti likimus.

Galbūt kada nors atsigręšiu,
Pažvelgsiu per petį atgal
Ir vėl nuo tiesos nusigręšiu,
Tad kam visa tai, kam?

Pažinti pasaulį iš naujo,
Sugriauti stereotipus
Ir sušukt iškėlus galvą –
Mylėkim kitus!

Deja, mes nerasim naujų
Pasaulių už šį gražesnių,
O sukurti viską iš naujo
Mes neturim jėgų.

Mes norim likti švarūs,
Nors dirbame juodus darbus
Ir mes nieko nepakeisim
Kol viens kitą teisim.

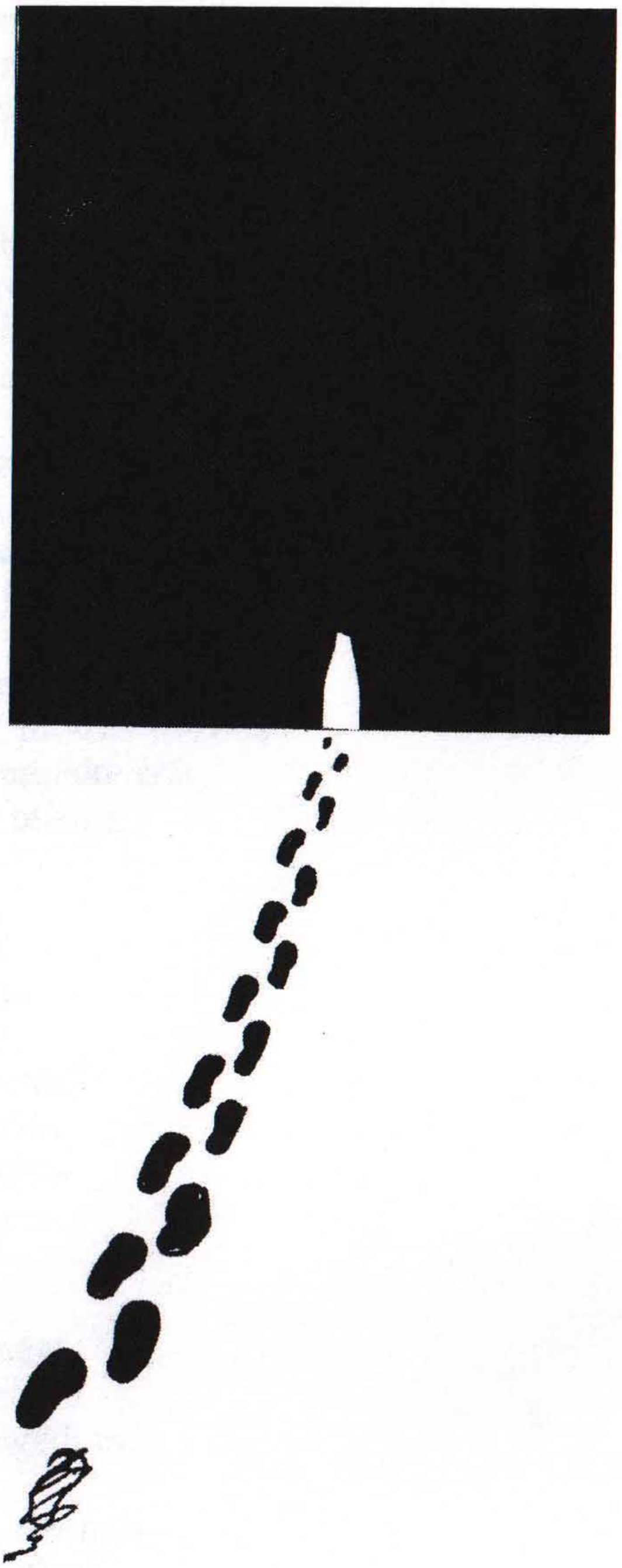
Prisiimti kaltę
Galiu už visus
Nusiimti kaukę
Ir pamilt kitus.
Gaila viskas veltui
Nieks nepastebės
O padėt pasauliui
Nieks nepanorės.

Užsiėmę savo
Fizinėm reikmėm
Žmonės pamelavo
Kelrodėm žvaigždėm.

Bet gyvenime nebūna
Dar vienos nakties
Ir po to prabudo
Kūnai be širdies.

Jei kas išnaikintų
Robotų gretas
Arba sustatytų
Širdis į vietas.

Gal kas pasikeistų
Jei visi kartu
Žmonės sau paskirtų
Bausmę iš širdžių.

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Justina Andriuškevičiūtė, 2b, "Poezijos pavasarėlio" laureatė

***

Ant mano stalo
Gulėdavo žemė,
Ištatuiruota
Fizikos formulėmis,
Knarkdavo,
Prieš užmigdama atsisveikindavo:
„Iš kur žinai, kad dangus virš mūsų,
Jei ketvirtį amžiaus
Žemyn galva vaikštai,
Iš kur žinai, kad Dievas
nepersikraustė?"

***

Tavo šešėlis
Išsitieses pievoj,
Kramsnoja žolę,
O varpinėj klierikas gieda.
Tai – Žolinė. Šitoks bruzdesys
Aplinkui. O Tu nedvejodamas
Žiūri į kasas man, kartoji:
Atlaidų saldainiai šiemet
Atlaidų saldainiai nesaldūs.

***

Lemputės atspindys –
Dar vienas mėnulis ore.
Nutraukiotos žvaigždžių stygos
Savo bosiniais garsais
Lekia užgesdamos.
Trešnės viršūnėje
Žlibas varnas supas.
Kam pasirinkai
Medį nudžiuvusį,
Grįžęs lankyti tėviškės,
Kur lizde tilpom,
Kuproti kaip šiandien.
Palivarke, kurio neatstatys,
Žvelgi subraižytomis akimis,

Bet tau jau šimtas metų
Lygiai tiek, kiek nesimatėm.
Man užvakar Dievas pasakė,
Pasišaukdamas plunksnas.

***

Aiškiaregės nakties akys –
Nuo jų niekur nepabėgsi,
Net prisidengęs rūbais,
Ar barzdą užsiauginęs.
Po varvančiais miesto žibintais
Taškosi gatvės – murzinos
Antys, šiltoj baloj,
Kur niekaip negimsta
Pirminė ląstelė, ir
Jau nebežinai
Kelintoj stadijoj
Tavo gyvenimas.

***

Aukštyn suliniuoti
Langų rėmai,
Dangaus atsirėmę,
Nemandagiai labai
Žvaigždes siurbčioja.
Skundžiasi namas:
„Jaunystėj mano
Pasileidimo tokio
nebūdavo."

***

Naktimis mes apleidžiame daiktus.
Klydinėjant beformei tamsai
Nelieti akių pirštų galiukais
Užtenka vieno mėnulio vyzdžio,
Neturinčio privilegijos užsimerkti.
Kaime pelija knygos
Užlankstytais kampais,
Bijos beržinės pliauskos lemties.
Bet vis tiek tampaus visur
Šitų daiktų atspindžius,

Sunkius kaip ir aš.

***

Rytais visas pasaulis trinasi akis –
Vėl patikėti. Žuvėdrų biustai virš
Žvejų apleistų stulpų mariose.
Prieš akis plyti diena –
Juodos drobės skiautė ant kranto.
Maža ir raukšlėta, nes lyja.
Šitaip spragsi žemaitiškų trešnių
Kauliukai į akmenis,
Krantu šokinėjant berniukui,
Sutvarstytu veidu,
Jo akyse – gintaras.

***

Geltona žalčio uodega
Nežinau kur pradžia
Šitos raitytos palangės
Senamiesty su kreivom palergonijom
Ir gatvės Gdansko puošnios
Atsimenu, įsivariau rakštį
Prie pat budelio namo
Atkasto kirvio šipuliais.
Po kojomis valtys – lyg karšiai –
O garvežio ūksnis –
Segtukas čigonės plaukuos.
Gal išburt, „proša pani",
O rankos jau ieško paso
Neturiu ir vis tiek
Iš manęs ką turiu nepavogsi

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

***

Jau dvi dienos žegnotis nemoku
Karoliukai akių tau išbyra
Ir mūs žvilgsnių sumegztas mazgas
Toks stiprus, kaip kaklaraiščio –
Atsirišk, kai eilėraštį baigsiu.

Baltas gandras
Rausvo dangaus fone
Tai paskutinė atvirutė iš kaimo,
Kurią aš išsiunčiau popiečio paštu
Ir nieko nesuspėjau parašyti.

Aštriais debesų kraštais
Vaikščiojo dievas, nusiskutęs barzdą,
Tu kvepėjai ,,Šanel"
Ir mes nesupratome ženklo.

Varnos sklandytuvų bandytojų rūbais
Suko ratus virš aerodromo,
Kol sudužo parašiuto skiautė
Juodu krislu į akį.

***

Rausvas katerio žvynas –
Paskutinė spraga krantinėj,
Aptūptoj žibintų.
Po mažo – didelis, arba žydiškai,
Kaip pažiūrėsi.
Lietus pianisto pirštais
Dar krutantį marių pilvą
Perskros ir mudu susėsim
Tarp dvejų švyturių
Sausumoj.
Kol voratinklio siūlu virš mūsų
Bėgios kažin kas.
Tai – paskutiniai degtukai
Sudrėko, bet gal užsidegs.

***

Kareivinėse dainuoja
Pamišusios senutės,
Ieškodamos mylimųjų.
Paliktas esi seminarijoje,
Celėje groji saksofonu.
Kažkas yra bendra
Tarp šitų raudonų mūrų:
Gal varnalėšos kūnas,
Lesantis šviesą nuo lango
Sudžiūvęs. Tuščias vakaro delnas.
Vaikštau balkiu,
Juk viskas daugiau išplėšta.
Tik lubos sulankstytos
Lyg lėktuvėlis mokykloj.
Tai laiptai minutėlei ligi Dievo
Užlipt – nulipt.

***

Kreivas moters šešėlis
Kolonų prieangy pargriautas,
Mėlynai languotas šaligatvis
Žaidžiant klases
Kraujo upei.
Brendu ja prieš srovę
I senąjį miestą.
Aštrios vėžiagyvių briaunos
Šviesą suskaldys.
Dar gyvo balandžio lukštai
Virpės kairėj kišenaitėj –
Stovi berniukas ant kranto
Ir į vandenį žuvį paspiria.

***

Sekmadienio apmusiję langai –
Kreivas pasaulio veidrodis.
Kas penkios minutės ateina po elgetą
Pasiūlyta prekė pigi, tai tik žodžiai,
Kurių mes vis vien neklausysim.
Ten, už liepto, dar teka upė aukštaitiškai,
Už liepto – miršta ajeras duonoj.

Turėjau nuosavą beždžionių tiltą
Išilgai, kad kranto nebūtų,
Kad nereikėtų klaida pravardžiuoti
Mėnulio skarelės, ant akių užmaukšlintos,
Pažiūrėk, kaip tyliai vanduo sugrįžta
Skenduolės pasiimti.

**

Nuo vidurio kiemo
Tik kvapas medaus ir dūzgimas.
Tai šitaip prieš naktį
Žiedadulkių apsiaustu purtom.
Pūkuotom kojytėm prie posūnio saulės –
Tai langas. Ir trupantys koriai
Pro šviesą į delnus apčiulpyti.
Dar šaukštą meduoliui, o Dieve, dar šaukštą liepinį.
Druska tik ant duonos, o aviliu šildomės žiemą.
Tai spiečius kaimynų, jau baigiasi jų vakarienė
Dabar eisiu kviesti, bet pirštai dygliuoti –
Geluonys. Sparnai sugrąžina pasaulių
Nežinomą murmesį.
Laukinės kamanės per sklidiną oro švytėjimą
Sukrinta į delnus ir
Leisk patikėti, kad pilnos rieškučios
Tik mirusių mūsų bičių anūkių...

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Indrė Senkutė, 2b

***

Nedrįsk stovėti prie mano kapo ir verkšlenti;
Juk aš ne čia, ne, aš ne čia! Aš nemiegu!
Aš vėjai tie, kuriems likimas lėmė pūsti,
Žybsiu lyg deimantėlis ant pusnių.
Aš saulės šiluma, kuri brandina grūdą,
Aš tas, toks šiltas, rudenio lietus;
Kai čiulbesys sudrumsčia šventą ryto tylą,
Esu paukštelių būryje čiurlys guvus.
O naktį, kai tamsa atrodo visagalė,
Aš šviesuliu dangaus, žvaigžde tampu;
Apsižvalgyk aplink, nustoki verkti:
Juk aš nenumiriau, aš juk visur esu!

Versta iš anglų kalbos

Viktorija Chmieliauskaitė, 1b

***

Vien šypsenos... Visur šypsenos!

Šypsosi žmogysta nuotraukoje, išsiviepusi gėlytė iliustracijose, velniūkščio lūpų kampučiai taip pat pakelti. Jis kabo ant sienos.

O kodėl aš nesišypsau?

***

Išėjo... Išnyko iš akiračio. Liūdna... O toldamas vis grįžčiojo... Nedrąsiai žvilgčiojo į mane.

Manė, kad nepastebiu...

Šalta

Šalta...
Ir kūnui,
Ir sielai.
Mažos
Žvakės liepsnelės
Nepakanka...
Sušildyti
Nei kūnui,
Nei sielai.
O ko pakanka?

Rytas

Pabudau.

Prieblanda.

Priėjau prie lango.

Virš medžių viršūnių driekėsi siauras rausvas ruoželis. Jis iš lėto ryškėjo ir platėjo... Pagaliau centre buvo galima aiškiai įžiūrėti ugninį pusrutulį... paskiau ir visą saulę.

Nė nepastebėjau, kaip prašvito...

Vakaras

Noriu miego... Kūnas reikalauja poilsio. Bet aš nenoriu miegoti... Nenoriu, kad pasibaigtų dar viena diena! Dar viena!!! Jos taip greitai bėga pro šalį...

***

Aplink marga, dūzgianti, kvepianti, apšviesta kaitrios saulės šviesos pieva!

Norisi bėgti iš visų jėgų ir kristi į tą gėlių ir žolių margalynę!.. Išsitiesti visu ūgiu. Stebėti mažutę boružėlę, kopiančią gėlės stiebeliu, kuris jai kaip mums Everestas... Girdėti palei ausį čirpiantį žiogą... Pajusti ant delno tupinčio drugelio kojyčių prisilietimą...

Bet kodėl aš nebėgu!?

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Tomas Tamulevičius 1a

***

Tu neliūdėk prie mano kapo.
Manęs čia nėra. Tai – ne sapnas.
Mane tu rasi tūkstančiuose vėjo gūsių
Ir deimantinių sniego blyksnių.
Esu aš saulės spindulėlis ant žolės žalios,
Švelnus rudens lietus,
Pažadinęs tave iš ryto tylumos.
Aš – čiurlys, kylantis į dangų,
Nutraukęs paukščių skrydį vangų.
Aš švelni žvaigždė nakties tamsoj –
Neverk ir neliūdėk.
Aš nemiriau, manęs nėra tik vietoj šioj.

Versta iš anglų kalbos

Rūta Danilevičiūtė, 1a

Paskutinis traukinys

Čia tiek daug žmonių. Visi tokie skirtingi, visi turi kažkokius tikslus, kažkur eina, kažkur bėga, tik skuba ir skuba. O aš stoviu ir stebiu šį margumyną. Jis gražus, man patinka jį stebėti, bet liūdna:

Aš nežinau, kas aš esu,
Aš nežinau, kas esi tu.
Aš nežinau, kodėl dabar sėdžiu ir rašau,
Aš nežinau, ar gyvenimas yra gražus.
Aš nežinau, ar pati tikiu tuo, ką sakau,
Aš nežinau, kas laimė, ta meilė, po velnių.
Aš žinau, kad nieko nežinau.

Aš vėl pradedu nekęst savęs, aš kraustausi iš proto, mano mintys toli nuo čia, aš nežinau, ar ne per vėlu šokti į milžinišku greičiu skriejantį traukinį.

Aš vėl stotyje, vėl stebiu žmones. Traukiniai atvažiuoja, sustoja ir vėl ... išnyksta.

Ir man reikia važiuoti, bet bijau. Man reikia greičiau apsispręsti ... ... aidas tik spengia mano ausyse.

Nusprendžiau. TAIP TAIP TAIP. Į traukinį šoksiu, negaliu leisti jam nuvažiuoti, negaliu laukti. Mieliau mirsiu atsimušus į stipriai uždarytas metalines duris; negalėsiu žiūrėti į tolstančią meilę ir laimę, ir šviesą.

Aš nežinau, ar ji ten yra, bet tikrai žinau, kad čia jos tikrai nėra. Ar geriau bandyti, ar tiesiog turėti viltį, kad ten kažkas buvo. Geriau bandyti. Vieną kartą bandžiau. Mano gyvenimas – tai lyg kelionė, kuri niekada nesibaigia, bet kiekvieną kartą sunkiau iš naujo lipti vis į kitą traukinį. Tas kelias, kuriuo važiuoju, turi vieną kryptį – pirmyn arba niekur. Antrasis variantas mane slegia pakankamai daug laiko. Pagaliau manasis traukinys atvažiavo. Nežinau, ar jis manasis. Tiesiog pirmas ir tiek. Negaliu laukti, kol jie visi pravažiuos. Aš jau lipu. Dedu pėdą ant laiptelio ir... žodis niekur jau pamirštas, palaidotas ir sudegintas. Aš sudegsiu, mirsiu, išnyksiu, bet savo tikslo siekdama. Jei taip tikrai įvyks, gyvenimas nebus nugyventas veltui. Aš negalvoju apie rezultatą, nes jis gali būti toks, kad dėl jo nebūtų verta stengtis. Tuo labiau, kad aš geriau žinau už bet ką kitą, kad geri dalykai ateina jų nesitikint, bet jeigu man nors akies kampučiu pavyks išvysti tai, dėl ko aš stengiausi, jeigu sugebėsiu tai suvokti, aš būsiu laiminga. Nors aš nežinau, kas ta laimė, tikiu, ji bus.

Šiandien mano traukinys privažiavo galinę stotelę. Šiandien man vėl liūdna, ir mane kankina nežinia. Aš vėl bijau. Traukiniai tolsta ir tolsta, o žmonės į juos skuba, lyg kiekvienas naujai atvykęs būtų

paskutinis. O aš juos stebiu. Kur jie skuba? Ar šis ką tik atvažiavęs traukinys nebus paskutinis? Ar jame bus vietos dar vienam keleiviui? Aš vėl turiu apsispręsti. O žmonės skuba ir skuba. Koks vis dėlto gražus šis margumynas. Jis kažkur plaukia ir plaukia... Aš jo dalis...

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Milda Žukauskaitė, 1a

Aš ir Gimnazija

Pirmieji metai gimnazijoje. Gyvenimo ČIA pradžia. Man čia gera... gera... Gera dėl to, kad galiu eiti, žiūrėti, dalyvauti, juoktis, linksmintis, išsiverkti į kažkieno petį. AŠ GALIU BŪTI SAVIMI!

Aš sužinau daug, daug naujo, bet dar daugiau aš patiriu, patiriu meilę, šilumą, užuojautą, draugiškumą, priešiškumo tiek nedaug, kad jį užgožia paprasčiausias nuoširdumas. Aš tiesiog negaliu atsistebėti savimi. AŠ NORIU EITI Į MOKYKLĄ! Ar tai ne stebuklas? Taip, tai milžiniškas žingsnis į priekį.

Besimokydamas ČIA, tu tiesiog privalai neatsilikti, tu turi dalyvauti, piešti, dainuoti, <???>, groti, mokytis. Tu privalai lėkti, skubėti kartu su žaibiškai skriejančiu gyvenimo ČIA ratu...

Taigi jei TU tik panorėsi, jei turėsi bent šiek tiek noro, TU spėsi į tą traukinį, kuris tavęs vis dar laukia...

Milda Bražinskaitė, 1b

Neatskyrei

Ėjai į sporto salę. Vėl turėjai sunkiai treniruotis. Tu taip troškai būti panšus į jį. Visi troško... Eini šaligatviu – plyta... Tada gulėdama vieniša ji tau pasirodė tokia graži, tokia raudona, vienintelė ir nepakartojama. Pakėlei.. Nežinai kodėl, bet parsinešei namo ir svajojai kitą rytą ją parodyti draugams. Rytas išaušo, bet kur ji? Blaškaisi po kambarius ir, jos neradęs, puoli laukan. Beviltiškai daužaisi ir.. raudonų plytų krūvelė (tėtis ruošėsi užmūryti aptrupėjusį namo kampą). Žvilgsnis šokinėja nuo vienos prie kitos plytos, bet kuri tavoji – išskirtinė, vienintelė ir nepakartojama? Neatskyrei. Liūdna ir apmaudu.

Kitą dieną vėl ėjai į sporto salę, bet jau nebenorėjai būti panašus į jį.

Norėjai būti šaunus, tikrai šaunus.

Bet būtinai KITOKS.

Ateik kada

Nerk vandenin, prašau, atnešk man karšto, balto pieno.
Ištroškau aš ir džiūsta man gerklė.
Ir tu jo atnešei... Tu atnešei saujelę karšto, balto pieno
Nuplovei juo man veidą ir atgaivinai.

Aš atsimerkiau, atsistojau, nusijuokiau ir atsisukau.

Dabar įkvėpsiu ir, pagavus gabalėlį vėjo, atnešiu jį, padovanosiu tau.

Neatsakei tu man. Tiktai nusišypsojai...
Lig kelių vandenin įsibridai:
– Ateik kada, aš vėl atnešiu pieno ir nuplausiu tavo veidą <???>.
Šiuos žodžius mano atminty įstrigdinai.
***

Tu pašnibždėk. Pašnibždėk man paskutinį kartą ir išeik... Tavo žodžiai man kutens ausis...
Bus taip miela, jauku...
Nieko, nieko jau daugiau tavęs nebeprašysiu.
Tik... gal dar vieną kartą pašnibždėti..
***
Einu. Greičiau. Ir dar greičiau.
Man jau bėgti?
Ne, negaliu. Aš labai pavargus. Labai...
Tai kodėl skubu?

Privalau, nes sustojusi pailsėti jau nebepavysiu To, kas labai greitas, net daug greitesnis už mane.

O tu ar spėji gyventi?

Galėjai. Galėjai, bet nepasakei. Neišdrįsai...

Dar galėsi, vėliau. Bet ar spėsi?

Laikas – kurčias ir aklas eina pirmyn. Tavęs jis nepastebi ir nelaukia.

– Kiek dabar valandų? – staiga atsitokėjęs sutrinki.

DABAR JAU LAIKAS!

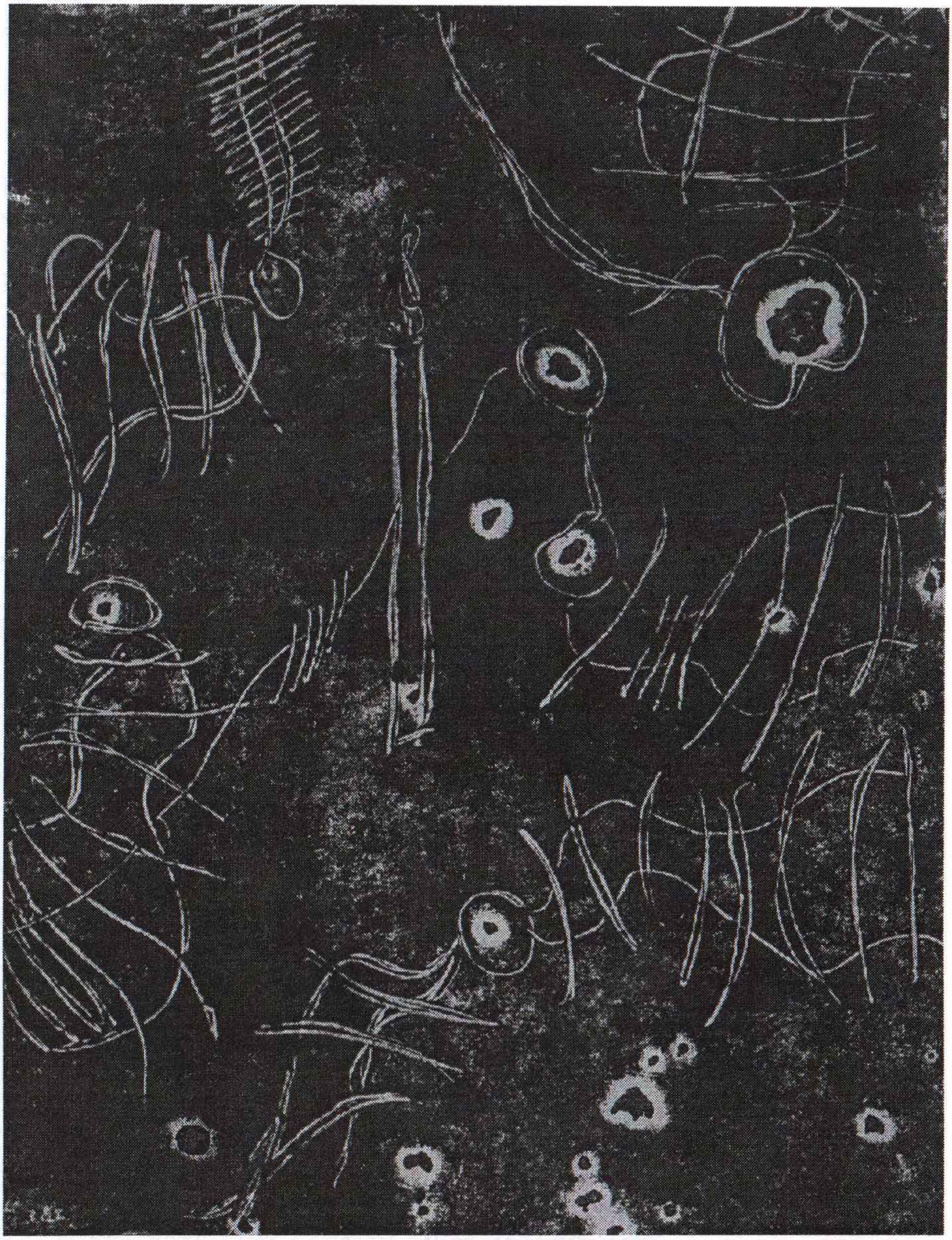
Skubi pakelti telefono ragelį, bet gal geriau...

Trinkteli durys. Gal dar spėsi...

Gerai! Ir vėl sakau tą šlykštų GERAI. Nustembi, bet kodėl? Ar nežinai, kad tas GERIAU reikalingas ir svarbus tik JIEMS? Man – tam, kad pritapčiau, išlikčiau... Nekenčiu to, bet ar galiu rinktis? Pabandyti? Tada padėk man. Noriu garsiai ir aiškiai JIEMS pasakyti – BLOGAI!

Sakyk ir tu. Nebijok!

Kam rėkti, jei nieks neklauso? Bet kai pasakysiu tyliai, ar kas išgirs?

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Justė Cimermanaitė, 1a

Jemandes Glück in der Trauer

Ein Mann mit Krücken
In Gedanken versunken
Am Ende des Bahnsteiges stand

Er hielf in seiner Hand
Ein weißes Taschentuch
Und winkte den fahrenden Zügen

Der Mann nur stand
Und blickte traurig.
Die Schranke ging dann runter

Vielleicht er fand sein Glück
Das was so tief
In der Trauer versunken.

Kažkieno laimė liūdesyje

Vyras su ramentais
Mintyse paskendęs
Stovėjo perono gale

Jis laikė rankoje
Baltą nosinaitę
Ir mosavo važiuojantiems traukiniams

Vyras tik stovėjo
Ir žvelgė liūdnai
Tada nusileido ???šlagbaumas???

Galbūt jis rado savo laimę
Kuri buvo taip giliai
Liūdesyje nugrimzdus

Nur einfache Vögel...

Er sah viele weiße grausame Möwen, die über seinem Kopf flogen. Sie schrien so lauf, lauter als das. Meer und spritzten mächtig die Luft mit seinen Flügeln von allen Seiten. Es bedeutete den Lebewesen im Wasser ihren Tod...

Ich sah ein paar weiße glückliche Möwen. Sie tanzten anmutig oben über meinem Kopf und unterhielten sich miteinanter in solcher Sprache, die nur sie verstehen konnten. Wie schön ist das Leben, Fliegen...

Sie spazierten das sandige Ufer entlang und sahen irgendwelche Vögel, die vorbei flogen. Es war ihnen egal, welche Vögel Sie dort sahen. Das waren doch nur einfache Vögel...

Tik paprasti paukščiai

Jis matė daug baltų žiaurių žuvėdrų, kurios skrido virš jo galvos. Jos taip garsiai šaukė, rodės, garsiau už jūrą, ir taškė galingais savo sparnais orą į visas puses. Tai reiškė mirtį gyvybei vandenyje.

Aš mačiau keletą baltų laimingų žuvėdrų. Jos grakščiai šoko viršum mano galvos ir šnekučiavosi tik joms suprantama kalba. Koks gražus gyvenimas, kaip gera skraidyti...

Jie vaikščiojo smėlėtu krantu ir matė kažkokius paukščius, kurie skrido pro šalį. Koks gi skirtumas, kokius paukščius jie ten matė... Juk ten buvo tik paprasčiausi paukščiai.

Versta iš vokiečių kalbos

Valentino diena

Tą vakarą neįprastai garsiai rėkė dangus. „Tikriausiai iš skausmo,– pagalvojau,– juk išlaikyti tiek trilijonų kilogramų... ir degančių...“
Ir dar tą vakarą buvo tyli Žemė. „Tikriausiai jai gera,– pagalvojau,– bet juk išlaikyti tokią begalybę gyvų jausmų...“
Tikriausiai ji tik šiandien tyli...

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Giedrė Tallat-Kelpšaitė, 1a

Aš dar norėčiau...

Tau taip smagu skristi dangaus platybėse, mielas dangaus paukšti! Tu laisvas ir gali nuskristi, kur tik panorėjęs. Tereikia išskleisti plačius sparnus ir pakilti į orą. Tu gali nardyti pro pilkus debesėlius, gali matyti viską, kas ant žemės.. Pasiimk mane ir nuskraidink į pasakų šalį, kur nėra blogio, kur galėčiau džiaugtis, šypsotis visiems. Kodėl negaliu būti tavimi? Kodėl negaliu patirti laimės, lekiodama po dangaus platybes? Aš norėčiau pakilti aukštai aukštai ir pasiekti žvaigždes, kurios taip nuostabiai švyti kiekvieną naktį. Aš norėčiau pasiimti vieną iš jų ir parsinešti čia, į Žemę, kad ji šviestų tik man vienai ir teiktų džiaugsmą tik man.

Aš norėčiau pasiekti Saulę. Taip, tą skaisčiąją Saulę, kuri švelniais spinduliais žadina mane kiekvieną rytą. Aš norėčiau ją matyti besišypsančią, kad jos spinduliai glamonėtų mano veidą. O po to, pasidžiaugusi jos šviesa, norėčiau ištirpti, kaip sniegas tirpsta pavasarį, norėčiau išnykti iš čia, kad manęs neliktų, kad niekas manęs neatsimintų ir pamirštų, jog yra mane pažinojęs. Tik tiek aš noriu iš šio gyvenimo – džiaugsmo.

Aš dar norėčiau...

Gyvenimas ir mirtis

Buvo graži, saulėta diena. Saulės spinduliai žaidė aukštose medžių viršūnėse, gėlės spindėjo įvairiausiomis spalvomis. Paukšteliai giedojo naujai sukurtą melodiją ir linksmino visą gamtą, o lengvas vėjelis blaškėsi plikame lauke. Tai buvo didelis, tuščias laukas. Nė menkiausio augalėlio, nieko, kas papuoštų jo beplaukę galvą.

Netrukus ànt jo juodos marškos nukrito nedidelis grūdelis iš švelnių žmogaus rankų.

Ėjo laikas, neapsakomai greitai bėgo lyg kažkur skubėdamas. Tas mažiukas grūdelis pavirto stiebeliu, kuris šį ankstyvą pavasarį pirmą kartą leido savo lapeliams išvysti Saulės šviesą. Lapeliai džiaugėsi, šlamėjo ir negalėjo atsistebėti tuo ryškiu ir šviesiu daiktu danguje. Jis buvo toks geltonas ir šypsojosi žaliesiems draugams, šildė juos, teikdamas neapsakomą laimę. Ir panoro lapeliai priartėti arčiau Saulės, paliesti jos spindulius. Pašnibždėjo jie stiebeliui, kad šis greičiau augtų ir keltų lapelius į viršų.

Taip ir augo ąžuoliukas ilgai ilgai, jo lapeliai vis kilo aukštyn šaukdami: „Aukščiau, aukščiau...” Jie taip norėjo priartėti prie Saulės, pajusti jos šilumą. Kaskart pakildami aukščiau nuo žemės, jie jautė širdy palaimą.

Pagaliau ąžuoliukas išaugo toks didelis ir gražus, kad lapeliai nesitvėrė džiaugsmu. Jie šildėsi Saulės spinduliuose, žaidė su jais, šypsojosi Saulei, o Saulė šypsojosi jiems. Lapeliai buvo neapsakomai laimingi, o Saulė kasdien švietė vis šviesiau ir šviesiau.

Prie ąžuolo Amžinąją ugnį kūreno vaidilutės, dievui Perkūnui aukojo aukas, o jų dainos sklido per visą lauką į didelius, plačius tolius. Į karą jodami pagarbą jam atiduodavo lietuvių riteriai, kiekvienas praeivis nukeldavo savo kepurę ir nusilenkdavo karaliui. Krykštaudami aplink ąžuolą bėgiojo vaikai, glaudė savo galveles prie tvirto kamieno, klausėsi jo pasakų. Ąžuolas buvo parama visiems, kiekvienas mylėjo jį kaip savo tėvą. O jis stovėjo išdidus, kaip senas geraširdis senelis, ir jo šakos lyg didelės plačios rankos apkabindavo kiekvieną atėjusį, glamonėdavo jį, perduodavo savyje slypinčią galią.

Vieną rytą Saulė pakilo aukštai aukštai, tačiau nebešvietė taip ryškiai kaip anksčiau ir nebesišypsojo, tik liejo graudžias ašaras. Didelio gražaus ąžuolo vietoje liko tik juoda žemė, užsimetusi kraujo skraistę. Nebėra...

Dangaus akyse jis ten tebestovi, vaidilutės tebedainuoja graudžias dainas, ir vaikai tebekrykštauja... Dingo, dingo visiems laikams...

Dovilė Makarevičiūtė, 1b

Nakty

Vėl vakaras... Vėl leidžias toliuos saulė
Ir horizontas skęsta rūko užmaršty...
Tuojau naktis apsigyvens pasauly.
Teliks tos mažos šviesios pėdos atminty...

Kodėl, kodėl gi aš taip laukiu auštant,
Kuomet dangaus mėlynė vėlei švies skaidri,
kai nebegąsdins mūsų žvarbios audros,
Ir tik mažutis randas pasiliks širdy...

Širdy, kurioj daina dar vis netilsta,
Šalnų gniuždyta, bet vis tiek žavi, skaidri,
Dar jungianti dangaus ir žemės tiltus,
Kurie, nors ir ilgi, bet sutelpa širdy.

Visur tylu. Tik vėjas šlama medžiuos.
Prisiminimai skaudūs skendi užmaršty.
Širdis, alsuojanti, gyva, dar plaka
Žvarbioj ir nerimo pilnoj nakty...

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Akvilė Dagilytė, 1b

***

Sapnavau... Tame sapne mačiau Jį... Jis žiūrėjo į mane savo žaliom akim ir šypsojosi... Bet šypsojosi taip, kaip dar niekad nebuvo šypsojęsis... Jis tarė žodį... Taip šiltai, kaip dar niekad nebuvo taręs... Bet tas žodis buvo „sudieu".

Pabudau... Jo neberadau... Beliko tik šiltos pėdos... Bet tokios šiltos, kad niekad tokios nebuvo...

...atleidau...

Vis tas pats ir tas pats. Vėl ta nuobodi, pilka žmonių minia.

Bet kas ten toks?.. Kas ten pilkesnis nei visi kiti?.. Taip, ten! Nejau nematai?..

...ir man atsivėrė akys...

Dabar kiekvieną kartą, pamačiusi pilką minią, ieškau Jo, to vienintelio, kuris išsiskiria savo pilkumu iš kitų.

Agnė Meškuotytė, 1a

Malūno sparnai

(pagal „Baltaragio malūną")

Vakar ant namo palangės nutūpė pavasaris. Jis kaip mažas žvirbliukas čiauškėjo, pasakojo apie atgimstantį džiaugsmą. Šis pavasaris man atskraidino pačius šilčiausius jausmus. Mano širdis virpėjo, spardėsi, norėjo lėkti ir pajusti pačią gražiausią meilę.

Po kelių valandų aš jau supausi ant malūno sparnų. Su vėjo gūsiu kildama į dangų, regėjau neaprėpiamas girių platybes. Kaip plonos ir vingrios gyvačiukės raizgėsi pilki keliai per gūdžius eglynus. Mačiau pelkes, apaugusias maurais. Jos tiesiog rėkte rėkė – čia gyvena paslaptis. Linksmi saulės spinduliai žaidė ant mano skruostų, teškenosi šaltame Udruvės ežero vandenyje. Tačiau niekas pasaulyje nesugebėjo atstoti ramaus, liūliuojančio, svaigaus malūno ūžimo.

Šis garsas pakerėjo ir valdė ne tik mane. Kiekvieną tamsią naktį, kai dangus pasipuošdavo dideliu mėnuliu ir tūkstančiais žvaigždžių, dvi svajingos, vienišos akys žiūrėdavo aukštyn. Melodingas malūno ūžimas buvo pakerėjęs net patį velnią.Šis velnias buvo toks pats kaip ir aš. Mes abu ieškojome meilės. Trečiasis asmuo, kuris išgirdo pavasario čiulbesį, buvo sidabrine metų karūna pasipuošęs malūnininkas. Jo širdis, pabudusi iš ilgo miego, pamatė jauną mergelę Marcelę, kuriai padovanojo savo meilę. Ši meilė buvo skaudi... Paniuro, susimąstė Baltaragis, nutilo jo malūno ūžimas. Su ta gąsdinančia tyla iš pelkių išniro velnias. Jis tiesiog buvo priverstas taip pasielgti. Gyvenimas be skambesio, svajonių – neturėjo reikšmės. Dviejų būtybių kančia pagimdė sutartį. Deja, nei vienam, nei kitam ji laimės neatnešė.

Su mirtimi parankėje į šitą įstoriją įsitraukia dar vienas žmogus – Jurga. Ji savo linksmumu prakenkia net patį pavasarį. Jurga kaip margas drugelis savo grožį ir laimę dovanoja visam pasauliui. Baltaragio dukros juoką, dvasią sutrypia, palaužia jos pačios meilė.

Kai malūno sparnai mane iškelia taip aukštai, kad matau pasaulio kraštą, tolumoje išgirstu žirgų žvengimą. Kaip viesulas lekia Girdvainio obuolmušiai, sutrypdami viską, kas pasimaišo kelyje. Tačiau vienišas malūnas sustabdo įniršusius žirgus, o Jurgos juokas sukausto Girdvainio širdį. Dabar jau visi asmenys, kurie troško stoti į kovą su pavasario audra-meile, yra vienoje vietoje, Baltaragio malūne.

Jau keli metai aš supuosi ant malūno sparnų. Žiemai artinantis, lieku viena. Žmonių jausmai kaip Udruvės ežeras užšąla ir palieka Baltaragio malūną.Tačiau atėjus pavasariui, jie grįžta atgal paukščių keliais. Ir vėl stoja į kovą su meile. Tačiau visada pralaimi. Ir gyvybės

nuvysta kaip gėlės, artinantis rudens šalnoms. Ir taip daug daug metų gimsta ir miršta baltaragiai, jurgos, girdvainiai. O aš vis nepaliauju suptis ant malūno sparnų.

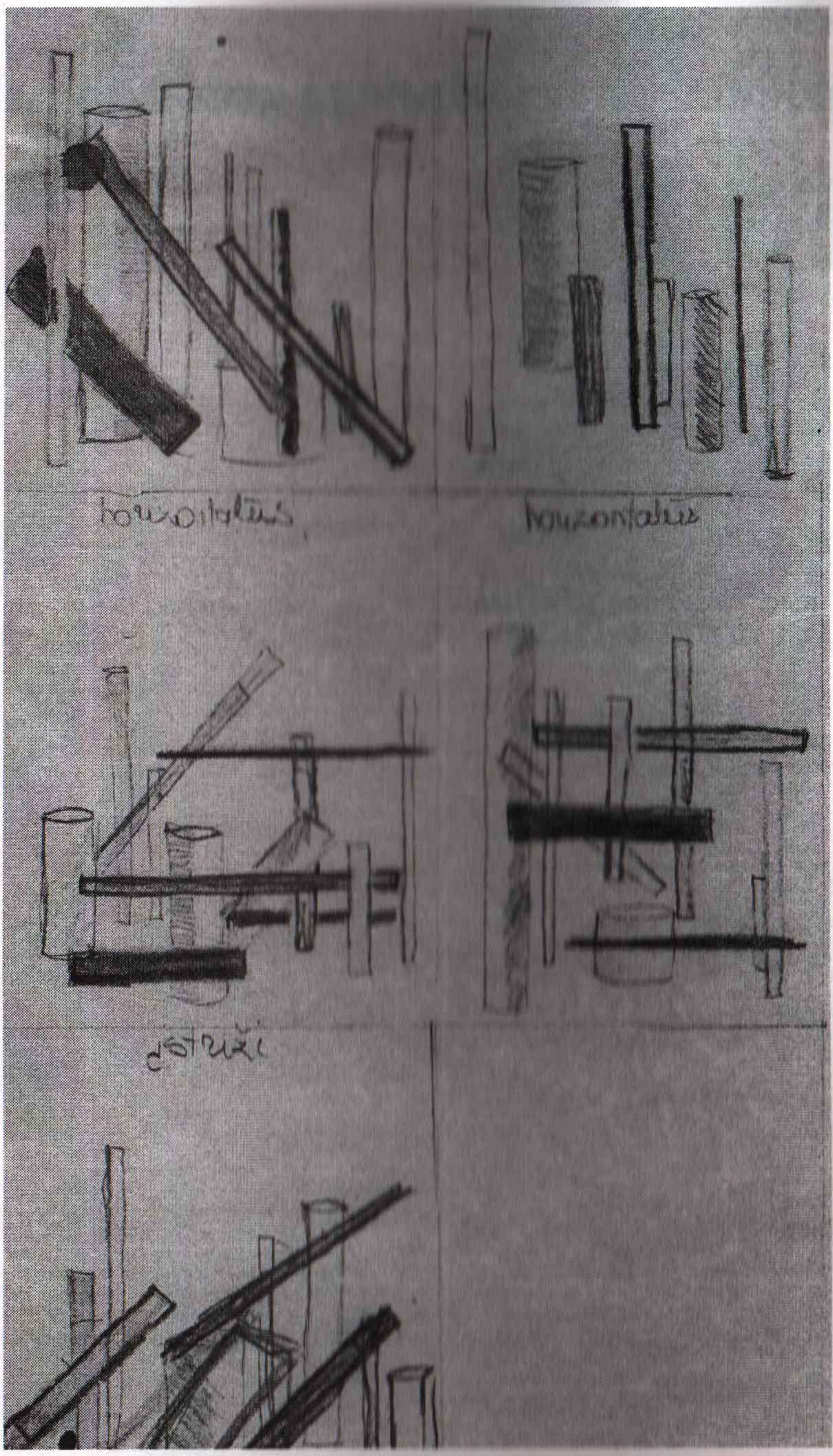
***

Kiek amžių pragyvenau? Nežinau. Bet jų buvo daug, kaip ir mano patirties. Keista, kad buvau vyru. Dar keisčiau buvo būti moterimi. Bet suprasti žmogaus paskirties gyvenime – neįstengiau. Gaila, bet daug gyvenimo metų praėjo tikriausiai veltui. Aš gyvenau dėl jausmų. Šis mano gyvenimas – ne išimtis. Jis taip pat prabėgo dėl meilės. Tik ji yra tai, kas priverčia žmogų dar ir dar kartą prisikelti ir tęsti kovą. Aš mirštu ir vėl keliuosi su viltimi, kad sutiksiu, paliesiu meilę. Aš trokštu gerti, klausytis, matyti aplink save tik tą stebuklingąjį jausmą, kuris pravirkdo žemę, paberia gausybę rožių žiedlapių nuo tvirto ąžuolo pečių. Aš šlovinu jausmų pasaulį, lenkiuosi prieš jį ir meldžiu, kad kuo daugiau žmonių gyventų meile. Kova su nežinia bus laimėta tik tuomet, kai gyvensime vieni dėl kitų, įsiklausydami į širdies dūžius. Tą dieną pradės gausti bažnyčių varpai, ir niekas nesupras, ar tai mirtis atslenka į žemę, ar dangaus malonė išskleidė sparnus virš pasaulio. Grius namai. Jie nebebus reikalingi. Didelis mėlynas debesis taps visos žmonijos stogu. Jau dabar matau, kaip iš dangaus krinta dideli sidabriniai lietaus lašai, upės plukdo svaiginantį pavasario kvapą, kalnai virsta šiltomis sniego tvirtovėmis, o kažkur, girios gilumoje, tūno pasislėpęs ežeras. Jame maudosi sena moteris. Toji pati moteris, kuri prieš daugelį amžių pradėjo meilės misiją žemėje.

***

Jūra šiandien juoda. Jai gera, ji išmeta iš savęs nuodėmes ir vėl gyvena, alsuoja lengva kaip smiltis. Ir aš taip norėčiau. Deja, aš žmogus. Galbūt tik ta juoda didelė nuodėmė paverčia mus seserimis. Keista, kai jūra rami – ji nuobodžiauja, o kai pakyla audra – ji džiūgauja, švokščia, taškosi purslais. Skęsta glamonėse su vėju. Bet tokia jos laimė: baltas šaltas juokas, siūbavimas ir aimana. Jūra triumfuoja, kai žmonės bijo, nedrįsta į ją pažvelgti nė akies krašteliu. Bet atsiranda drąsuolių, kurie eina į kovą. Tuomet ši bedugnė, nepaprasta žydrynė užverda, nusidažo ugnies spalva. Ji meta jūreivį į tolį, į gintarą, į pražūtį. Tik kitą dieną jūra gailisi. Supranta savo kaltę. Ją įskaudina, palieka vėjas. Jūra prisimena jūreivį. Bet jam padėti per vėlu. Ji tik palydi vargšo kūną iki smėlėto kranto, dainuodama pabaigos dainą.

Man gaila jūros. Ji visuomet vienintelė, paskendusi savo nuodėmėse. Dainuoju jai paguodos lopšinę. Tik nežinau, ar mano daina pasieks tą šaltą, ledinę širdį. Bet aš tikiu...

Gabrielės Savickaitės (1b) piešinys

Bronislovas Burgis

Kažkodėl gimęs bemiegę gruodžio naktį

Mėsa. Alus, nes riebu.
Stori – pro duris, į vidų.
Pasauli, tu mus keiti,
todėl mes tokie keisti.

Įrodyk – esu gražus.
Kveša siaura kakta
kramto kryžmais dantimis...
Žmogus, vargšelis, žmogus.

Vis tiek: etalonas – rožė,
rasa – amžinai rasa.
Atgims vėl numirę žodžiai,
pavasarį siaus ir laimins.